

การพัฒนาชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองวิชาภาษาไทย เรื่อง การเขียนสะกดคำ
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี

สารนิพนธ์
ของ
ปิ่นแก้ว ทรัพย์สนอง

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษา

พฤษภาคม 2550

การพัฒนาชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองวิชาภาษาไทย เรื่อง การเขียนสะกดคำ
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี

สารนิพนธ์
ของ
ปิ่นแก้ว ทรัพย์สนอง

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษา

พฤษภาคม 2550

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การพัฒนาชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองวิชาภาษาไทย เรื่อง การเขียนสะกดคำ
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี

บทคัดย่อ
ของ
ปิ่นแก้ว ทรัพย์สนอง

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษา

พฤษภาคม 2550

ปิ่นแก้ว ทรัพย์สนอง. (2550). การพัฒนาชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองวิชาภาษาไทย เรื่อง การเขียนสะกดคำ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี. สารนิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์: ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สุมานัน รุ่งเรืองธรรม

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย เพื่อพัฒนาชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองวิชาภาษาไทย เรื่อง การเขียนสะกดคำ และเพื่อหาประสิทธิภาพของชุดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นตามเกณฑ์ 80/80 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 จำนวน 50 คน โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี กรุงเทพมหานคร ได้มาจากการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) ใช้ระยะเวลาในการใช้ชุดการเรียนรู้ด้วยตนเอง 14 คาบ คาบละ 50 นาที ทดลองโดยใช้แบบแผนการวิจัยแบบ Randomized One – Group Pretest-Posttest Design

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า คือ ชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองวิชาภาษาไทย และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ การทดสอบค่าสถิติ t-test แบบ Dependent Samples

ผลการศึกษาค้นคว้า พบว่า นักเรียนที่ใช้ชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองวิชาภาษาไทย เรื่อง การเขียนสะกดคำ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยสูงกว่า ก่อนการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

THE DEVELOPMENT OF SELF-LEARNING PACKAGE IN THAI LANGUAGE
ON SPELLING FOR MATHAYOM SUKSA III STUDENTS,
ASSUMPTION COLLEGE THONBURI

AN ABSTRACT
BY
PINKAEW SUBSANONG

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Education Degree in Secondary Education
at Srinakharinwirot University
May 2007

Pinkaew Subsanong. (2007). *The Development of Self – Learning Package in Thai Language on Spelling for Mathayom Suksa III Students, Assumption College Thonburi*. Master's Project, M.Ed. (Secondary Education). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Project Advisor: Asst.Prof. Sumanin Rungruangtham.

The purpose of this study was to development the self – learning package in Thai language on spelling and the effectiveness of the self – learning package that was developed by criteria 80/80

The samples were 50 Mathayom Suksa III students in second semester of the 2006 academic year at Assumption College Thonburi, Bangkok. They were randomly selected by Cluster Random Sampling. The Sample were taught by using the self learning package for fourteen periods 50 minutes. The randomize one – group pretest – posttest design was used in this experiment.

The instruments used in this research were self – learning package in Thai language and the achievement test. The data were statistically analyzed by t – test for Dependent Samples.

The results of the study indicated that the achievement of the experimental group before and after the experiment were significantly different at the .05 level.

ประกาศคุณูปการ

สารนิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จได้ด้วยความกรุณาของผู้ช่วยศาสตราจารย์ สุมานิน รุ่งเรืองธรรม อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ที่กรุณาให้คำปรึกษาด้วยความเอาใจใส่ แนะนำในสิ่งที่เป็นประโยชน์ และให้ความช่วยเหลือ ตลอดจนปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ มาโดยตลอด ผู้วิจัย ขาบซึ่งในความเมตตา และขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ อัจฉรา สุขารมณ ที่กรุณาให้คำปรึกษาด้านสถิติ และช่วยตรวจแก้ไข พร้อมให้ข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ในการทำสารนิพนธ์

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บังอร พานทอง ที่ได้กรุณาเป็นกรรมการ สอบปากเปล่าสารนิพนธ์

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สุมานิน รุ่งเรืองธรรม ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ขจรศรี ชาดิกานนท์ และ นายนิมิตร กิตติบริรักษ์ ที่กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบและประเมินคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

ขอกราบขอบพระคุณ ภราดาอาจิณ เต่งตระกูล ผู้อำนวยการโรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี กรุงเทพมหานคร นางกฤษณี ลิ้มปณฺสสรณ์ หัวหน้าฝ่ายวิชาการ คณะครูกลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาไทย และขอขอบใจนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2549 ทุกคนที่ให้ความอนุเคราะห์ ความร่วมมือ และอำนวยความสะดวกในการ ดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นอย่างดี

ขอขอบพระคุณ ท่านเจ้าของเอกสารและงานวิจัยทุกท่าน ที่ผู้ศึกษาค้นคว้าได้นำมา อ้างอิงในการทำสารนิพนธ์ ตลอดจนเพื่อนๆ พี่ๆ น้องๆ นิสิตปริญญาโทสาขาวิชา การมัธยมศึกษา กลุ่มการสอนภาษาไทยทุกท่าน ที่ให้ความช่วยเหลือ เอื้ออาทร สนับสนุน พร้อมทั้งคำแนะนำที่เป็นประโยชน์ต่อการศึกษาค้นคว้า และคอยเป็นกำลังใจเสมอมาจนทำให้การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

คุณค่าและประโยชน์ของสารนิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณอันยิ่งใหญ่ แต่บิดา มารดาผู้ที่ให้ทั้งชีวิต ความรัก ความห่วงใย ทำให้ผู้วิจัยมีจิตใจที่มั่นคง มานะบากบั่น เข้มแข็ง อดทน และมีกำลังใจในการเผชิญอุปสรรคต่างๆ รวมทั้งครู อาจารย์ทุกท่านที่ได้อบรม สั่งสอน ประสิทธิ์ประสาทวิชาให้แก่ผู้วิจัยจนกระทั่งประสบความสำเร็จในการศึกษาครั้งนี้

ปิ่นแก้ว ทรัพย์สนอง

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย	3
ความสำคัญของการวิจัย	3
ขอบเขตของการวิจัย	3
ประชากรที่ใช้ในการวิจัย	3
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย	3
ตัวแปรที่ศึกษา	4
นิยามศัพท์เฉพาะ	4
สมมติฐานในการวิจัย	5
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	6
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับชุดการเรียนรู้	7
หลักการที่เกี่ยวข้องกับการเขียนสะกดคำ	18
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	22
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	31
การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง	31
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	31
การเก็บรวบรวมข้อมูล	36
การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล	38
4 ผลการศึกษาค้นคว้า	43
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ผลข้อมูล	43
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	44
5 สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ	46
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	46
สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า	46
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	46

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
5(ต่อ)	
วิธีการดำเนินการในการศึกษาค้นคว้า	47
การวิเคราะห์ข้อมูล	47
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า.....	50
อภิปรายผล	50
ข้อเสนอแนะ	52
 บรรณานุกรม	 53
 ภาคผนวก	 60
ภาคผนวก ก. รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ	61
ภาคผนวก ข. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	63
ภาคผนวก ค. ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบ วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	71
ภาคผนวก ง. คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนและ หลังได้รับการใช้ชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองวิชาภาษาไทย เรื่องการเขียนสะกดคำ	74
ภาคผนวก จ. ตัวอย่างชุดการเรียนรู้ด้วยตนเอง	77
 ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์	 92

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แบบแผนการทดลอง	36
2 การพัฒนาชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองวิชาภาษาไทย เรื่อง การเขียนสะกดคำ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80 / 80	44
3 การพัฒนาชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองวิชาภาษาไทย เรื่อง การเขียนสะกดคำ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80 / 80	45
4 แสดงการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการใช้ชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองวิชาภาษาไทย เรื่อง การเขียนสะกดคำ	45
5 ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองวิชาภาษาไทย เรื่อง การเขียนสะกดคำ	72
6 คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อน และหลังได้รับการใช้ชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองวิชาภาษาไทย เรื่อง การเขียนสะกดคำ	75

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 กรอบแนวคิดในการวิจัย	5
2 องค์ประกอบที่สำคัญของชุดการเรียนรู้การสอน	9

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ภาษาเป็นเครื่องมือในการคิดของมนุษย์ และเป็นสิ่งที่ใช้แสดงความคิดซึ่งเป็นนามธรรมออกมาให้ผู้อื่นเข้าใจ กลุ่มชนใดมีภาษาซึ่งทำหน้าที่ดังกล่าวได้อย่างสมบูรณ์ มีคำศัพท์แสดงสิ่งที่เป็นนามธรรมต่างๆ ได้อย่างถูกต้องแจ่มชัด ชนกลุ่มนั้นก็จะได้ลึกซึ้งกว้างไกล และแจ่มชัด วิทยาการต่างๆ ก็เจริญขึ้นเป็นเงาตามตัว (กาญจนา นาคสกุล. 2524: 3) ภาษาจึงมีความสำคัญยิ่งที่ชนในชาติต้องตระหนักในคุณค่า ต้องศึกษาหาความรู้ให้มีความเชี่ยวชาญแม่นยำ และเข้าใจอย่างถ่องแท้

ภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์ประจำชาติ เป็นสมบัติทางวัฒนธรรมอันก่อให้เกิดความเป็นเอกภาพ และเสริมสร้างบุคลิกภาพของคนในชาติให้มีความเป็นไทย เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารเพื่อสร้างความเข้าใจและความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ทำให้สามารถประกอบกิจกรรมการงานดำรงชีวิตร่วมกันในสังคมประชาธิปไตยได้อย่างสันติสุข และเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ประสบการณ์จากแหล่งข้อมูลสารสนเทศต่างๆ เพื่อพัฒนาความรู้ ความคิด วิเคราะห์ วิวิจารณ์ และสร้างสรรค์ให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์เทคโนโลยี เป็นสื่อที่แสดงภูมิปัญญาของบรรพบุรุษด้านวัฒนธรรม ประเพณี ชีวิต ศีล โลกทัศน์ และสุนทรียภาพ โดยบันทึกไว้เป็นวรรณคดีและวรรณกรรมอันล้ำค่า ภาษาไทยจึงเป็นสมบัติของชาติที่ควรแก่การเรียนรู้เพื่ออนุรักษ์และสืบสานให้คงอยู่คู่ชาติไทยสืบไป

จากนโยบายการศึกษาตามแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2535 ในข้อที่ 9 คือ ส่งเสริมให้ผู้เรียนทุกระดับชั้น รวมทั้งประชาชนโดยทั่วไป มีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาไทยได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม เพื่อการสื่อสาร การสร้างสรรค์ และการพัฒนาความคิด และองค์ความรู้เพื่อธำรงรักษาวัฒนธรรมของชาติ นอกจากนี้ได้กำหนดในเนื้อหาสาระของหลักสูตรทุกระดับการศึกษาโดยให้ความสำคัญแก่ภาษาไทยและให้มีการวิจัยและพัฒนานวัตกรรม และเทคโนโลยีทางการศึกษาที่เป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนภาษาไทย (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2535: 8 – 24)

และตามแนวทางการปฏิรูปการศึกษา พ.ศ. 2539 - 2550 ได้เล็งเห็นความสำคัญของวิชาภาษาไทยจึงกำหนดหลักสูตร และกระบวนการเรียนการสอน โดยมุ่งเน้นเป็นพิเศษด้านพื้นฐานทางภาษาไทย เพื่รองรับการพัฒนาความรู้ และทักษะในระดับสูง (การปฏิรูปการศึกษา. 2539: 24) กระทรวงศึกษาธิการกำหนดให้วิชาภาษาไทยเป็นวิชาบังคับในหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น โดยกำหนดให้นักเรียนได้รับการปลูกฝังให้มีคุณลักษณะต่อไปนี้ คือ ให้นักเรียนมีทักษะในการฟัง พูด อ่านและเขียน มีความรู้ความเข้าใจในหลักเกณฑ์อันเป็นพื้นฐานของการเรียนภาษา ใช้ภาษาติดต่อสื่อสาร ทั้งการรับรู้และถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ใช้ภาษาได้ถูกต้องเหมาะสมกับกาลเทศะตลอดจนสามารถใช้ภาษาในเชิงสร้างสรรค์ (กรมวิชาการ. 2533: 7) ดังนั้น จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่นักเรียนทุกคนต้องเรียนและสามารถใช้ภาษาไทยได้อย่างมีประสิทธิภาพตามวัยและศักยภาพของตน (ทัศนีย์ ศุภเมธี. 2533: 7)

จากเหตุผลดังกล่าวทำให้เห็นว่า ครูต้องสอนให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้อย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพ ในปัจจุบันสภาพการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาส่วนใหญ่เขียนสะกดคำ เพื่อสื่อความในการเรียนแต่ละรายวิชาไม่ถูกต้อง แม้บางคำจะเป็นคำง่ายๆ ที่พบเห็นบ่อยในชีวิตประจำวันก็ตาม สาเหตุที่นักเรียนเขียนสะกดคำผิดมาก อาจเนื่องมาจากโอกาสในการฝึกทักษะการเขียนมีน้อย ขาดแรงจูงใจในการสังเกตและจำ ได้รับอิทธิพลจากตัวอย่างคำที่สะกดผิดจากสื่อสิ่งพิมพ์ หรือสื่อมวลชนแขนงต่างๆ การเลียนแบบภาษาวัยรุ่นที่นิยมเขียนคำพ้องเสียง โดยไม่สนใจความหมาย (ศรีจันทร์ วิชาตรง. 2541: 480 – 500) มีสาเหตุมาจากเคยเห็นคำผิดหรือจำคำผิดมาใช้ ผิดเพราะการเดา ผิดเพราะขาดหลักเกณฑ์ในการเขียนคำ ผิดเพราะไม่ทราบความหมายหรือเข้าใจความหมายผิด และผิดเพราะเขียนตามเสียงพูดหรือเสียงอ่าน (สมใจ ศรีสินรุ่งเรือง. 2533: 37) อันส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำลงเนื่องจากสื่อความไม่ได้ เพราะเขียนไม่เป็น เขียนไม่ได้ ทำให้ขาดความมั่นใจในการถ่ายทอดในเรื่องนั้นๆ

ในปัจจุบันครูผู้สอนมีการนำสื่อการเรียนและวิธีการใหม่ๆ มาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนมากขึ้น โดยพิจารณาสื่อและเทคนิคที่สอดคล้องกับสภาพการเรียนรู้ที่เป็นพื้นฐานสำหรับสื่อและวิธีการใหม่ๆ ที่นำมาใช้กันมีหลายรูปแบบ เช่น การจัดศูนย์การเรียนรู้ บทเรียนโมดูล บทเรียนสำเร็จรูป ชุดการสอนมินิคอร์ส และชุดการเรียนรู้ (อุษาวรรณ ปาลียะ. 2543: 2) ชุดการเรียนรู้เป็นนวัตกรรมทางการศึกษาที่จะช่วยให้นักเรียนเรียนรู้ด้วยตนเอง นักเรียนมีอิสระในการเรียนมากกว่าในชั้นปกติ นักเรียนจะเรียนแต่ละชุดเร็วหรือช้าตามความสามารถของตน คือ นักเรียนที่เรียนรู้ได้ช้าก็สามารถเรียนได้แม้ใช้เวลามากกว่าโดยไม่ต้องแข่งขันกับผู้อื่น และนักเรียนที่เรียนได้เร็วก็ใช้เวลาในการเรียนตามความสามารถ โดยไม่ต้องรอคอยผู้อื่น โดยนักเรียนสามารถเลือกสื่อการเรียน วิธีการเรียนและกำหนดเวลาที่จะประเมินผลด้วยตนเองได้ ขณะที่เรียนนักเรียนสามารถเรียนด้วยตนเองตามลำพัง หรือจะปรึกษาคำถามหรือทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อน หรือขอคำแนะนำจากครูก็ได้ซึ่งเป็นการสนองความแตกต่างระหว่างบุคคลได้มากที่สุด (อัมพา อรุณพรหมณ์. 2539: 3)

ข้อดีของชุดการเรียนรู้ คือ นักเรียนมีอิสระในการเรียนจะเรียนได้เร็วหรือช้าตามความสามารถของแต่ละบุคคล เพราะหลักการสร้างชุดการเรียนรู้ใช้หลักจิตวิทยา และการเสริมแรง โดยกล่าว ชมเชยเมื่อทำถูกต้องและชี้แนะให้กำลังใจในการปรับปรุงเมื่อทำไม่ถูกต้อง ชุดการเรียนรู้แต่ละชุดผู้วิจัยได้นำเนื้อหาจากสาระการเรียนรู้ในช่วงชั้นที่ 3 เรื่อง การเขียนสะกดคำมาจัดแบ่งเป็นหน่วยย่อยๆ เรียงลำดับจากง่ายไปหายาก มีแบบทดสอบด้วยตัวเองทุกขั้นตอน และการประเมินผลการเรียนการสอนหลักการนี้ช่วยให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียนดีขึ้น (กาญจนา เกียรติประวัติ. 2524: 774)

ชุดการเรียนรู้จัดว่า เป็นสื่อประสม (Multi – media) ที่จัดไว้เป็นชุดๆ บรรจุในซอง กล่อง หรือกระเป๋า ในการสร้างจะใช้วิธีระบบเป็นหลัก จึงทำให้มั่นใจได้ว่าชุดการเรียนรู้จะช่วยให้ นักเรียนได้รับความรู้ (บุญเกื้อ คอรวาเวช. 2530: 17) ช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยการคำนึงถึง ความแตกต่างระหว่างบุคคล ช่วยจัดปัญหาการขาดแคลนครู ช่วยให้ครูและนักเรียนมีความ มั่นใจในการเรียนการสอน ช่วยให้ครูวัดผลได้ตรงตามจุดมุ่งหมาย (บัญชา นิยมแก้ว. 2540: 4) และที่สำคัญอีกประการหนึ่ง ชุดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพนั้นสามารถนำไปใช้แทนการสอนปกติ ได้โดยที่แนวโน้มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจะสูงขึ้น (ซูชิฟ อ่อนโคกสูง. 2524: 11 – 29)

ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะพัฒนาชุดการเรียนรู้ด้วยตนเอง เรื่อง การเขียนสะกดคำ ให้ถูกต้อง เพื่อเป็นสื่อในการจัดการเรียนรู้รายวิชาภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาการจัดการเรียนรู้รายวิชาภาษาไทยให้มีประสิทธิภาพต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองวิชาภาษาไทย เรื่องการเขียนสะกดคำ
2. เพื่อหาประสิทธิภาพของชุดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นตามเกณฑ์ 80/80
3. เพื่อหาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการใช้ชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองวิชาภาษาไทย เรื่อง การเขียนสะกดคำ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ความสำคัญของการวิจัย

ผลของการวิจัยครั้งนี้ได้ชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองวิชาภาษาไทย เรื่องการเขียนสะกดคำ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เพื่อเป็นแนวทางในการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาไทยแก่ครูผู้สอน และผู้ที่ เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียน อัสสัมชัญธนบุรี กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 จำนวน 8 ห้อง รวม นักเรียน 400 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียน อัสสัมชัญธนบุรี กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 โดยการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยในการสุ่มด้วยการจับสลากมา 1 ห้องเรียนจากทั้งหมด 8 ห้องเรียน จำนวนนักเรียน 50 คน

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่ ชุดการเรียนรู้ด้วยตนเอง เรื่องการเขียนสะกดคำ
2. ตัวแปรตาม ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย เรื่อง การเขียน

สะกดคำ

ระยะเวลาที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

การวิจัยครั้งนี้ดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 โดยใช้เวลาในการสอน 14 คาบ ทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) 1 คาบ ดำเนินการสอน 12 คาบ และทดสอบหลังเรียน (Post-test) 1 คาบ

เนื้อหาที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เนื้อหาที่ใช้ในการทดลองนี้เป็นเนื้อหาวิชาภาษาไทย เรื่องการสะกดคำ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ช่วงชั้นที่ 3 (ม.1 - ม.3) ซึ่งมีเนื้อหาย่อยตามหัวข้อต่อไปนี้ คือ

1. การเขียนคำที่ออกเสียงอะ
2. การเขียนคำพ้องเสียง
3. การเขียนตัวการันต์
4. การใช้ รร (ร หัน)

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การเขียนสะกดคำ หมายถึง ความสามารถในการเขียนคำโดยเรียงลำดับพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ และตัวสะกดการันต์ได้ถูกต้องตามหลักภาษาและตรงตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2542

2. ชุดการเรียนรู้ด้วยตนเอง หมายถึง รูปแบบของการให้ความรู้ที่ยึดนักเรียนเป็นสำคัญ ให้นักเรียนมีโอกาสใช้สื่อต่างๆชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองประกอบด้วยคู่มือการใช้ชุดการเรียนรู้ด้วยตนเอง คำชี้แจง เนื้อหา กิจกรรมเสริมทักษะพร้อมเฉลย แบบฝึกหัดพร้อมเฉลย แบบทดสอบพร้อมเฉลย และเกมที่จัดขึ้นให้นักเรียนเรียนได้ในเวลาที่ต้องการตามความสามารถและอัตราการเรียนรู้ของตนเอง นักเรียนจะได้ศึกษาเนื้อหาและทำกิจกรรมการเรียนรู้ที่ระบุไว้ในชุดการเรียนรู้ เมื่อศึกษาเนื้อหาในแต่ละเรื่องตามลำดับแล้วจึงทำการประเมินผลซึ่งสามารถรับทราบข้อมูลย้อนกลับได้ทันทีจากแบบเฉลยที่กำหนด

3. ชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองวิชาภาษาไทย เรื่อง การเขียนสะกดคำ หมายถึงชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยปรับปรุงขั้นตอนในการสร้างชุดการเรียนรู้จากวัชรินทร์ บุญมาทิด (2532: 28 –29) ชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองวิชาภาษาไทยนี้แบ่งออกเป็น 4 เรื่อง คือ การเขียนคำที่ออกเสียงอะ การเขียนคำพ้องเสียง การเขียนตัวการันต์ การใช้ รร (ร หัน) อันประกอบด้วยชุดการเรียนรู้จำนวน 6 ชุด ได้แก่

- ชุดที่ 1 เรื่องการเขียนคำที่ออกเสียง อะ และประวิสรรชนีย์
- ชุดที่ 2 เรื่องการเขียนคำที่ออกเสียง อะ และไม่ประวิสรรชนีย์
- ชุดที่ 3 เรื่องการเขียนคำพ้องเสียง
- ชุดที่ 4 เรื่องการเขียนคำที่ใช้ ใ - (ไม้้วน) ไ - (ไม้ลย)
- ชุดที่ 5 เรื่องการเขียนตัวการ์ตูนที่มีพยัญชนะหลายตัวอยู่หลังพยัญชนะที่เป็น

ตัวสะกด

- ชุดที่ 6 เรื่องการใช้ รร (ร หัน)

4. การพัฒนาชุดการเรียนรู้ด้วยตนเอง หมายถึง การนำชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปทดลองใช้และปรับปรุงแก้ไข เพื่อให้ได้ประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80

80 ตัวแรก หมายถึง ร้อยละของค่าเฉลี่ยที่ได้จากการทำแบบฝึกหัดระหว่างเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยชุดการเรียนรู้ด้วยตนเอง ไม่ต่ำกว่า 80

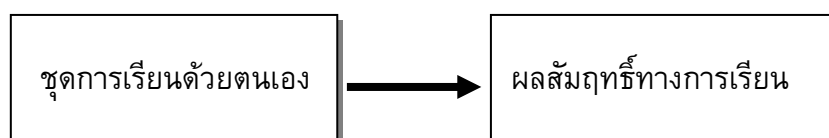
80 ตัวหลัง หมายถึง ร้อยละของค่าเฉลี่ยที่ได้จากการทำแบบทดสอบหลังเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยชุดการเรียนรู้ด้วยตนเอง ไม่ต่ำกว่า 80

5. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องการเขียนสะกดคำ หมายถึง ความสามารถของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในการเรียนภาษาไทยโดยใช้ชุดการเรียนรู้ด้วยตนเอง เรื่อง การเขียนสะกดคำ ซึ่งพิจารณาตามคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยของนักเรียนหลังจากการเรียนรู้ด้วยชุดการเรียนรู้ด้วยตนเอง ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและผ่านการตรวจสอบคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญแล้ว

กรอบแนวคิดในการวิจัย

เงื่อนไขในการทดลอง (ตัวแปรอิสระ)

ตัวแปรตาม

สมมติฐานในการวิจัย

นักเรียนที่เรียนโดยใช้ชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองวิชาภาษาไทย เรื่องการเขียนสะกดคำ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทย เรื่อง การเขียนสะกดคำ สูงกว่าก่อนการทดลอง

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับชุดการเรียนรู้
 - 1.1 ความหมายของชุดการเรียนรู้
 - 1.2 องค์ประกอบของชุดการเรียนรู้
 - 1.3 วัตถุประสงค์ในการสร้างชุดการเรียนรู้
 - 1.4 ลักษณะของชุดการเรียนรู้ที่ดี
 - 1.5 ขั้นตอนในการผลิตชุดการเรียนรู้
 - 1.6 ประโยชน์ของชุดการเรียนรู้
 - 1.7 งานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวข้องกับชุดการเรียนรู้
 - 1.8 งานวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับชุดการเรียนรู้
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียนสะกุดคำ
 - 2.1 ความหมายของการเขียนสะกุดคำ
 - 2.2 องค์ประกอบที่มีผลต่อการเขียนสะกุดคำ
 - 2.3 สาเหตุของการเขียนสะกุดคำผิด
 - 2.4 หลักในการสอนเขียนสะกุดคำ
 - 2.5 งานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวข้องกับการเขียนสะกุดคำ
 - 2.6 งานวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการเขียนสะกุดคำ
3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 3.1 ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 3.2 ประเภทของแบบทดสอบการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 3.3 องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 3.4 กระบวนการสร้างแบบทดสอบการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 3.5 ประโยชน์ของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 3.6 งานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 3.7 งานวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับชุดการเรียนรู้

1.1 ความหมายของชุดการเรียนรู้

นักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของชุดการเรียนรู้ไว้อย่างต่าง ๆ กัน ดังนี้

กาญจนา เกียรติประวัติ (2524: 174 – 175) ได้ให้ความหมายของคำว่า

ชุดการเรียนรู้ (Learning Package) และคำว่า ชุดการสอน (Instructional Package) แตกต่างไปว่า ชุดการสอนเป็นคำที่ใช้มาตั้งแต่ดั้งเดิม แต่การใช้คำว่าชุดการสอนทำให้ครูเกิดแนวคิดที่หมายถึง สื่อการเรียนทั้งหลายที่จัดรวบรวมไว้เพื่อให้ครูเป็นคนลงมือใช้ ดังนั้น ผู้ที่ทำการกรรรมก็คือ ครู นักเรียนเป็นฝ่ายฟังและสังเกต ในปัจจุบันนักการศึกษาจึงหันมาใช้คำว่า ชุดการเรียนรู้ (Learning Package) เพื่อย้ำถึงแนวการสอนที่ยึดนักเรียนเป็นศูนย์กลาง ให้นักเรียนได้มีโอกาสใช้สื่อต่างๆ ในชุดการเรียนรู้เพื่อศึกษาดด้วยตนเอง ซึ่งจะส่งผลให้ครูลดบทบาทในการบอกลงและสามารถนำไปใช้สอนซ่อมเสริมด้วยตนเองได้

บุญเกื้อ คอระหาเวช (2530: 66 – 67) ได้กล่าวถึงชุดการเรียนรู้ว่า ชุดการเรียนรู้จัดว่า เป็นสื่อประสม (Multimedia) ที่จัดขึ้นสำหรับหน่วยการเรียนรู้จัดไว้เป็นชุดๆ บรรจุในซองกล่อง หรือกระเป๋ ใน การสร้างจะใช้วิธีระบบเป็นหลัก จึงทำให้มั่นใจได้ว่า ชุดการเรียนรู้จะช่วยให้นักเรียนได้รับความรู้

วัชรินทร์ บุญมาทิต (2532: 10 – 11) ได้กล่าวไว้ในหนังสือ Freedom to Learn ว่า โดยธรรมชาติเด็กๆ มีความกระตือรือร้น ขยันขันแข็งที่จะค้นคว้าหาความรู้ และแก้ปัญหาเสมอ แต่นักเรียนต้องมาอยู่ในห้องเรียนที่มีการสอนแบบที่ให้ความรู้แบบบอกเล่า ทำให้นักเรียนเบื่อหน่าย เบื่อระบบโรงเรียน จึงเป็นหน้าที่ของนักการศึกษาที่จะหาทางแก้ไข ด้วยเหตุนี้ จึงได้มีการปรับปรุงหลักสูตรและวิธีสอน โดยเปิดช่องทางการเรียนรู้ของนักเรียนให้กว้างขวางมีหลายรูปแบบมากขึ้น การสอนตามเอกัตภาพเป็นวิธีการหนึ่งที่ช่วยสนองความแตกต่างระหว่างบุคคลได้

รูปแบบการสอนตามเอกัตภาพมีได้หลายวิธี ซึ่งแต่ละวิธีสนองความแตกต่างระหว่างบุคคลทั้งสิ้น เช่น

1. การจัดการสอนเป็นพิเศษแก่นักเรียนที่เรียนได้เร็วหรือช้ากว่าปกติ
2. การสอนแบบอิสระ เช่น โรงเรียนซัมเมอร์ฟีลล์ ในประเทศอังกฤษ
3. การจัดการสอนแบบไม่มีชั้น เช่น โรงเรียนนอพลโล ในประเทศ

สหรัฐอเมริกา

4. การใช้บทเรียนสำเร็จรูป เครื่องช่วยสอน คอมพิวเตอร์ช่วยสอน
5. การเรียนในศูนย์การเรียนรู้
6. การใช้ชุดการสอนหรือชุดการเรียนรู้

วิภาภรณ์ เตโชชัยวุฒิ (2533: 17 – 18) ได้กล่าวถึงชุดการเรียนรู้ว่า ชุดการเรียนรู้เป็นสื่อสำเร็จรูปที่ผู้เรียนสามารถศึกษาได้ด้วยตนเองตามขั้นตอนที่ระบุไว้ในชุด โดยพึ่งครูน้อยที่สุด นักเรียนสามารถเรียนได้อย่างอิสระ ตามความสามารถของแต่ละบุคคล ซึ่งเป็นการฝึกนักเรียนพึ่งตนเองในการศึกษาหาความรู้

กรองกาญจน์ อรุณรัตน์ (2536: 265) ได้กล่าวถึงชุดการเรียนรู้ว่า หมายถึงชุดของโปรแกรมสื่อประสมที่มีการนำเอาวิธีการจัดระบบมาใช้ในการนำเสนอเนื้อหา และจัดกิจกรรม การเรียน เพื่อให้นักเรียนได้ศึกษาด้วยตนเองตามความสามารถตามอัตราการเรียน และรูปแบบ การเรียนของนักเรียนแต่ละคน

ยุพิน พิพิธกุล (2537: 16) ได้ให้ความหมายของคำว่าชุดการเรียนรู้ว่า เป็นชุดการเรียนรู้ที่ให้นักเรียนเรียนด้วยตนเอง ในชุดการเรียนรู้ นั้น ประกอบไปด้วย บัตรคำสั่ง บัตรกิจกรรม บัตรเนื้อหา บัตรแบบฝึกหัดหรือบัตรงานพร้อมเฉลย บัตรทดสอบพร้อมเฉลย ในชุดการเรียนรู้ นั้น จะมีสื่อการเรียนรู้ไว้พร้อม เพื่อให้นักเรียนใช้ประกอบการเรียนเรื่องนั้นๆ

ฮุสตันและคนอื่นๆ (Houston; and other. 1972: 10 –15) ได้ให้ความหมายว่าชุดการเรียนรู้เป็นชุดของประสบการณ์ที่จัดเตรียมไว้ให้กับนักเรียน เพื่อให้บรรลุถึงเป้าหมายที่ตั้งไว้

สมิท (Smith. 1973: 24 – 25) ได้อธิบายเกี่ยวกับชุดการเรียนรู้ว่า ในการใช้ชุดการเรียนรู้เราต้องยอมให้นักเรียนมีโอกาสเรียนข้ามชั้นชุดการเรียนรู้ในบางหน่วยได้ โดยเมื่อนักเรียนมีพื้นความรู้ หรือสอบได้ตามเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้ และต้องยอมให้นักเรียนมีโอกาสตรวจผลความก้าวหน้าของตนเองก่อนที่จะวัดผล ในการจัดกิจกรรมให้แก่แก่นักเรียนนั้น จะต้องจัดหาสิ่งอำนวยความสะดวกและวิธีการต่างๆ ให้แก่นักเรียนด้วย เพื่อที่จะให้การเรียนนั้นบรรลุเป้าหมาย เช่น

1. ใช้สื่อหลายๆ อย่าง เพื่อให้เกิดประสบการณ์ทางการเรียนดีขึ้น
 2. หาวิธีการหลายๆ รูปแบบ โดยมีจุดประสงค์และกระบวนการหลายอย่าง เช่น อาจจะจัดให้เป็นไปตามขนาดของกลุ่ม และจะจัดหาวิธีการที่เหมาะสมเฉพาะแต่ละกลุ่มด้วย
 3. แบ่งเนื้อหาออกเป็นขั้นตอนตามลำดับความยากง่าย
 4. จัดหากิจกรรมหลายๆ อย่าง ให้นักเรียนได้เลือกและมีส่วนร่วมในบทเรียน
- นอกจากนี้ สมิท ยังได้อธิบายเพิ่มเติมอีกว่า ชุดการเรียนรู้ที่ดีนั้นจะต้องมีสิ่งดึงดูดความสนใจของนักเรียน เช่น สีสดต่างๆ มีภาพประกอบตามความจำเป็น และรวบรวมสื่อและเรื่องราวต่างๆ ในกล่องเล็กๆ ที่เหมาะสม จะทำให้เกิดความสะดวกสบายในการเก็บรักษา และการนำเอามาใช้อีกด้วย

เว็บเบอร์ (Webber. 1977: 67 – 68) กล่าวว่า การเรียนจากชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองนั้น นักเรียนจะต้องเป็นผู้ลงมือกระทำกิจกรรมในการเรียนด้วยตนเองตลอดเวลา ดังนั้น ถ้านักเรียนยังเป็นเด็กเล็กที่ยังไม่มีวุฒิภาวะและวินัยในตนเองเพียงพอแล้ว ย่อมทำให้การเรียนไร้ประสิทธิภาพ ทั้งนี้เพราะเด็กอาจจะยังไม่เข้าใจวัตถุประสงค์ของการเรียน ไม่เข้าใจงาน

ที่สั่งให้ทำ หรือขาดการมีส่วนร่วมอย่างแข็งแกร่งในการเรียน เพราะมีช่วงความสนใจสั้นจึงเกิด ความเบื่อหน่ายในการเรียน

จากที่นักการศึกษาได้ให้ความหมายของชุดการเรียนรู้ไว้ พอสรุปได้ว่า ชุดการเรียนรู้ เป็นการรวบรวมสื่อประสมที่จัดขึ้น เพื่อให้นักเรียนสามารถศึกษาและปฏิบัติกิจกรรมได้ด้วยตนเองเป็นรายบุคคล โดยนักเรียนจะเรียนไปตามความสามารถ ความต้องการ และความ สะดวกของตนเองซึ่งจะทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามเป้าหมาย และช่วยส่งเสริม เรื่อง ความรับผิดชอบของนักเรียนได้

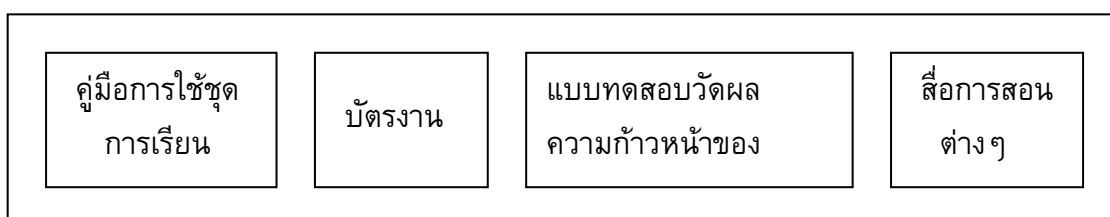
1.2 องค์ประกอบของชุดการเรียนรู้

การสร้างชุดการเรียนนั้น ผู้สร้างจะต้องศึกษาองค์ประกอบของชุดการเรียนรู้ว่า มีองค์ประกอบหลักอะไรบ้าง เพื่อจะได้นำมากำหนดองค์ประกอบของชุดการเรียนรู้ที่จะสร้างขึ้น มีนักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงองค์ประกอบของชุดการเรียนรู้ไว้ ดังนี้

บุญเกื้อ คอระหาเวช (2530: 71) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของชุดการเรียนรู้ว่า สามารถจำแนกได้ 4 ส่วน คือ

1. คู่มือ เป็นคู่มือสำหรับนักเรียน ภายในจะมีคำชี้แจงถึงวิธีการใช้ชุด การเรียน อย่างละเอียด อาจทำเป็นเล่ม หรือแผ่นพับก็ได้
2. บัตรคำสั่งหรือคำแนะนำจะเป็นส่วนที่บอกให้นักเรียนดำเนินการเรียน หรือประกอบกิจกรรมแต่ละอย่างตามขั้นตอนที่กำหนดไว้ ประกอบด้วย คำอธิบายเรื่องที่จะ ศึกษา คำสั่งให้ผู้เรียนดำเนินกิจกรรมและสรุปการเรียนรู้ บัตรนี้ นิยมใช้กระดาษแข็งตัดเป็น บัตรขนาด 6 x 8 นิ้ว
3. เนื้อหาสาระและสื่อ จะบรรจุไว้ในรูปของสื่อการสอนต่างๆ อาจจะ ประกอบด้วยบทเรียนโปรแกรม สไลด์ แผ่นภาพ หุ่นจำลอง ฯลฯ นักเรียนจะศึกษาจากสื่อ การสอนต่างๆ ที่บรรจุอยู่ในชุดการเรียนรู้ตามบัตรคำสั่งที่กำหนดไว้
4. แบบประเมินผล นักเรียนจะทำการประเมินผลการเรียนรู้ของตนเองก่อน และหลังเรียน แบบประเมินผลอาจเป็นแบบฝึกหัดให้เติมคำลงในช่องว่าง เลือกคำตอบที่ถูก จับคู่ ดูผลจากการทดลองหรือทำกิจกรรม

บุญชม ศรีสะอาด (2537: 95 – 96) ได้กล่าวว่า ชุดการเรียนการสอน จะมี องค์ประกอบที่สำคัญ 4 ด้าน ดังนี้

ภาพประกอบ 2 องค์ประกอบที่สำคัญของชุดการเรียนการสอน

1. คู่มือการใช้ชุดการเรียนรู้ เป็นคู่มือที่จัดทำขึ้นเพื่อให้ผู้ใช้ชุดการเรียนรู้ การสอน ศึกษาและปฏิบัติเพื่อให้บรรลุผลอย่างมีประสิทธิภาพ อาจประกอบด้วยแผนการสอน สิ่งที่ต้องเตรียมก่อนสอน บทบาทของผู้เรียน การจัดชั้นเรียน (ในกรณีของชุดการสอนที่มุ่งใช้กับกลุ่มย่อย เช่น ในศูนย์การเรียนรู้)

2. บัตรงาน เป็นบัตรที่มีคำสั่งว่าจะให้ผู้เรียนปฏิบัติอะไรบ้าง โดยระบุ กิจกรรมตามลำดับขั้นตอนของการเรียน

3. แบบทดสอบวัดความก้าวหน้าของผู้เรียน เป็นแบบทดสอบที่ใช้สำหรับ ตรวจว่าหลังการเรียนรู้ชุดการเรียนการสอนจบแล้ว ผู้เรียนเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมตาม จุดประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนดไว้หรือไม่

4. สื่อการเรียนรู้ต่างๆ เป็นสื่อสำหรับผู้เรียนได้ศึกษา มีหลายชนิดประกอบ กัน อาจเป็นประเภทสิ่งพิมพ์ เช่น บทความ เนื้อหาเฉพาะเรื่อง จุลสาร บทเรียนโปรแกรม หรือประเภทโสตทัศนูปกรณ์ เช่น รูปภาพ แผนภูมิต่างๆ เทปบันทึกเสียง फिल्मสตริป สไลด์ ขนาด 2 x 2 นิ้ว ของจริง เป็นต้น

ดวน (Duane. 1973: 169) ได้กล่าวถึง องค์ประกอบพื้นฐานของชุดการเรียนรู้ไว้ 5 ประการ ดังนี้

1. มีจุดมุ่งหมายและเนื้อหา
2. บรรยายเนื้อหา
3. มีจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม
4. มีกิจกรรมที่ส่งเสริมเจตคติ
5. มีเครื่องมือวัดผลก่อนการเรียนรู้ ระหว่างเรียนและหลังเรียน

จากการศึกษาถึงองค์ประกอบของชุดการเรียนรู้สามารถสรุปได้ว่า องค์ประกอบ ในชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองประกอบด้วย ชื่อหน่วยหรือชื่อบทเรียน จุดมุ่งหมาย เนื้อหาใน การเรียน กิจกรรมการเรียนรู้และสื่อการสอน การประเมินผลก่อนและหลังเรียน

1.3 วัตถุประสงค์ในการสร้างชุดการเรียนรู้

สมหญิง กลั่นศิริ (2523: 59) ได้กล่าวถึงวัตถุประสงค์ในการสร้างชุดการเรียนรู้ไว้ ดังนี้

1. เพื่อใช้สอนเนื้อหา บทเรียนตามหลักสูตรของการศึกษาในระบบ
2. เพื่อเป็นเครื่องอำนวยความสะดวกในการสอนของครู
3. เพื่อแก้ปัญหาการขาดแคลนครู เนื่องจากนักเรียนสามารถเรียนรู้ชุดการ เรียนด้วยตนเอง หรืออาศัยความช่วยเหลือจากครูเพียงเล็กน้อย ทำให้ครูคนหนึ่งสอนนักเรียน ได้จำนวนมากขึ้น
4. เพื่อช่วยในการศึกษามวลชนทั้งในและนอกระบบ เพราะชุดการเรียนรู้ สามารถนำไปใช้ได้ทุกสถานที่ ทุกเวลา

สามารถสรุปได้ว่า ชุดการเรียนรู้เป็นเครื่องอำนวยความสะดวกในการสอนและนำไปปรับปรุงวิธีสอนของครู เพื่อให้นักเรียนเรียนตามความสามารถของตนเอง เป็นการฝึกความรับผิดชอบและระเบียบวินัยในตนเองของนักเรียนด้วย

1.4 ลักษณะของชุดการเรียนรู้ที่ดี

นักการศึกษาได้ให้แนวความคิดในการสร้างชุดการเรียนรู้ที่ดีไว้ ดังนี้

นิพนธ์ ศุขปรีดี (2519: 67 – 68) ได้กล่าวถึง ลักษณะของชุดการเรียนรู้ที่ดีว่า ควรมีลักษณะ ดังนี้

1. เป็นชุดการเรียนรู้ที่เหมาะสมตรงตามจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้มากที่สุด
2. เหมาะสมกับประสบการณ์เดิมของนักเรียน
3. สื่อที่ใช้สามารถสร้างความสนใจของนักเรียนได้เป็นอย่างดี
4. มีคำแนะนำและวิธีการใช้อย่างละเอียด ง่ายต่อการใช้
5. มีวัสดุ อุปกรณ์ในการเรียนการสอนทั้งหมดที่กำหนดไว้ในบทเรียนอย่าง

ครบถ้วน

6. มีแบบทดสอบและปรับปรุงให้ทันต่อเหตุการณ์อยู่เสมอ
7. มีความคงทนต่อการเก็บและการหยิบใช้

สมิท (Smith. 1973: 25 – 26) ได้ให้ความคิดว่า ชุดการเรียนรู้ที่ดีนั้นจะต้องจัดหาสิ่งอำนวยความสะดวกและวิธีการต่าง ๆ ให้กับผู้เรียน เพื่อให้การเรียนรู้บรรลุเป้าหมาย เช่น

1. ใช้สื่อหลายๆ อย่าง เพื่อให้เกิดประสบการณ์ทางการเรียนรู้ขึ้น
2. หาวิธีการหลายรูปแบบ โดยมีจุดประสงค์และกระบวนการหลายอย่าง
3. ควรแบ่งเนื้อหาออกเป็นขั้นตอนตามลำดับความยากง่าย
4. ควรมีกิจกรรมหลายอย่างให้ผู้เรียนได้เลือกและให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมใน

การเรียนรู้

ดังนั้น สรุปได้ว่า ชุดการเรียนรู้ที่ดีน่าจะช่วยส่งเสริมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความรับผิดชอบของนักเรียนได้

1.5 ขั้นตอนในการผลิตชุดการเรียนรู้

วัชรินทร์ บุญมาติต (2532: 28 – 29) ได้กำหนดลำดับขั้นตอนในการวางแผนการผลิตชุดการเรียนรู้ไว้ ดังนี้

1. ขั้นการวางแผน
 - 1.1 เลือกเรื่อง วิชา ชั้น
 - 1.2 ลำดับขั้นการผลิตและวิธีการ
 - 1.3 กำหนดรายละเอียด ช่วงระยะเวลาการจัดทำ
2. ขั้นตอนดำเนินการ
 - 2.1 กำหนดรายละเอียดของเนื้อหา

2.2 ตั้งวัตถุประสงค์

2.3 นำรายละเอียดของเนื้อหาจัดดำเนินการผลิตตามวิธีการที่กำหนดไว้

2.4 จัดทำสื่อต่างๆ ที่ใช้ประกอบเนื้อหา

2.5 จัดทำแบบทดสอบหลังเรียน

2.6 ลงมือผลิตและจัดทำเพื่อใช้ทดสอบขั้นต้น

3. การทดลอง

- นำชุดการเรียนรู้ที่ผลิตแล้วไปรับการทดสอบหาความบกพร่อง

4. แก้ไขข้อบกพร่อง

5. แก้ไขและลงมือผลิต เพื่อใช้ในการทดลองจริง

6. ลงมือทดลอง

7. การเก็บรายงานผลข้อมูลเชิงสถิติ

8. บรรจุกล่องและคำชี้แจงรายละเอียด พร้อมทั้งรายละเอียดของการ

ดำเนินงาน

9. รายงานผลต่อที่ประชุมใหญ่ของการจัดการ

10. สิ้นงาน

อิทเทอร์ (Heathers. 1977: 344) ได้แนะนำขั้นตอนสำหรับครูผู้สร้างชุด

การเรียนรู้ด้วยตนเอง ดังนี้

1. ศึกษาหลักสูตร ตัดสินใจเลือกสิ่งที่จะให้นักเรียนได้ศึกษาแล้วจัดลำดับชั้น

เนื้อหาให้ต่อเนื่องจากง่ายไปหายาก

2. ประเมินผลความรู้พื้นฐานประสบการณ์เดิมของนักเรียน

3. เลือกกิจกรรมการเรียนรู้ วิธีสอนและสื่อการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับนักเรียน

โดยคำนึงถึงความพร้อมและความต้องการของนักเรียน

4. กำหนดรูปแบบการเรียนรู้

5. กำหนดหน้าที่ของผู้ประสานงานหรือจัดอำนวยความสะดวกในการเรียน

6. สร้างแบบประเมินผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนว่าบรรลุเป้าประสงค์ในการเรียน

หรือไม่

สรุป คือ การผลิตชุดการเรียนรู้ควรศึกษาหลักสูตร จัดลำดับเนื้อหาจากง่ายไปหายาก ประเมินผลความรู้เดิมของนักเรียน เลือกกิจกรรมการเรียนรู้ กำหนดรูปแบบการเรียนรู้ และ ประเมินผลสัมฤทธิ์ของนักเรียน

1.6 ประโยชน์ของชุดการเรียนรู้

ปัจจุบันชุดการเรียนรู้เป็นนวัตกรรมการศึกษาที่มีผู้ให้ความสนใจและได้มีการทดลองใช้ชุดการเรียนรู้ในวิชาต่างๆ มากขึ้น ทั้งนี้เพราะชุดการเรียนรู้มีคุณค่าหรือมีประโยชน์

วรภา โพรธัษฐา (2532: 17 – 18) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของชุดการเรียนรู้ไว้ว่า

1. เป็นรูปแบบของการเรียนที่สอดคล้องกับหลักความแตกต่างระหว่างบุคคล นักเรียนแต่ละคนจะเป็นตามระดับความสามารถ ความสนใจ และความพร้อม อัตราความเร็ว เข้าในการเรียนเป็นเรื่องเฉพาะบุคคล
2. เนื่องจากนักเรียนต้องกระทำกิจกรรมทุกขั้นตอนด้วยตนเองตั้งแต่ การทดสอบก่อนเรียน กิจกรรมการเรียน และการทดสอบหลังเรียน จึงทำให้นักเรียนมีความรับผิดชอบและมีวินัยในตนเอง
3. เป็นเครื่องกระตุ้นและคงไว้ซึ่งความสนใจของนักเรียนได้เป็นอย่างดี เนื่องจาก สิ่งเร้าที่นักเรียนจะต้องตอบสนอง และหลังจากการตอบสนองจะได้ผลของการกระทำทันที ทำให้บทเรียนน่าสนใจและน่าติดตาม นอกจากนี้ยังเป็นการลดความตึงเครียดในการเรียน เพราะ เมื่อตอบผิดก็ไม่มีใครรู้และไม่ถูกลงโทษ
4. ช่วยให้นักเรียนปลอดจากอารมณ์ของครู
5. เมื่อครูเปลี่ยนบทบาทจากผู้สอนมาเป็นผู้ประสานงาน ผู้ชี้แนะและให้ คำปรึกษาทำให้ครูมีเวลาเอาใจใส่กับนักเรียนแต่ละคนได้มากขึ้น และมีเวลาในการปรับปรุงการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
6. ช่วยแก้ปัญหาการขาดแคลนครูบางสาขาวิชา
7. ช่วยให้นักเรียนบรรลุวัตถุประสงค์ได้ดี เนื่องจากนักเรียนมีโอกาส ประยุกต์ใช้ สิ่งที่ตนได้เรียนมาแล้ว

สุนทรี หิมารัตน์ (2533: 42) ได้กล่าวถึงคุณค่าของชุดการเรียนรู้ไว้ 5 ประการ คือ

1. นักเรียนสามารถทดสอบตนเองดูก่อนว่ามีความสามารถอยู่ในระดับไหน หลังจากนั้นก็จะเริ่มต้นเรียนในสิ่งที่ตนเองไม่ทราบ ทำให้ไม่ต้องเสียเวลากลับมาเรียนในสิ่งที่นักเรียนรู้แล้ว
2. นักเรียนสามารถนำบทเรียนไปเรียนที่ไหนก็ได้ตามความพอใจ โดยไม่จำกัด เป็นเรื่องของเวลาหรือสถานที่
3. เมื่อเรียนจบแล้วนักเรียนสามารถทดสอบตัวเองได้ทันที เมื่อไรก็ได้ และทราบผลการเรียนของตนเองทันทีเช่นกัน
4. นักเรียนจะมีโอกาสได้พบปะหรือหารือกับครูมากขึ้น เพราะนักเรียนเรียนด้วยตนเอง ครูมีเวลาให้คำปรึกษากับนักเรียนที่มีปัญหาในขณะใช้ชุดการเรียนรู้ด้วยตนเอง
5. นักเรียนจะได้รับคะแนนอะไรนั้นขึ้นอยู่กับความสามารถของนักเรียน หรือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนเองไม่มีคำว่า สอบตก สำหรับนักเรียนไม่สำเร็จ แต่จะให้นักเรียนกลับไปศึกษาในเรื่องเดิมนั้นใหม่ จนกว่า ผลการเรียนรู้จะได้ตามมาตรฐานตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้

กรีนวอลล์ (Grinewald. 1975: 39) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของชุดการเรียนรู้ว่า

1. นักเรียนที่ใช้ชุดการเรียนรู้ด้วยตนเอง จะมีโอกาสศึกษาจากวัสดุประเภทต่างๆ ซึ่งจะทำให้นักเรียนมีประสบการณ์ในหัวข้อนั้นกว้างขวาง
 2. นักเรียนเห็นคุณค่าความจำเป็นของวัสดุ อุปกรณ์ประกอบการเรียน และพยายามที่จะศึกษาพิจารณาผลการเรียนของตนเองว่ารู้สิ่งใดบ้าง จะต้องศึกษาเพิ่มเติมอะไรอีก
 3. สีสันต่างๆ และอุปกรณ์ที่แปลกๆ จะช่วยดึงดูดความสนใจของนักเรียนทำให้นักเรียนไม่เบื่อ
 4. ชุดการเรียนรู้จะมีคำแนะนำให้นักเรียนได้ทำกิจกรรมต่างๆ ตลอดจนแหล่งวัสดุอุปกรณ์อื่นๆ ที่จะต้องไปศึกษาเพิ่มเติม เช่น ห้องสมุด เป็นต้น
 5. กิจกรรมใดที่นักเรียนทำได้สำเร็จบรรลุวัตถุประสงค์แล้ว ย่อมก่อให้เกิดความพอใจแก่นักเรียนอันเป็นการเสริมแรงให้นักเรียนอยากศึกษา หรือกระทำกิจกรรมอื่นต่อไป
- โดยสรุป จะเห็นได้ว่า ประโยชน์ของชุดการเรียนรู้ที่กล่าวไว้ข้างต้นนั้น เป็นการชี้แนวทางแก่ครูที่จะสร้าง หรือนำชุดการเรียนรู้ไปใช้ในการพัฒนาการสอนแก่นักเรียนที่มีความรู้ความสามารถแตกต่างกันได้ การเรียนการสอนของครูจะประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่วางไว้เพราะชุดการเรียนรู้ให้ประโยชน์ต่อนักเรียน ตรงที่นักเรียนได้เรียนด้วยตนเองและสามารถทราบความสามารถของตนเองทันที สามารถเลือกเรียนในสิ่งที่ตนถนัด จะเรียนวันเวลาไหนก็ได้ จะเรียนได้รวดเร็วหรือช้าไม่มีใครว่าให้เสียกำลังใจ ไม่มีคำว่าสอบตกในขณะที่เรียน แต่ถ้าผิดพลาดสามารถย้อนกลับไปศึกษาใหม่จนกว่าจะเข้าใจและวัดผลได้ตามเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้ ผลการเรียนรู้ขึ้นอยู่กับความสามารถของแต่ละบุคคล นับว่าชุดการเรียนรู้เหมาะที่จะนำไปใช้อย่างยิ่ง เพราะจะทำให้มีความเข้าใจในการอ่าน และความรับผิดชอบในการเรียนเป็นการเพิ่มมาตรฐานการศึกษา อีกด้วย

1.7 งานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวข้องกับชุดการเรียนรู้

วราภา โพรสิทธิ์ (2532: 50) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนที่เรียนจากการสอนโดยใช้ชุดการเรียนรู้กับการสอนตามแผนการสอนของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 1 ผลปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยที่ใช้ชุดการเรียนรู้สูงกว่าคู่มืออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อัมพา อรุณพรหมณ์ (2539: 76) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยและความรับผิดชอบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการเรียนรู้กับการสอนตามคู่มือครู ผลการศึกษาพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยที่ได้รับการสอน โดยใช้ชุดการเรียนรู้ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และความรับผิดชอบของนักเรียนต่อหน้าที่การงานในห้องเรียนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมไม่แตกต่างกัน

ประทัย พิริยะสุรวงศ์ (2540: 66) ได้ศึกษาผลการใช้ชุดการสอน 2 แบบ สอน วิชาภาษาไทยแก่นักเรียนชาวเขาเผ่าอีโก้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จังหวัดเชียงราย ผลการวิจัย พบว่า กลุ่มนักเรียนชาวเขาที่เรียนด้วยชุดการสอน “ไทยดอย 1” ซึ่งสร้างจากแนวทางการ สอนปกติที่ครูผู้สอนพูดภาษาอีโก้ในการอธิบายการสอนวิชาภาษาไทยกับกลุ่มนักเรียนชาวเขา ที่เรียนด้วยชุดการสอน “ไทยดอย 2” ซึ่งสร้างจากหลักการกระบวนการเรียนรู้ภาษาและทฤษฎี กลุ่มพฤติกรรมในการสอนภาษาที่สอง ที่ครูผู้สอนไม่ใช้ภาษาอีโก้ในการอธิบาย มีผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนรู้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ศิริลักษณ์ กล้านาค (2542: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจใน การอ่านและความรับผิดชอบในการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการเรียนรู้กับการสอนตามคู่มือครู ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่เรียน โดยใช้ชุดการเรียนรู้มีความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยและมีความรับผิดชอบในการเรียน ภาษาไทยของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนที่เรียนโดยใช้ชุดการเรียนรู้มีความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยและมีความรับผิดชอบ ในการเรียนภาษาไทยของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนการทดลองและหลังการทดลอง แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

อุษารวรรณ ปาลียะ (2543: 59 – 60) ได้ศึกษาเกี่ยวกับเรื่องการสร้างชุดการเรียนรู้ ด้วยตนเองวิชาภาษาไทย เรื่องราชาศัพท์และคำศัพท์สำหรับพระภิกษุและสุภาพชน ระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 2 ผลการวิจัยพบว่า ชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองที่สร้างขึ้นทั้ง 3 ชุด มีประสิทธิภาพ สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ 90/90

ธัญญา นาคหอม (2545: บทคัดย่อ) ได้ทำการพัฒนาชุดการเรียนรู้ด้วยตนเอง วิชาภาษาไทย เรื่อง การเขียนสะกดคำให้ถูกต้อง ผลการศึกษาพบว่า ชุดการเรียนรู้ด้วยตนเอง มีคุณภาพจากการประเมินของผู้เชี่ยวชาญอยู่ในระดับดีมาก และมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 85/85

สุพัตรา ชื่นเจริญ (2545: บทคัดย่อ) ได้ทำการพัฒนาชุดการเรียนรู้ด้วยตนเอง วิชาภาษาไทย เรื่องการเขียนบทร้อยกรองสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผลการศึกษา พบว่า ได้ชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองมีคุณภาพด้านเนื้อหา และด้านสื่ออยู่ในระดับดีมากและมี ประสิทธิภาพ 94.80/95.22

โดยสรุป ชุดการเรียนรู้มีคุณค่าที่จะนำมาใช้สอนได้ เพราะผลการเรียนจากชุดการเรียนรู้ ไม่แตกต่างจากการสอนแบบปกติ ในบางโอกาส การเรียนจากชุดการเรียนรู้ให้ผลเรียนดีกว่า การสอนแบบปกติ นอกจากนี้ชุดการเรียนรู้ยังมีข้อดีในด้านอื่นๆ อีกหลายประการ เช่น นักเรียน มีความพอใจในการเรียน ช่วยให้มีสมาธิในการจำดีกว่า ดังนั้น จึงควรศึกษาวิธีการใช้ ชุดการเรียนรู้ให้เกิดผลดีที่สุด และส่งเสริมการผลิต การใช้ชุดการเรียนรู้ให้แพร่หลายต่อไป

1.8 งานวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับชุดการเรียนรู้

แลงสตาฟ (Langstaff. 1973: 216) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “การพัฒนาและประเมินชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองสำหรับการฝึกหัดครู” เป็นการศึกษาพัฒนาการและการประเมินผลชุดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นเพื่อส่งเสริมทัศนคติที่ดีในการสอนและเทคนิคการสอนของนักศึกษาวิชาครู ผลปรากฏว่าชุดการเรียนรู้สามารถส่งเสริมการเปลี่ยนแปลงทัศนคติต่อการสอนและเทคนิคการสอนของนักศึกษาวิชาครู และควรนำไปใช้ต่อไป

คูดนี (Cudney. 1975: 26) ได้ศึกษาผลของการใช้ชุดการเรียนรู้ด้วยตนเอง เพื่อฝึกทักษะการพยาบาลที่มหาวิทยาลัยเดลาแวร์ การวิจัยนี้กระทำกับกลุ่มทดลองจำนวน 25 คน จากนักศึกษาทั้งหมด 100 คน ซึ่งใช้ระยะเวลาในการเรียนนอกเวลาสัปดาห์ละ 4 วัน โดยการเรียนรู้กับชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองเป็นเวลา 56 ชั่วโมง ปรากฏว่า ผลการเรียนรู้ได้รับผลดีเท่ากับกลุ่มที่เรียนตามปกติเป็นเวลา 2 ภาคเรียน

บรอว์เลย์ (Brawley. 1975: 4280 A) ได้ทำการศึกษาประสิทธิภาพของการใช้ชุดการเรียนรู้แบบสื่อประสมสอนเรื่องการบอกเวลากับเด็กเรียนช้า กลุ่มตัวอย่างได้จากการสุ่มเด็กที่เรียนช้าโดยใช้แบบทดสอบ Time Appreciation Test, Stanford Achievement Test Primary Level มาใช้ Pre – test ผลปรากฏว่า กลุ่มทดลองที่ใช้ชุดการเรียนรู้บอกเวลาต่อเนื่อง (Brawley's Experimental Sequence on Time Telling) มีผลการเรียนดีกว่ากลุ่มควบคุมที่ไม่ใช้ชุดการเรียนรู้

ไบรแอน และ สมิท (Bryan; & Smith. 1975: 24 – 25) ได้กล่าวถึง ผลการวิจัยการใช้ชุดการเรียนรู้ด้วยตนเอง ที่มหาวิทยาลัยเซาท์แคโรไลนา ในวิชาประวัติศาสตร์ศิลป์ ใช้การทดลอง 3 ภาคเรียน ผลปรากฏว่า ผู้เรียนร้อยละ 60 มีผลการเรียนสูงขึ้นกว่าเดิม ร้อยละ 95 มีความสนุกสนานในการเรียนเพิ่มขึ้น และร้อยละ 74 ชอบการเรียนรู้ด้วยชุดการเรียนรู้มากกว่าการเรียนรู้ปกติ

เอดเวิร์ดส์ (Edwards. 1975: 43) ได้กล่าวถึง การวิจัยของมหาวิทยาลัยอิลลินอยส์ ทำการเปรียบเทียบผลการเรียนในเรื่อง “ประสบการณ์ในการสอนแบบจุลภาค” โดยใช้ชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองและได้คำแนะนำจากครูกับการใช้ชุดการเรียนรู้โดยไม่ต้องมีผู้แนะนำ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาของมหาวิทยาลัยจำนวน 50 คน แบ่งเป็นกลุ่มละ 25 คน ผลการทดลองปรากฏว่า ทั้ง 2 กลุ่ม มีผลการเรียนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จากการวิจัยนี้แสดงให้เห็นว่า การเรียนรู้ด้วยตนเองไม่จำเป็นต้องอาศัยผู้แนะนำ ถ้าชุดการเรียนรู้นั้นได้สร้างขึ้นอย่างถูกต้องตามกระบวนการแล้ว ผู้เรียนจะสามารถเรียนรู้ด้วยตนเองได้ผลดีเช่นกัน

ชอว์ (Shaw. 1978: 5227 – A) ได้ใช้ชุดการเรียนรู้ 11 ชุด ในการศึกษาผลการใช้หลักสูตรที่เน้นกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ที่มีต่อความสามารถในการแก้ปัญหา ซึ่งความสามารถในการแก้ปัญหามุ่งถึงทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ขั้นบูรณาการ ได้แก่ การแปลความหมายข้อมูล การกำหนดและควบคุมตัวแปร นิยามเชิงปฏิบัติการ และทักษะ

การตั้งสมมติฐาน ใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนเกรด 6 ของมหาวิทยาลัยซุมชนในโอกลาโฮมา เป็นเวลา 24 สัปดาห์ กลุ่มควบคุมสอนโดยใช้เนื้อหาเดียวกันกับกลุ่มทดลอง แต่ไม่ได้เน้นทักษะในการแก้ปัญหา พบว่า คะแนนเฉลี่ยทักษะการแก้ปัญหาของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และนักเรียนในกลุ่มทดลอง มีความสามารถด้านทักษะ กำหนดและควบคุมตัวแปร ทักษะการแปลความข้อมูลและนิยามเชิงปฏิบัติการดีขึ้น ยกเว้นทักษะการตั้งสมมติฐาน

วีวาส (Vivas. 1985: 603) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการออกแบบพัฒนา และประเมินค่าของการรับรู้ทางความคิดของนักเรียนเกรด 1 ในประเทศเวเนซุเอลา โดยใช้ชุดการเรียนการสอนจากการศึกษาเกี่ยวกับความเข้าใจในการพัฒนาทักษะทั้ง 5 ด้าน คือ ด้านความคิด ด้านความพร้อมในการเรียน ด้านความคิดสร้างสรรค์ ด้านเชาวน์ปัญญาและด้านการปรับตัวทางสังคม ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการเรียนการสอน มีความสามารถเพิ่มขึ้นในด้านความคิดด้านความพร้อมในการเรียน ด้านความคิดสร้างสรรค์ ด้านเชาวน์ปัญญา และด้านการปรับตัวทางสังคม หลังจากได้รับการสอนด้วยชุดการเรียนการสอนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ

วิลสัน (Wilson. 1989: 416) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการวิเคราะห์ผลการใช้ชุดการเรียนการสอนของครู เพื่อแก้ปัญหาในการเรียนของเด็กเรียนช้าด้านคณิตศาสตร์ เกี่ยวกับการบวก การลบ ผลการวิจัยพบว่า ครูผู้สอนยอมรับว่าการใช้ชุดการเรียนการสอน มีผลดีมากกว่าการสอนตามปกติ อันเป็นวิธีหนึ่งที่จะช่วยให้ครูสามารถแก้ปัญหาการสอนที่อยู่ในหลักสูตรคณิตศาสตร์สำหรับเด็กเรียนช้า

สัทเทอร์ฟีลด์ (Satterfield. 2001: Online) ได้ทำการศึกษาการใช้ชุดการเรียนเรขาคณิตโดยใช้โปรแกรม Sketchpad Version 3 เป็นโปรแกรมที่จัดทำขึ้นเพื่อใช้คอมพิวเตอร์ เป็นสื่อให้เห็นถึงโครงสร้างของวิชาเรขาคณิต และเป็นสื่อที่จะอธิบายการเรียนในห้องเรียน ซึ่งผลการใช้ชุดการเรียน คือ ช่วยให้นักเรียนเกิดการพัฒนาการคิดในรูปแบบทางเรขาคณิตและเป็นสิ่งที่สร้างความถูกต้องแม่นยำในการคิดของนักเรียนด้วย

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับชุดการเรียนตามที่กล่าวมาแล้ว พอสรุปได้ว่า ชุดการเรียนด้วยตนเองมีคุณค่าเพียงพอที่จะนำมาใช้สอนได้เพราะผลการวิจัยส่วนใหญ่พบว่า การสอนโดยใช้ชุดการสอนด้วยตนเองไม่ต่างจากการสอนแบบปกติ ในบางโอกาสการเรียนจากชุดการเรียนด้วยตนเองให้ผลดีกว่าการสอนปกติ แสดงให้เห็นว่าการเรียนจากชุดการเรียนด้วยตนเองมีความสามารถเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนรู้ของผู้เรียนได้ รวมทั้งความคิดเห็นของครูหลังการใช้ชุดการเรียนอยู่ในระดับความคิดเห็นเห็นด้วยอย่างยิ่ง ดังนั้น จึงควรศึกษาวิธีใช้ชุดการเรียนด้วยตนเองให้เกิดผลดีที่สุดและส่งเสริมการใช้ชุดการเรียนให้แพร่หลายต่อไป

2. หลักการที่เกี่ยวข้องกับการเขียนสะกดคำ

2.1 ความหมายของการเขียนสะกดคำ

นักศึกษานักภาษาศาสตร์ได้ให้ความหมายของการเขียนสะกดคำไว้ ดังนี้
เว็บสเตอร์ (Webster. 1966) กล่าวว่า การเขียนสะกดคำ คือศิลปะหรือเทคนิค
ในการสร้างคำโดยใช้อักษรตามแบบที่สังคมยอมรับ

ฮาห์นา และคนอื่นๆ (Hanha; & et al. 1971) ให้คำจำกัดความเกี่ยวกับ
การสะกดคำว่า การสะกดคำ คือ การถ่ายทอดภาษา เมื่อใดก็ตามที่ต้องการจะถ่ายทอด
ความคิด และความรู้สึกเป็นภาษาเขียนจะต้องเกี่ยวข้องกับการสะกดคำโดยเขียนเป็นตัวอักษร
ลงบนวัสดุให้ผู้อื่นมองเห็นและเข้าใจได้

อดุลย์ ไทรเล็กทิม (2528: 63) ได้ให้ความหมายของการเขียนสะกดคำว่า เป็น
การเขียนโดยเรียงลำดับ พยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ รวมทั้งตัวสะกดการันต์ภายในคำหนึ่งๆ
ได้ถูกต้องตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2525

อรพรรณ ภิญโญภาพ (2529: 14) อธิบายว่า การเขียนสะกดคำเป็นการฝึก
ทักษะการเขียนให้ถูกต้องตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานแก่ผู้เรียน และจะต้องให้
ผู้เรียนเข้าใจกระบวนการประสมคำ รู้หลักเกณฑ์จะเรียบเรียงอักษรในคำหนึ่งๆ ให้ได้
ความหมายที่ต้องการเพื่อนำไปใช้ประโยชน์ในการสื่อสาร

มณี เทพาชมภู (2536) อธิบายว่า การเขียนสะกดคำ หมายถึง การเขียนโดย
เรียงลำดับพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ในคำนั้นได้อย่างถูกต้องตามอักขรวิธีของพจนานุกรม
ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2525

จากความหมายของการเขียนสะกดคำที่กล่าวมาแล้วข้างต้นนั้น พอสรุปได้ว่า
การเขียนสะกดคำ หมายถึง ความสามารถในการเขียนคำโดยเรียงลำดับพยัญชนะ สระ
วรรณยุกต์ และตัวสะกดการันต์ได้ถูกต้องตามหลักภาษา และตรงตามพจนานุกรมฉบับ
ราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2542

2.2 องค์ประกอบที่มีผลต่อการเขียนสะกดคำ

การเขียนสะกดคำเป็นทักษะอย่างหนึ่ง ที่มุ่งสื่อความหรือถ่ายทอดสารจากผู้เขียน
ไปยังผู้อ่านให้เข้าใจความหมายการเขียนสะกดคำจะมีประสิทธิภาพมากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับ
ความสามารถในการใช้วิธีในการเขียน ได้แก่ ความคล่องแคล่วในการใช้มือเขียนตัวอักษร
การใช้สายตา ความสามารถในการอ่าน สติปัญญา ความรู้เกี่ยวกับกฎเกณฑ์การประสมคำ
นอกจากนี้ เพศและเจตคติก็มีความสำคัญต่อความสามารถทางการเขียนสะกดคำด้วย
องค์ประกอบที่มีผลต่อความสามารถทางการเขียนสะกดคำมี ดังนี้

2.2.1 ความสามารถในการอ่าน

ไชศิริ ปราโมช ณ อยุธยา (2519: 160) ศึกษาเรื่องการวิเคราะห์ลักษณะ
ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนิสิตคณะอักษรศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยพบว่า

การอ่านผิดมีส่วนทำให้ผู้เขียนเขียนคำผิดเพราะผู้เขียนมักจะเขียนตามคำที่อ่าน

2.2.2 สถิติปัญญา และความจำ

สุมาลี โกศลสมบัติ (2524: 61) ศึกษาความสามารถทางการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาในกรุงเทพฯ พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีความสามารถทางการเขียนสะกดคำสูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง มีความสามารถทางการเขียนสะกดคำสูงกว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

2.2.3 เจตคติ

บรูคเนอร์ และ บอนด์ (สุมาลี โกศลสมบัติ. 2524: 12 ; อ้างอิงจาก Brueekner ; & Bond. 1955: 45) กล่าวถึงเจตคติที่มีผลต่อการเขียนสะกดคำ สรุปได้ว่า นักเรียนที่มีเจตคติไม่ดีต่อการเขียนสะกดคำจะพยายามหลีกเลี่ยงการเขียน หรือไม่เต็มใจเขียน ไม่พยายามตรวจสอบการสะกดตัวของคำใหม่ และไม่ยอมเปิดพจนานุกรม นักเรียนที่มีเจตคติที่ดีชอบทดลองสะกดคำ ชอบศึกษาหาความรู้ในเรื่องการเขียนสะกดคำ ชอบทดสอบการสะกดคำ กระตือรือร้นที่จะเรียนคำใหม่ๆ และพอใจที่ตนมีความสามารถทางการเขียนสะกดคำดีขึ้น

2.2.4 เพศ

บุญปก อ่อนเผ่า (2526: 61) ศึกษาความสามารถทางการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาในกรุงเทพฯ พบว่า นักเรียนหญิงมีความสามารถทางการเขียนสะกดคำสูงกว่านักเรียนชาย

จากผลการวิจัยเหล่านี้แสดงว่า ทักษะการอ่าน สถิติปัญญา ความจำ เจตคติและเพศของผู้เขียน เป็นองค์ประกอบสำคัญอีกส่วนหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อความสามารถทางการเขียนสะกดคำ

2.3 สาเหตุของการเขียนสะกดคำผิด

นักการศึกษากล่าวถึงสาเหตุของการเขียนสะกดคำผิดไว้หลายประการ สรุปได้ดังนี้

ประเทิน มหาจันทร์ (2519: 35) กล่าวถึงสาเหตุของการเขียนสะกดคำผิด สรุปได้ว่า เพราะนักเรียนไม่เห็นความสำคัญของการเขียนสะกดคำ และครูไม่ได้แนะนำให้นักเรียนสามารถเขียนสะกดคำได้ด้วยตนเอง ต้องพึ่งครูเสมอ

ศรียา นิยมธรรม และ ประภัสสร นิยมธรรม (2525: 160 – 161) สรุปว่า นักเรียนเขียนสะกดคำผิดเพราะเลินเล่อ ไม่ชอบอ่าน ทำให้ขาดการสังเกต แยกเสียงได้ไม่ดี ซึ่งเกิดความบกพร่องทางการฟัง สายตาไม่ดี และขาดหลักเกณฑ์ในการสะกดคำ

สมใจ ศรีสินธุ์เรือง (2533: 37) ศึกษาความสามารถทางการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ปัตตานี สรุปผลการวิเคราะห์สาเหตุการเขียนสะกดคำภาษาไทยผิด เรียงตามลำดับความสำคัญว่า อันดับที่ 1 ผิดเพราะเคยเห็นคำผิดหรือจำคำผิดมาใช้ อันดับที่ 2 ผิด เพราะ

การเดา อันดับที่ 3 ผิดเพราะขาดหลักเกณฑ์ในการเขียนคำ อันดับที่ 4 ผิดเพราะไม่ทราบความหมายหรือเข้าใจความหมายผิด อันดับที่ 5 ผิดเพราะเขียนตามเสียงพูดหรือเสียงอ่าน

นอกจากสาเหตุที่กล่าวมาข้างต้นแล้ว การใช้แนวเทียบผิด การขาดการฝึกฝนทักษะด้านการเขียน ก็นับว่า เป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหาด้านการเขียนสะกดคำด้วยกันทั้งสิ้น

2.4 หลักในการสอนเขียนสะกดคำ

การเขียนสะกดคำเป็นทักษะที่ต้องอาศัยการฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ ดังนั้น ครูผู้สอนต้องพยายามจัดกิจกรรมที่จะส่งเสริมทักษะการเขียนด้วยการจัดการเรียนการสอน ซึ่งมีรูปแบบที่ต่างกัน เพื่อสร้างความสนใจของนักเรียน ให้นักเรียนเกิดความตั้งใจและพยายามฝึกฝนทักษะการเรียนรู้ให้ดียิ่งขึ้น

บุญปก อ่อนเผ่า (2526: 349) กล่าวถึงหลักการสอนเขียนสะกดคำ สรุปว่า ครูต้องให้นักเรียนได้เห็นรูปคำ เรียนรู้ความหมายของคำ ฝึกออกเสียงคำให้ถูกต้องจนเกิดมโนภาพในคำนั้นๆ และสามารถเขียนคำนั้นๆ ได้ถูกต้อง

ประภาศรี สีหอำไพ (2524: 349) เสนอวิธีฝึกการเขียนสะกดคำให้แก่ นักเรียนสรุปได้ ดังนี้

1. แบ่งกลุ่มให้ค้นหาคำในเรื่องที่นำมาแลกเปลี่ยนกันบอกและเฉลยพร้อมทั้งเก็บคะแนนไว้
2. รวบรวมคำศัพท์ไว้ในสมุด เรียบเรียงไว้เป็นหมวดหมู่ เช่น เรียงตามลำดับพยัญชนะ
3. ครูบอกให้เขียนแล้วตรวจโดยใช้บัตรคำและพจนานุกรม
4. แข่งขันการสะกดคำยากบนกระดานดำ
5. ใช้เอกสารประกอบให้เลือกคำที่สะกดถูก
6. นำเกณฑ์การเขียนตัวสะกดมาแต่งเป็นคำประพันธ์เพื่อให้จำได้ง่ายขึ้น
7. ฝึกการเขียนเรียงความแล้วให้ใช้พจนานุกรมตรวจตัวสะกดการันต์ของตนเองหรือของเพื่อน
8. หาประโยคหรือข้อความสั้นๆ มาให้เติมศัพท์
9. เขียนรายงานคำที่มักสะกดผิด
10. นำเนื้อหาจากหลักภาษาไทย เช่น คำไทยที่มาจากภาษาบาลี สันสกฤต คำสมาส คำสนธิ คำควบกล้ำ ฯลฯ มาแต่งประโยคแล้วรวบรวมไว้
11. กำหนดคำศัพท์ให้นำมาเขียนเป็นประโยคหรือเรื่อง
12. ตรวจแก้ไขตัวสะกดในการฝึกเขียนทุกครั้ง ไม่ควรปล่อยให้นักเรียนเขียนสะกดผิดไว้โดยไม่แก้ไข

สุจริต เพียรชอบ และ สายใจ อินทรมพรรย์ (2523: 120 –121) เสนอแนะการจัดกิจกรรมในการสอนเขียนสะกดคำในระดับมัธยมศึกษา โดยสรุปได้ ดังนี้

1. ทำบัญชีคำยากแจกให้นักเรียนได้ศึกษา แต่ละสัปดาห์นำคำเหล่านี้มาให้นักเรียนเขียนเป็นคำๆแล้วให้ตรวจคำตอบเองหรือแลกกันตรวจก็ได้
2. ให้นักเรียนแต่งประโยคซึ่งประกอบด้วยคำที่มักสะกดผิด แล้วให้นักเรียนบอกให้เพื่อนเขียนตาม จากนั้นก็บอกคำเฉลยที่ถูกต้องด้วย
3. แบ่งหมู่ให้นักเรียนเพื่อแข่งขันเขียนคำหรือข้อความที่ยาก
4. แจกบัญชีคำที่เขียนถูกและผิดปนกัน แล้วให้นักเรียนเขียนเครื่องหมายถูก – ผิด หน้าคำนั้นๆ
5. นำคำยากมาแต่งเป็นแบบสอบถามแบบให้เลือกตอบ แล้วให้นักเรียนทำเครื่องหมายหน้าคำตอบที่ถูก
6. กำหนดให้นักเรียนทำบัญชีคำยากเรียงตามลำดับตัวอักษร
7. แจกข้อความสั้นๆ ซึ่งประกอบด้วยคำยากที่เขียนสะกดถูกและผิดปนกัน

ให้นักเรียนหาคำที่สะกดผิดแล้วแก้ไขให้ถูกต้อง คนที่ไม่แน่ใจให้เปิดดูในพจนานุกรม

จากข้อเสนอแนะการฝึกทักษะการเขียนจะเห็นได้ว่า ครูต้องใช้กิจกรรมหลากหลายเพื่อเร้าให้นักเรียนเกิดความสนุกสนานในการเขียนสะกดคำ มีความตั้งใจที่จะฝึกทักษะและหมั่นฝึกฝนอยู่เสมอ ก็จะช่วยให้จดจำคำต่างๆ ได้ และเขียนได้ถูกต้อง

2.5 งานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวข้องกับการเขียนสะกดคำ

ไขศิริ ปราโมช ณ อยุธยา (2519: 160) ได้ศึกษาเรื่องการวิเคราะห์ลักษณะผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนิสิตคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2515 และ 2516 พบว่า การอ่านผิดมีส่วนทำให้ผู้เขียนเขียนคำผิดเพราะผู้เขียนมักจะเขียนตามคำที่อ่าน

สุมาลี โกศลสมบัติ (2524: 61) ได้ศึกษาความหมายของการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาในกรุงเทพมหานคร พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีความสามารถทางการเขียนสะกดคำสูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปานกลาง นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง มีความสามารถทางการเขียนสะกดคำสูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

บุญปก อ่อนเผ่า (2526: 61) การศึกษาความสามารถทางการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาในกรุงเทพมหานคร พบว่า นักเรียนหญิงมีความสามารถทางการเขียนสะกดคำสูงกว่านักเรียนชาย

สมใจ ศรีสินรุ่งเรือง (2533: 37) ได้ศึกษาองค์ประกอบที่ส่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ สรุปผลการวิเคราะห์ว่าสาเหตุการเขียนสะกดคำภาษาไทยผิด เรียงตามลำดับความสำคัญว่า อันดับที่ 1 ผิดเพราะเคยเห็นคำผิดหรือจำคำผิดมาใช้ อันดับที่ 2 ผิดเพราะการเดา อันดับที่ 3 ผิดเพราะขาดหลักเกณฑ์ใน

การเขียนคำ อันดับที่ 4 ผิดเพราะไม่ทราบความหมาย หรือเข้าใจความหมายผิด อันดับที่ 5 ผิดเพราะเขียนตามเสียงพูดหรือเสียงอ่าน

กล่าวโดยสรุป คือ การเขียนสะกดคำเป็นพื้นฐานของการเขียนที่ต้องฝึกฝน อันมีปัจจัยหลายประการที่ส่งผลให้เขียนสะกดคำผิด เช่น การอ่านผิด ความสามารถในการเขียน ระหว่างหญิงกับชาย เห็นหรือจำคำผิด การเดา หรือขาดหลักเกณฑ์ในการเขียนคำ เป็นต้น

2.6 งานวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการเขียนสะกดคำ

จอห์นสัน (Johnson. 1980: 573 – A) ได้ศึกษาการเขียนสะกดคำและเหตุผลที่นักเรียนเกรด 5 เคยเขียนคำที่ใช้เสมอ พบว่านักเรียนเขียนสะกดคำผิดเพราะออกเสียงผิด และเขียนผิดเพราะมีประสบการณ์มาผิดๆ

มิทเชล (Mitchell. 1980: 1329 – A) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ของการสอนการเขียนสะกดคำ 3 แบบคือ กลุ่มที่ 1 ใช้พจนานุกรม กลุ่มที่ 2 ใช้กิจกรรมการเขียนเรื่อง และกลุ่มที่ 3 ใช้พจนานุกรมและกิจกรรมการเขียนเรื่อง และมีกลุ่มควบคุมอีกกลุ่มหนึ่ง ผลการศึกษาพบว่า ทั้ง 3 กลุ่มการเขียนสะกดคำได้ดีกว่ากลุ่มควบคุม แต่ในเรื่องความคิดสร้างสรรค์ทางการเขียน และการเขียนสะกดคำของกลุ่มทดลองทั้งสามกลุ่มไม่แตกต่างกัน

เฮิร์ช (Hirsch. 1981: 2912 – A) ได้ศึกษาวิธีสอนสะกดคำ 2 วิธี วิธีแรกเน้นครูเป็นผู้เลือกคำและทำการสอนก่อนสอบ วิธีที่ 2 เน้นที่แบบเรียนที่ใช้อยู่ทั่วไปที่มีแบบฝึกหัด และมีการทดสอบหลังสอน พบว่าวิธีสอนทั้ง 2 วิธีทำให้ผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำนักเรียนมีผลดีขึ้น

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียนสะกดคำตามที่กล่าวมาแล้วสรุปได้ว่า การเขียนสะกดคำเป็นพื้นฐานของการเขียนที่ต้องฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ คำที่จะนำมาสอนต้องเกี่ยวข้องกับตัวนักเรียน นอกจากนี้การสอนสะกดคำควรใช้วิธีสอนหลายรูปแบบ แต่ยังไม่สามารถชี้ชัดลงไปได้ว่าแบบใดดีที่สุด

3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

3.1 ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีผู้ให้ความหมายไว้ ดังนี้

ไพศาล หวังพานิช (2523: 209) ได้ให้ความหมายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ดังนี้

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Academic Achievement) หมายถึง คุณลักษณะและความสามารถของบุคคล อันเกิดจากการเรียนการสอน เป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและประสบการณ์การเรียนรู้ที่เกิดจากการฝึกอบรม หรือจากการสอน การวัดผลสัมฤทธิ์ จึงเป็นการตรวจสอบระดับความสามารถหรือความสัมฤทธิ์ผล (Level of Accomplishment) ของ

บุคคลว่า เรียนรู้แล้วเท่าไร มีความสามารถชนิดใดซึ่งสามารถวัดได้ 2 แบบ ตามจุดมุ่งหมาย และลักษณะวิชาที่สอน คือ

1. การวัดด้วยการปฏิบัติ เป็นการตรวจสอบระดับความสามารถในการปฏิบัติหรือทักษะของผู้เรียน โดยมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้แสดงความสามารถดังกล่าวในรูปการกระทำจริงให้ออกมาเป็นผลงาน เช่น วิชา ศิลปศึกษา พลศึกษา การช่าง เป็นต้น การวัดแบบนี้จึงต้องวัดโดยใช้ข้อสอบปฏิบัติ (Performance Test)

2. การวัดด้านเนื้อหา เป็นการตรวจสอบความสามารถเกี่ยวกับเนื้อหาวิชา (Content) อันเป็นประสบการณ์การเรียนรู้ของผู้เรียน รวมถึงพฤติกรรมความสามารถในด้านต่าง ๆ สามารถวัดได้โดยใช้ข้อสอบผลสัมฤทธิ์ (Achievement Test)

ประกิจ รัตนสุวรรณ (2525: 200) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คุณลักษณะและความสามารถของบุคคลที่เกิดจากการเรียนการสอน เป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและประสบการณ์การเรียนรู้จากการฝึกฝนอบรมหรือการสอน

อัจนรา สุขารมณ์ และ อรพินทร์ ชูชม (2530: 10) ได้กล่าวไว้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Achievement) หมายถึง ความสำเร็จที่ได้จากการทำงานที่ต้องอาศัยความพยายามจำนวนหนึ่ง ซึ่งอาจเป็นผลมาจากการกระทำที่อาศัยความสามารถทางร่างกายหรือสมอง ดังนั้นผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จึงเป็นขนาดของความสำเร็จที่ได้จากการเรียนที่อาศัยการทดสอบ (Nontesting Procedures) เช่น จากการสังเกตหรือการตรวจการบ้าน หรืออาจอยู่ในรูปของเกรดที่ได้มาจากโรงเรียน (School Grade) ซึ่งต้องอาศัยกรรมวิธีที่ซับซ้อนและช่วงเวลาในการประเมินอันยาวนาน หรืออีกวิธีหนึ่งอาจวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั่วไป (Published Achievement Test)

ภพ เลหาไพบุลย์ (2537: 295) ได้ให้ความหมายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ พฤติกรรมที่แสดงออกถึงความสามารถในการกระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดจากที่ไม่เคยกระทำได้ หรือกระทำได้น้อยก่อนที่จะมีการเรียนรู้ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่สามารถวัดได้

กู๊ด (Good. 1973: 103) ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้ที่ได้รับหรือทักษะที่พัฒนามาจากการเรียนในสถานศึกษาโดยปกติวัดจากคะแนนที่ครูเป็นผู้ให้หรือจากแบบทดสอบ หรืออาจรวมทั้งคะแนนที่ครูเป็นผู้ให้และคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบ

จากความหมายดังกล่าวสรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้หรือทักษะ ซึ่งเกิดจากการทำงานที่ประสานกัน และต้องอาศัยความพยายามอย่างมาก ทั้งองค์ประกอบทางด้านสติปัญญา และองค์ประกอบที่ไม่ใช่สติปัญญา แสดงออกในรูปของความสำเร็จ สามารถวัดได้โดยการใช้แบบทดสอบ หรือคะแนนที่ครูให้

3.2 ประเภทของแบบทดสอบการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ประกิจ รัตนสุวรรณ (2525: 210) ได้แบ่งประเภทของแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ ดังนี้

1. แบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นใช้เอง (Teacher – Made Test)

ครูผู้สอนจัดสร้างขึ้น เพื่อวัดความก้าวหน้าของนักเรียน ภายหลังจากได้มีการเรียนการสอนไประยะหนึ่งแล้วโดยปกติแบบทดสอบประเภทนี้ จะใช้เฉพาะภายในกลุ่มนักเรียนที่ครูผู้ออกข้อสอบเป็นผู้สอน จะไม่นำไปใช้กับนักเรียนกลุ่มอื่น ทั้งนี้โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อตรวจสอบนักเรียนมีความรู้ความสามารถตามจุดมุ่งหมายของการเรียนรู้มากน้อยเพียงใด และจะนำผลการสอบนี้ไปใช้ทั้งปรับปรุงซ่อมเสริมการเรียนการสอน กับนำไปใช้วัดผลการเรียนของนักเรียนด้วยตัวอย่างแบบทดสอบที่ครูใช้ในการสอบปลายภาค หรือปลายปี หรือเมื่อสิ้นสุดการเรียนการสอนในแต่ละบทแต่ละตอนนั่นเอง

2. แบบทดสอบมาตรฐาน (Standardized Test)

เป็นแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ เช่นเดียวกับแบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นใช้เอง แต่มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบการเรียนด้านต่าง ๆ ของนักเรียนที่ต่างกลุ่มกัน

บุญชม ศรีสะอาด (2532: 8 – 9) ได้แบ่งลักษณะของแบบทดสอบออกเป็น

2 ประเภท คือ

1. แบบทดสอบแบบอิงเกณฑ์ หมายถึง แบบทดสอบที่สร้างขึ้นตาม

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม มีคะแนนจุดตัดหรือคะแนนเกณฑ์ที่ใช้สำหรับตัดสินว่า ผู้เรียนมีความรู้ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้หรือไม่ การวัดเพื่อให้ตรงตามจุดประสงค์ซึ่งเป็นหัวใจของข้อสอบในการทดสอบประเภทนี้

2. แบบทดสอบแบบอิงกลุ่ม หมายถึง แบบทดสอบที่สร้างเพื่อวัดให้

ครอบคลุมหลักสูตรสร้างตามตารางวิเคราะห์หลักสูตร สามารถจำแนกผู้เรียนตามความเก่งอ่อนได้ การรายงานผลการสอบอาศัยคะแนนมาตรฐาน ซึ่งเป็นคะแนนที่สามารถวัดได้ ที่แสดงสถานภาพความสามารถของบุคคล เมื่อเปรียบเทียบกับบุคคลอื่นที่ใช้เป็นกลุ่มเปรียบเทียบ

ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ (2536: 146 - 147) ได้แบ่งแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ได้เป็น 2 พวก คือ

1. แบบทดสอบของครู หมายถึง ชุดของคำถามที่ครูเป็นผู้สร้างขึ้นซึ่งเป็น

ข้อคำถามเกี่ยวกับความรู้ที่นักเรียนได้เรียนในห้องเรียนว่านักเรียนมีความรู้มากแค่ไหน บกพร่องตรงไหนจะได้สอนซ่อมเสริม หรือเป็นการวัดความพร้อมที่จะได้เรียนในบทเรียนใหม่ ขึ้นอยู่กับความต้องการของครู

2. แบบทดสอบมาตรฐาน แบบทดสอบประเภทนี้สร้างขึ้นจากผู้เชี่ยวชาญ

ในแต่ละสาขาวิชาหรือจากครูผู้สอนวิชานั้น แต่ผ่านการทดลองคุณภาพหลายครั้ง จนกระทั่งมีคุณภาพดีจึงสร้างเกณฑ์ปกติของแบบทดสอบนั้น สามารถใช้เป็นหลักเปรียบเทียบผล เพื่อ

ประเมินค่าของการเรียนการสอนในเรื่องใดๆ ก็ได้ แบบทดสอบมาตรฐานจะมีคู่มือดำเนินการสอบ บอกวิธีสอนและยังมีมาตรฐานในด้านการแปลคะแนนด้วย

ทั้งแบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นและแบบทดสอบมาตรฐาน มีวิธีการสร้างข้อคำถามเหมือนกันเป็นคำถามที่วัดเนื้อหาและพฤติกรรมที่สอนไปแล้วจะเป็นพฤติกรรมที่สามารถตั้งคำถามวัดได้ ซึ่งควรวัดให้ครอบคลุมพฤติกรรมต่างๆ ดังนี้

1. ความรู้ความจำ
2. ความเข้าใจ
3. การนำไปใช้
4. การวิเคราะห์
5. การสังเคราะห์
6. การประเมินค่า

จากที่กล่าวมาพอสรุปประเภทของแบบทดสอบการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ คือ

1. เป็นแบบทดสอบของครู หรือ แบบทดสอบมาตรฐาน
2. เป็นแบบทดสอบแบบอิงเกณฑ์ หรือ แบบทดสอบแบบอิงกลุ่ม
3. เป็นลักษณะการวัดด้านปฏิบัติหรือการวัดด้านเนื้อหา

3.3 องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีผู้ที่ได้ให้คำอธิบายไว้ดังต่อไปนี้

เพรสคอตต์ (Prescott. 1961: 14 – 16) ได้ใช้ความรู้ทางชีววิทยา สังคมวิทยา จิตวิทยา และการแพทย์ ศึกษาเกี่ยวกับการเรียนของนักเรียนทั้งในและนอกห้องเรียน สรุปผลการศึกษาว่า องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมี ดังนี้

1. องค์ประกอบทางด้านร่างกาย ได้แก่ อัตราการเจริญเติบโตของร่างกาย สุขภาพ ข้อบกพร่องทางกายและบุคลิกภาพท่าทาง
2. องค์ประกอบทางความรัก ได้แก่ ความสัมพันธ์ของบิดามารดา ความสัมพันธ์ของบิดากับลูก มารดากับลูก ความสัมพันธ์ระหว่างลูกๆ ด้วยกัน และความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในครอบครัวทั้งหมด
3. องค์ประกอบทางวัฒนธรรมและสังคม ได้แก่ ขนบธรรมเนียมประเพณี ความเป็นอยู่ของครอบครัว สภาพแวดล้อมทางบ้าน การอบรมทางบ้าน และฐานะทางบ้าน
4. องค์ประกอบทางการพัฒนาแห่งตน ได้แก่ สติปัญญา ความสนใจ เจตคติของนักเรียนต่อการเรียน
5. องค์ประกอบทางการปรับตัว ได้แก่ ปัญหาปรับตัว การแสดงออกทางอารมณ์ขององค์ประกอบต่างๆ ที่มีผลต่อระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน โดยนำเอาครู นักเรียน และหลักสูตรมาเป็นองค์ประกอบสำคัญ โดยเชื่อว่า เวลาและคุณภาพของการสอน

มีอิทธิพลโดยตรงต่อปริมาณความรู้ที่นักเรียนได้รับ

จากอิทธิพลที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดังกล่าวมาข้างต้น พอที่จะสรุปได้ว่า ผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีหลายองค์ประกอบด้วยกัน แต่ผลที่เกิดขึ้นโดยตรงนั้น ได้แก่วิธีสอนของครูและกิจกรรมการเรียนการสอนที่ครูเป็นผู้จัดขึ้น

3.4 กระบวนการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

บุญเชิด ภิญโญอนันตพงษ์ (2525: 21 – 30) ได้กล่าวถึง ขั้นตอนของ กระบวนการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ ดังนี้

ขั้นที่ 1 การวางแผนสร้างแบบทดสอบ พิจารณาถึงจุดประสงค์ของการนำแบบทดสอบไปใช้

การวางแผนสร้างแบบทดสอบว่าจะสร้างแบบทดสอบอย่างไรจำเป็นต้องเรียนรู้เสียก่อนว่าเราจะนำแบบทดสอบไปใช้เพื่ออะไรหรือต้องทราบจุดประสงค์ของการนำแบบทดสอบไปใช้นั้นเอง โดยหลักการแล้วการนำแบบทดสอบไปใช้จะสัมพันธ์กับการสอน เช่น การสอบเพื่อตรวจสอบความรู้เดิมจะสอบก่อนการทำการสอน การสอบ เพื่อปรับปรุงการเรียนการสอนและวินิจฉัยข้อบกพร่อง จะสอบในระหว่างดำเนินการสอน และการสอบเพื่อสรุปผลการเรียน จะสอบหลังจาก การสอนเสร็จสิ้นทั้งหมดแล้ว ดังนั้นจุดประสงค์ของการนำแบบทดสอบไปใช้ อาจจำแนกเป็น 4 จุดประสงค์ ดังนี้

1. ใช้ตรวจสอบความรู้เดิม จะทำการสอบก่อนที่จะเริ่มต้นการสอน เพื่อพิจารณา

1.1 นักเรียนมีความรู้พื้นฐานที่จำเป็นสำหรับเนื้อหาที่จะเรียนเพียงพอหรือไม่

1.2 นักเรียนมีความรู้เนื้อหาที่จะสอนหรือไม่

2. ใช้ตรวจสอบความก้าวหน้าและปรับปรุงการเรียนการสอน

3. ใช้วินิจฉัยผู้เรียน

4. ใช้สรุปผลการเรียน

เนื้อหาและพฤติกรรมที่ต้องการวัด

- เนื้อหาวิชา และพฤติกรรมที่ต้องการวัด ก็คือ เนื้อหาและพฤติกรรมที่ทำการสอน

การวิเคราะห์หลักสูตร

การวิเคราะห์หลักสูตรเป็นกระบวนการในการจำแนกแยกแยะในวิชานั้นๆ มีหัวข้อเนื้อหาสาระที่สำคัญอะไรบ้างมีจุดประสงค์ที่จะให้เกิดพฤติกรรมอะไรบ้าง ดังนั้นการวิเคราะห์หลักสูตรจึงประกอบด้วยการวิเคราะห์ 2 อย่าง คือ

1. การวิเคราะห์เนื้อหาวิชา

2. การวิเคราะห์จุดประสงค์

การวิเคราะห์เนื้อหาวิชา

การวิเคราะห์เนื้อหาวิชา เป็นการจำแนก หรือจัดหมวดหมู่เนื้อหาวิชาเป็นหัวข้อสำคัญโดยคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้

1. ความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกันของเนื้อหา
2. ความยากง่ายของเนื้อหา
3. ขนาดความยาวของเนื้อหา
4. เวลาที่ใช้สอน

การวิเคราะห์จุดประสงค์

การวิเคราะห์เนื้อหาวิชา เป็นการจำแนก หรือจัดหมวดหมู่เนื้อหาวิชาเป็นหัวข้อสำคัญโดยคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้

1. รวบรวมจุดประสงค์ของเนื้อหาวิชาทั้งหมด จากหนังสือหลักสูตรและคู่มือครู
2. เขียนพฤติกรรมที่สำคัญของแต่ละจุดประสงค์ทั้งหมด
3. ยุบพฤติกรรมที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันให้เป็นพฤติกรรมเดียวกัน
4. นิยามความหมายของพฤติกรรมที่ยุบรวมแล้ว

ขั้นที่ 2 การเตรียมงานและเขียนข้อสอบ

เมื่อวางแผนการสร้างแบบทดสอบโดยการสร้างเป็นตารางวิเคราะห์หลักสูตรเรียบร้อยแล้วต้องเตรียมงานและเขียนข้อสอบต่อไป

ขั้นที่ 3 การทดลองสอบ

เมื่อเขียนข้อสอบและจัดพิมพ์เรียบร้อยแล้วก็นำไปทดลองสอบ

ขั้นที่ 4 การประเมินผลแบบทดสอบ

การประเมินผลแบบทดสอบ เป็นการตรวจสอบว่าแบบทดสอบมีคุณภาพหรือไม่โดยพิจารณาตามคุณลักษณะที่ดีของแบบทดสอบซึ่งมีอยู่ 10 ประการ คือ

1. ความแม่นยำ หมายถึง แบบทดสอบสามารถวัดพฤติกรรมได้ตรงตามที่ระบุไว้ในจุดประสงค์และตามที่ทำการสอนจริง
2. ความเชื่อมั่น หมายถึง แบบทดสอบให้ผลการทดสอบสอดคล้องตรงกันทุกครั้ง
3. อำนาจจำแนก หมายถึง ข้อสอบที่แบ่งแยกคนเก่งอ่อนออกจากกันได้ กล่าวคือ คนเก่งจะตอบถูก คนอ่อนจะตอบผิด
4. ความยากง่าย หมายถึง จำนวนเปอร์เซ็นต์ผู้ตอบถูกทั่วไปแล้วความยากง่าย ที่เหมาะสมจะมีจำนวนครึ่งหนึ่งตอบถูก
5. ความเป็นปรนัย หมายถึง ข้อสอบที่มีคำถามชัดเจน และการให้คะแนนชัดเจน

6. ความเฉพาะเจาะจง หมายถึง ข้อสอบที่มีคำถามชัดเจนและการให้คะแนนชัดเจน

7. ประสิทธิภาพ หมายถึง แบบทดสอบที่ใช้ นั้น ประหยัดเวลาการสร้างการดำเนินการสอบ การตรวจให้คะแนนแต่ให้ผลการสอบถูกต้อง

8. ความสมดุล หมายถึง แบบทดสอบสามารถวัดได้ครอบคลุมตามจุดประสงค์ และเนื้อหา มีสัดส่วน จำนวนข้อสอบสอดคล้องตามตารางวิเคราะห์หลักสูตร

9. ความยุติธรรม หมายถึง แบบทดสอบมีความชัดเจนไม่คลุมเครือ และเปิดโอกาสให้ทุกคนมีโอกาสที่จะตอบถูกได้เท่ากัน

10. ความเหมาะสมของเวลา หมายถึง แบบทดสอบได้กำหนดเวลาให้ อย่างเพียงพอในการตอบข้อสอบจนเสร็จ

อุทุมพร จามรมาน (2540: 27) กล่าวถึงการสร้างข้อสอบที่เป็นระบบนั้นมีขั้นตอน ดังนี้

1. การระบุจำนวนจุดมุ่งหมายในการทดสอบ
2. การระบุเนื้อหาให้ชัดเจน
3. การทำตารางเนื้อหา กับจุดมุ่งหมายในการทดสอบ
4. การทำน้ำหนักร
5. การกำหนดเวลาสอบ
6. การกำหนดจำนวนข้อหรือคะแนน
7. การเขียนข้อสอบ
8. การตรวจสอบข้อเขียนที่เขียนขึ้น
9. การทดลองใช้ แก้ไข ปรับปรุง

จากเอกสารข้างต้น ขั้นตอนของกระบวนการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของบุญเชิด ภิญโญนันตพงษ์ (2525: 21 – 30) เป็นแนวทางในการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย เรื่อง การเขียนสะกดคำ ซึ่งประกอบด้วย การวางแผนสร้างแบบทดสอบ การเตรียมงานและเขียนข้อสอบ การทดลองสอบและการประเมินผลแบบทดสอบ

3.5 ประโยชน์ของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

เชินซี และ ดอบบิน (สุริยัน แสงแก้ว. 2535: 23 – 25 ; อ้างอิงจาก Chauncey; Dobbin. 1963: 63 – 67) กล่าวถึง ประโยชน์ของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ 5 ประการ ดังนี้

1. เพื่อระดับพัฒนาการ
2. ใช้เป็นประโยชน์ในการแนะนำนักเรียน
3. เพื่อประโยชน์ในด้านการวางแผนสร้างหลักสูตรต่อไป

4. เพื่อใช้ในการสอบคัดเลือกและเลื่อนชั้น

5. เพื่อใช้เปรียบเทียบความสามารถในการสอนของครูในโรงเรียนเดียวกัน หรือเปรียบเทียบระหว่างโรงเรียน

จากเอกสารข้างต้นสรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีประโยชน์ตามแนวคิดของ เซินซี และ ดอบบิน ตามการอ้างอิงของ สุริยัน แสงแก้ว (2535: 23 – 25)

3.6 งานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

มณี เทพาชมภู (2536: บทคัดย่อ). ได้ทำการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และ ทักษะคิดต่อการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างการสอนโดยใช้เกมกับการสอนแบบธรรมดา ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำของนักเรียนที่เรียน โดยใช้เกมกับนักเรียนที่เรียนโดยการสอนแบบธรรมดาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อัมพา อรุณพรหมณ์ (2539: 76) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาไทยและความรับผิดชอบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุด การเรียนการสอนกับการสอนตามคู่มือครู ผลการศึกษาพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา ภาษาไทยที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการเรียนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และความรับผิดชอบของนักเรียนต่อหน้าที่การงานใน ห้องเรียนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมไม่แตกต่างกัน

จากงานวิจัยที่กล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า การจัดการเรียนการสอนด้วยรูปแบบการสอน ที่หลากหลาย รวมทั้งการจัดกิจกรรมที่เน้นให้นักเรียนได้คิด ได้ปฏิบัติด้วยตนเอง จะทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ตามเนื้อหาอย่างถ่องแท้และส่งให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นด้วย

3.7 งานวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ลอเรย์ (Lawrey. 1978: 817 – A) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ของการใช้แบบฝึกทักษะ กับนักเรียนระดับ 1 ถึงระดับ 3 จำนวน 87 คน พบว่า นักเรียนที่ได้รับการฝึกโดยใช้แบบฝึก ทักษะมีคะแนนการทดสอบหลังการทำแบบฝึกมากกว่าคะแนนการทดสอบก่อนทำแบบฝึก

แมคพิก (Mcpeake. 1979: 1799 – A) ได้ศึกษาผลการเรียนจากแบบฝึกอย่างเป็นระบบตั้งแต่เริ่มศึกษาจนถึงความสามารถในการอ่าน และเพศที่มีต่อความสามารถในการ สะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จากโรงเรียนประถมศึกษาที่เมือง Scituate รัฐ Massachusetts จำนวน 129 คน พบว่า ทุกกลุ่มมีผลสัมฤทธิ์ในการสะกดคำสูงขึ้น ยกเว้นนักเรียนชายที่มีความบกพร่องในการอ่าน และพบว่าแบบฝึกช่วยปรับปรุงความสามารถ ในการสะกดคำของนักเรียนทุกคน แต่เวลา 12 สัปดาห์ ไม่เพียงพอที่จะทำให้เกิดการถ่ายทอด การเรียนรู้ในการสะกดคำไปสู่คำใหม่ที่ยังไม่ได้ศึกษา และคะแนนของนักเรียนหญิงสูงกว่า นักเรียนชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้การอ่านยังมีความสัมพันธ์กับความสามารถ ในการสะกดคำ

มิทเชล (Mitchell. 1980: 1329 – A) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ของการสอนการเขียนสะกดคำ 3 แบบคือ กลุ่มที่ 1 ใช้พจนานุกรม กลุ่มที่ 2 ใช้กิจกรรมการเขียนเรื่อง และกลุ่มที่ 3 ใช้พจนานุกรมและกิจกรรมการเขียนเรื่องและมีกลุ่มควบคุมอีกกลุ่มหนึ่ง ผลการศึกษาพบว่าทั้ง 3 กลุ่ม การเขียนสะกดคำได้ดีกว่ากลุ่มควบคุม แต่ในเรื่องความคิดสร้างสรรค์ทางการเขียนและการเขียนสะกดคำของกลุ่มทดลองทั้งสามกลุ่มไม่แตกต่างกัน

จากการศึกษางานวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สรุปได้ว่าการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ดีของครูนั้น ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดังนั้นในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน จึงควรจัดให้ตรงกับความต้องการและความสนใจของนักเรียน อันจะมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. การกำหนดประชากรและการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 จำนวน 8 ห้องเรียน รวม นักเรียน 400 คน

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 โดยการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) มา 1 ห้องเรียน จำนวนนักเรียน 50 คน

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย

1. ชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองวิชาภาษาไทย เรื่อง การเขียนสะกดคำ
2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย

ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือขึ้นที่ 1

ชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองวิชาภาษาไทย เรื่อง การเขียนสะกดคำ มีลำดับขั้นตอนในการดำเนินการสร้าง ดังนี้

1. ศึกษาหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 คู่มือสาระการเรียนรู้แกนกลางกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยช่วงชั้นที่ 3 (ม.1 – ม.3) และหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี เขตบางแค กรุงเทพมหานคร เกี่ยวกับสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สาระที่ 2 การเขียน มาตรฐาน ท 2.1.1 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เรื่อง การเขียนสะกดคำถูกต้อง

2. วิเคราะห์สาระการเรียนรู้ มาตรฐานการเรียนรู้และผลการเรียนรู้ ที่คาดหวังในชั้นที่ 3 เรื่อง การเขียนสะกดคำถูกต้อง ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

3. ศึกษาเทคนิคและรายละเอียดเกี่ยวกับหลักการสร้างชุดการเรียนรู้ด้วยตนเอง เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างชุดการเรียนรู้ด้วยตนเอง เรื่อง การเขียนสะกดคำ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

4. เลือกหน่วยการเรียนรู้ ซึ่งผู้วิจัยได้คัดเลือกหน่วยการเรียนรู้เรื่อง การเขียนสะกดคำ ในการสร้างชุดการเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยแบ่งออกเป็น 6 ชุด คือ

ชุดที่ 1 เรื่องการเขียนคำที่ออกเสียง อะ และประวิสรรชนีย์

ชุดที่ 2 เรื่องการเขียนคำที่ออกเสียง อะ และไม่ประวิสรรชนีย์

ชุดที่ 3 เรื่องการเขียนคำพ้องเสียง

ชุดที่ 4 เรื่องการเขียนคำที่ใช้ ใ - (ไม่ม้วน) ใ - (ไม่มลาย)

ชุดที่ 5 เรื่องการเขียนตัวการ์ตูนที่มีพยัญชนะหลายตัวอยู่หลังพยัญชนะที่เป็นตัวสะกด

ชุดที่ 6 เรื่องการใช้ รร (ร หัน)

5. กำหนดกิจกรรมการเรียนรู้และสื่อที่ใช้ในกิจกรรมการเรียนรู้ ในแต่ละชุดการเรียนรู้ โดยพิจารณาถึงประสิทธิภาพที่จะนำไปสู่ความสำเร็จตามผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง ให้สอดคล้องกับพื้นฐานความรู้ ประสบการณ์และความสนใจของผู้เรียน ความสะดวกในการใช้ และการเก็บรักษา ดังนี้

ชุดที่ 1 เรื่องการเขียนคำที่ออกเสียง อะ และประวิสรรชนีย์ ประกอบด้วย คู่มือการใช้ชุดการเรียนรู้ด้วยตนเอง คำชี้แจง เนื้อหา กิจกรรม เฉลยกิจกรรม เกม แบบฝึกหัด เฉลยแบบฝึกหัด แบบทดสอบ เฉลยแบบทดสอบ

ชุดที่ 2 เรื่องการเขียนคำที่ออกเสียง อะ และไม่ประวิสรรชนีย์ ประกอบด้วย คู่มือการใช้ชุดการเรียนรู้ด้วยตนเอง คำชี้แจง เนื้อหา กิจกรรม เฉลยกิจกรรม เกม แบบฝึกหัด เฉลยแบบฝึกหัด แบบทดสอบ เฉลยแบบทดสอบ

ชุดที่ 3 เรื่องการเขียนคำพ้องเสียง ประกอบด้วย คู่มือการใช้ชุดการเรียนรู้ด้วยตนเอง คำชี้แจง เนื้อหา กิจกรรม เฉลยกิจกรรม เกม แบบฝึกหัด เฉลยแบบฝึกหัด แบบทดสอบ เฉลยแบบทดสอบ

ชุดที่ 4 เรื่องการเขียนคำที่ใช้ ใ - (ไม่ม้วน) ใ - (ไม่มลาย) ประกอบด้วย คู่มือการใช้ชุดการเรียนรู้ด้วยตนเอง คำชี้แจง เนื้อหา กิจกรรม เฉลยกิจกรรม เกม แบบฝึกหัด เฉลยแบบฝึกหัด แบบทดสอบ เฉลยแบบทดสอบ

ชุดที่ 5 เรื่องการเขียนตัวการ์ตูนที่มีพยัญชนะหลายตัวอยู่หลังพยัญชนะที่เป็นตัวสะกด ประกอบด้วย คู่มือการใช้ชุดการเรียนรู้ด้วยตนเอง คำชี้แจง เนื้อหา กิจกรรม เฉลยกิจกรรม เกม แบบฝึกหัด เฉลยแบบฝึกหัด แบบทดสอบ เฉลยแบบทดสอบ

ชุดที่ 6 เรื่องการใช้ รร (ร หัน) ประกอบด้วย คู่มือการใช้ชุดการเรียนรู้ด้วยตนเอง คำชี้แจง เนื้อหา กิจกรรม เฉลยกิจกรรม เกม แบบฝึกหัด เฉลยแบบฝึกหัด แบบทดสอบ เฉลยแบบทดสอบ

6. ดำเนินการสร้างชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองให้เหมาะสมกับเนื้อหา ดังนี้

6.1 กำหนดรูปแบบชุดการเรียนรู้ด้วยตนเอง เรื่อง การเขียนสะกดคำ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยผู้วิจัยได้ประยุกต์มาจากแนวคิดการสร้างชุดการเรียนรู้ของ วชิรินทร์ บุญมาทิต (2532: 28 – 29)

6.2 กำหนดกิจกรรมให้สอดคล้องกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวังที่กำหนดไว้

6.3 เขียนคู่มือ หรือคำชี้แจงเกี่ยวกับการใช้ชุดการเรียนรู้ด้วยตนเอง

6.4 จัดทำคำสั่ง เพื่อชี้แจงรายละเอียดให้ผู้เรียนทราบว่าจะต้องปฏิบัติตามขั้นตอนอย่างไร

6.5 จัดทำกิจกรรม เฉลยกิจกรรม เนื้อหา แบบฝึกหัด เฉลยแบบฝึกหัด แบบทดสอบ เฉลยแบบทดสอบ และสื่อที่กำหนดไว้ คือ เกม

6.6 สร้างแบบฝึกหัดให้สอดคล้องกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวังที่ตั้งไว้ และครอบคลุมเนื้อหาในแต่ละเรื่องของชุดการเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยแบ่งเป็น

ชุดที่ 1 เรื่องการเขียนคำที่ออกเสียง อะ และประวิสรรชนีย์ มีแบบฝึกหัด 20 ข้อ

ชุดที่ 2 เรื่องการเขียนคำที่ออกเสียง อะ และไม่ประวิสรรชนีย์ มีแบบฝึกหัด 20 ข้อ

ชุดที่ 3 เรื่องการเขียนคำพ้องเสียง มีแบบฝึกหัด 20 ข้อ

ชุดที่ 4 เรื่องการเขียนคำที่ใช้ ไ - (ไม่มัน) ไ - (ไม่มลาย) มีแบบฝึกหัด 20 ข้อ

ชุดที่ 5 เรื่องการเขียนตัวการ์ตูนที่มีพยัญชนะหลายตัวอยู่หลังพยัญชนะที่เป็นตัวสะกด มีแบบฝึกหัด 20 ข้อ

ชุดที่ 6 เรื่องการใช้ รร (ร หัน) มีแบบฝึกหัด 20 ข้อ

7. นำชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองที่สร้างขึ้นเสนออาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ เพื่อตรวจสอบคุณภาพและนำไปปรับปรุงแก้ไข

8. นำชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองที่ได้ปรับปรุงแก้ไข แล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความถูกต้องในเนื้อหา ความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้และอุปกรณ์ต่างๆ ในชุดการเรียนรู้ด้วยตนเอง

วิธีการหาคุณภาพเครื่องมือชิ้นที่ 1

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างแบบประเมินชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองวิชาภาษาไทย เรื่อง การเขียนสะกดคำ สำหรับผู้เชี่ยวชาญตามขั้นตอน ดังต่อไปนี้

1. ศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับการสร้างแบบประเมินที่ใช้ในการวิจัย
2. พิจารณาหัวข้อปัญหาและจุดมุ่งหมาย เพื่อทราบว่าการข้อมูลอะไรบ้าง
3. สร้างแบบประเมินสำหรับผู้เชี่ยวชาญ การประเมินเป็นข้อความที่มี

มาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ โดยกำหนดความหมาย ดังนี้

คะแนน 5 หมายถึง มีคุณภาพดีมาก

คะแนน 4 หมายถึง มีคุณภาพดี

คะแนน 3 หมายถึง มีคุณภาพพอใช้

คะแนน 2 หมายถึง ต้องปรับปรุงคุณภาพ

คะแนน 1 หมายถึง ไม่มีคุณภาพ

4. นำแบบประเมินที่สร้างขึ้นไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ตรวจสอบ เพื่อปรับปรุงแก้ไข

5. นำแบบประเมินที่ปรับปรุงแล้วไปใช้สอบถามกับผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน

6. นำผลจากการประเมินมาพิจารณาค่าเฉลี่ย เพื่อใช้เป็นเกณฑ์ในการยอมรับคุณภาพของชุดการเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์ ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย ตั้งแต่ 4.51 - 5.00 หมายถึง มีคุณภาพดีมาก

คะแนนเฉลี่ย ตั้งแต่ 3.50 - 4.50 หมายถึง มีคุณภาพดี

คะแนนเฉลี่ย ตั้งแต่ 2.51 - 3.50 หมายถึง มีคุณภาพพอใช้

คะแนนเฉลี่ย ตั้งแต่ 1.50 - 2.50 หมายถึง ต้องปรับปรุงคุณภาพ

คะแนนเฉลี่ย ตั้งแต่ 1.00 - 1.50 หมายถึง ไม่มีคุณภาพ

เกณฑ์ในการยอมรับว่าชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองที่สร้างขึ้นมีคุณภาพ ต้องมีค่าเฉลี่ย ตั้งแต่ 3.51 ขึ้นไป โดยผู้วิจัยได้ปรับปรุงจากแนวคิดของ ธรรมนูญ นาคหอม (2545: 52)

ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือขึ้นที่ 2

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย เรื่อง การเขียนสะกดคำ ตามขั้นตอน ดังต่อไปนี้

1. ขั้นเตรียมการ

1.1 ศึกษาเนื้อหาและผลการเรียนรู้ที่คาดหวังจากหลักสูตรสาระการเรียนรู้ภาษาไทยหนังสือคู่มือครูวิชาภาษาไทยเรื่อง การเขียนสะกดคำให้ถูกต้อง ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และวิธีสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยจากหนังสือการสร้างและพัฒนาแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ของ พวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2529: 1 - 371) และหนังสือการวัดและการประเมินผลการศึกษาของ บุญชม ศรีสะอาด (2532: 1 - 192)

1.2 วิเคราะห์ผลการเรียนรู้ที่คาดหวังและสาระวิชาภาษาไทย เรื่อง การเขียนสะกดคำในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544

1.3 สร้างตารางวิเคราะห์ผลการเรียนรู้ที่คาดหวังเพื่อกำหนดน้ำหนักของเนื้อหา และพฤติกรรมให้ครอบคลุมเนื้อหาที่สร้างขึ้นในแผนการสอน

2. ขั้นสร้าง

สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแบบปรนัย 4 ตัวเลือก แต่ละข้อมีคำตอบที่ถูกต้องเพียงคำตอบเดียว โดยสร้างให้สอดคล้องกับพฤติกรรมการเรียนรู้และครอบคลุมเนื้อหาในแต่ละชุดการเรียนด้วยตนเอง จำนวน 120 ข้อ โดยแบ่งเป็น ชุดที่ 1 เรื่องการเขียนคำที่ออกเสียง อะ และประวิสรรชนีย์ มี 20 ข้อ ชุดที่ 2 เรื่องการเขียนคำออกเสียง อะ และไม่ประวิสรรชนีย์ มี 20 ข้อ ชุดที่ 3 เรื่องการเขียนคำพ้องเสียง มี 20 ข้อ ชุดที่ 4 เรื่องการเขียนคำที่ใช้ ใ - (ไม่ม้วน) ไ - (ไม่มลาย) มี 20 ข้อ ชุดที่ 5 เรื่องการเขียนตัวการ์ตูนที่มีพยัญชนะหลายตัวหลังพยัญชนะที่เป็นตัวสะกด มี 20 ข้อ ชุดที่ 6 เรื่องการใช้ รร (ร หัน) มี 20 ข้อ

วิธีการหาคุณภาพเครื่องมือชิ้นที่ 2

1. นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญที่มีประสบการณ์ในการสอนภาษาไทยจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบคุณภาพในด้านความสอดคล้องกับเนื้อหา และผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง โดยใช้ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง โดยใช้เกณฑ์การประเมินของ บุญเชิด ภิญโญนนท์พงษ์ (2527: 69)

1 หมายถึง แน่ใจว่า ข้อสอบวัดผลการเรียนรู้ข้อนั้น

0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่า ข้อสอบวัดผลการเรียนรู้ข้อนั้นหรือไม่

-1 หมายถึง แน่ใจว่า ข้อสอบไม่ได้วัดผลการเรียนรู้ข้อนั้น

คัดเลือกข้อสอบที่มีความเที่ยงตรงตามเนื้อหาตั้งแต่ระดับ 0.5 ขึ้นไปไว้ (บุญชม ศรีสะอาด. 2532: 66)

2. นำแบบทดสอบที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดสอบ (Try out) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2549 จำนวน 100 คน

3. นำกระดาษคำตอบที่นักเรียนตอบแล้ว มาตรวจให้คะแนน และตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ว่าข้อสอบแต่ละข้อตรงกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวังที่ตั้งไว้หรือไม่

- ข้อที่ตอบถูกต้อง ให้ 1 คะแนน

- ข้อตอบผิดหรือไม่ตอบหรือตอบเกิน 1 ตัวเลือก ให้ 0 คะแนน

แล้วนำผลคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์หาความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกของข้อสอบเป็นรายข้อ โดยใช้เทคนิค 27% จากตารางวิเคราะห์ของ จุง เตห์ ฟาน (Fan. 1952: 3 – 32) โดยคัดเลือกข้อสอบที่มีความยากง่าย (p) ระหว่าง .20 – .80 และค่าอำนาจจำแนก (r) ตั้งแต่ .20 ขึ้นไป

4. คัดเลือกข้อสอบไว้ ซึ่งชุดที่ 1 เรื่องการเขียนคำที่ออกเสียง อะ และประวิสรรชนีย์ มี 10 ข้อ ชุดที่ 2 เรื่องการเขียนคำออกเสียง อะ และไม่ประวิสรรชนีย์ มี 10 ข้อ ชุดที่ 3 เรื่อง การเขียนคำพ้องเสียง มี 10 ข้อ ชุดที่ 4 เรื่องการเขียนคำที่ใช้ ใ - (ไม่ม้วน)

ไ - (ไม่มลาย) มี 10 ข้อ ชุดที่ 5 เรื่องการเขียนตัวการ์ตูนที่มีพยัญชนะหลายตัวหลัง พยัญชนะที่เป็นตัวสะกด มี 10 ข้อ ชุดที่ 6 เรื่องการใช้ รร (ร หัน) มี 10 ข้อ รวมทั้งหมด 60 ข้อ

5. นำแบบทดสอบที่ปรับปรุงตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้แล้ว 60 ข้อ ไปทดสอบ (Try out) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2549 ที่เคยเรียนบทเรียนนี้มาแล้ว จำนวน 100 คน มาคำนวณหาความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบ โดยใช้สูตร KR-20 ของคูเดอร์ ริชาร์ดสัน (ล้วน สายยศ; และ อังคณา สายยศ. 2538: 168 ; อ้างอิงจาก Kuder Richardson 20)

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. แบบแผนการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experiment Research) ซึ่งผู้วิจัยดำเนินการทดลองตามแบบแผนการทดลองชนิด Randomized One Group Pretest – Posttest Design (ล้วน สายยศ; และ อังคณา สายยศ. 2538: 249)

แบบแผนการทดลอง

ตาราง 1 แบบแผนการทดลอง

กลุ่ม	สอบก่อน	ทดลอง	สอบหลัง
E	T ₁	X	T ₂

สัญลักษณ์ที่ใช้ในแบบแผนการทดลอง

- E แทน กลุ่มทดลอง
- X แทน การจัดกิจกรรมโดยใช้ชุดการเรียนรู้ด้วยตนเอง
- T₁ แทน การสอบก่อนการจัดกระทำทดลอง (Pre-test)
- T₂ แทน การสอบหลังการจัดกระทำทดลอง (Post-test)

2. วิธีดำเนินการวิจัย

2.1 ขั้นตอนเตรียมการ

2.1.1 ดำเนินการติดต่อกับผู้บริหารโรงเรียนและครูผู้สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการทดลอง

2.1.2 จัดตารางเวลาในการทดลอง โดยทำการทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 ใช้เวลาในการทดลองทั้งสิ้น 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 วัน

2.1.3 จัดสร้างชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองวิชาภาษาไทย เรื่อง การเขียนสะกดคำ

2.2 ชั้นทดลอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเพื่อพัฒนาชุดการเรียนรู้ด้วยตนเอง ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลอง ดังนี้

2.2.1 การทดลองครั้งที่ 1

2.2.1.1 ผู้วิจัยได้นำชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี ที่ไม่เคยเรียนเนื้อหาใหม่มาก่อน จำนวน 3 คน โดยใช้ชุดการเรียนรู้ด้วยตนเอง 1 ชุด ต่อนักเรียน 1 คน และจับเวลาในการทำชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักเรียน

2.2.1.2 ในขณะที่ทดลอง ผู้วิจัยจะเก็บข้อมูลต่างๆ เพื่อพิจารณาเกี่ยวกับสภาพการใช้ชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองว่าเหมาะสม มีปัญหาหรือไม่ โดยสังเกตพฤติกรรมอย่างใกล้ชิดและสัมภาษณ์นักเรียน เพื่อนำไปปรับปรุงแก้ไข

2.2.1.3 ปรับปรุงแก้ไขชุดการเรียนรู้ด้วยตนเอง

2.2.2 การทดลองครั้งที่ 2

ผู้วิจัยได้นำชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขแล้วครั้งที่ 1 ไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี ที่ไม่เคยเรียนเนื้อหาใหม่มาก่อน จำนวน 15 คน โดยใช้ชุดการเรียนรู้ด้วยตนเอง 1 ชุด ต่อนักเรียน 1 คน โดยดำเนินการทดลอง ดังนี้

2.2.2.1 ให้นักเรียนเรียนชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองเรื่องการเขียนสะกดคำ โดยแบ่งเนื้อหาออกเป็น 6 ชุด คือ ชุดที่ 1 เรื่องการเขียนคำที่ออกเสียง อะ และประวิสรรชนีย์ ชุดที่ 2 เรื่องการเขียนคำออกเสียง อะ และไม่ประวิสรรชนีย์ ชุดที่ 3 เรื่องการเขียนคำพ้องเสียง ชุดที่ 4 เรื่องการเขียนคำที่ใช้ ใ - (ไม่ม้วน) ไ - (ไม่มลาย) ชุดที่ 5 เรื่องการเขียนตัวการันต์ ที่มีพยัญชนะหลายตัวหลังพยัญชนะที่เป็นตัวสะกด ชุดที่ 6 เรื่องการใช้ รร (ร หัน)

2.2.2.2 ในขณะที่นักเรียนเรียน โดยใช้ชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองจบในแต่ละตอน นักเรียนจะได้ทำแบบฝึกหัดระหว่างเรียน จากนั้นนำผลการทำแบบฝึกหัดมาตรวจให้คะแนนแล้ว หาค่าคะแนนเฉลี่ย เพื่อเก็บข้อมูลไว้วิเคราะห์หาแนวโน้มประสิทธิภาพของชุดการเรียนรู้ด้วยตนเอง

2.2.2.3 เมื่อนักเรียนเรียนจากชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองจบในแต่ละตอน พร้อมกับทำแบบฝึกหัดระหว่างเรียนครบทุกตอนแล้ว ให้นักเรียนทำแบบทดสอบหลังเรียนโดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.2.2.4 นำผลจากการทำแบบฝึกหัดระหว่างเรียนและแบบทดสอบหลังเรียนมาหาค่าคะแนนเฉลี่ย เพื่อเก็บข้อมูลไว้วิเคราะห์หาแนวโน้มประสิทธิภาพของชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองและปรับปรุงแก้ไข

2.2.3 การทดลองครั้งที่ 3

ผู้วิจัยนำชุดการเรียนรู้ด้วยตนเอง ที่ได้หาแนวโน้มประสิทธิภาพจากการทดลองครั้งที่ 2 และปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี ที่ไม่เคยเรียนเนื้อหานี้มาก่อน จำนวน 50 คน โดยใช้ชุดการเรียนรู้ด้วยตนเอง 1 ชุด ต่อนักเรียน 1 คน โดยดำเนินการทดลอง ดังนี้

2.2.3.1 ให้นักเรียนเรียนชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองเรื่องการเขียนสะกดคำ โดยแบ่งเนื้อหาออกเป็น 6 ชุด คือ ชุดที่ 1 เรื่องการเขียนคำที่ออกเสียงอะและประวิสรรชนีย์ ชุดที่ 2 เรื่องการเขียนคำออกเสียง อะ และไม่ประวิสรรชนีย์ ชุดที่ 3 เรื่องการเขียนคำพ้องเสียง ชุดที่ 4 เรื่องการเขียนคำที่ใช้ ใ - (ไม่ม้วน) ไ - (ไม่มลาย) ชุดที่ 5 เรื่องการเขียนตัวการันต์ ที่มีพยัญชนะหลายตัวหลังพยัญชนะที่เป็นตัวสะกด ชุดที่ 6 เรื่องการใช้ รร (ร หัน) แต่ละชุดใช้เวลาเรียน 2 คาบ รวม 12 คาบ

2.2.3.2 ในขณะที่นักเรียนเรียน โดยใช้ชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองจบในแต่ละตอน นักเรียนจะได้ทำแบบฝึกหัดระหว่างเรียน จากนั้นนำผลการทำแบบฝึกหัดมาตรวจให้คะแนนแล้วหาค่าคะแนนเฉลี่ย

2.2.3.3 เมื่อนักเรียนเรียนจากชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองจบในแต่ละตอน พร้อมกับทำแบบฝึกหัดระหว่างเรียนครบทุกตอนแล้ว ให้นักเรียนทำแบบทดสอบหลังเรียนโดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จากนั้นนำผลจากการทำแบบทดสอบหลังเรียนมาตรวจให้คะแนน แล้วหาค่าคะแนนเฉลี่ย

2.2.3.4 นำผลจากการทำแบบฝึกหัดระหว่างเรียนและค่าคะแนนเฉลี่ย ที่ได้จากแบบทดสอบหลังเรียน มาวิเคราะห์เพื่อหาประสิทธิภาพของชุดการเรียนรู้ด้วยตนเอง ตามเกณฑ์ 80/80

การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าสถิติพื้นฐาน
2. หาค่าสถิติที่ใช้ตรวจสอบเครื่องมือ
3. ทดสอบสมมติฐานในการหาประสิทธิภาพของชุดการเรียนรู้ด้วยตนเอง

มีประสิทธิภาพ ตามเกณฑ์ 80/80

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ใช้สถิติการวิเคราะห์ข้อมูล ดังต่อไปนี้

1. สถิติพื้นฐาน

1.1 ค่าเฉลี่ยเลขคณิต (Mean) โดยคำนวณจากสูตร (ล้วน สายยศ; และ อังคณา สายยศ. 2538: 73)

$$\text{สูตร } \bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ	$\bar{X}$	แทน	คะแนนเฉลี่ย
	$\sum X$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
	N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

1.2 หาค่าความแปรปรวนของคะแนน คำนวณจากสูตร (ล้วน สายยศ; และ อังคณา สายยศ. 2538: 76 – 77)

$$S^2 = \frac{N\sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}$$

เมื่อ	S^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนน
	$\sum X$	แทน	ผลรวมของคะแนน
	$\sum X^2$	แทน	ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง
	N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่ม

2. สถิติที่ใช้ในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่

2.1 การหาค่าความเที่ยงตรงของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ภาษาไทยโดยใช้ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อทดสอบกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง เรื่อง การเขียนสะกดคำ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 (ล้วน สายยศ ; และ อังคณา สายยศ. 2539: 248 – 249)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ	IOC	แทน	ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง
	$\sum R$	แทน	ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ
	N	แทน	จำนวนผู้เชี่ยวชาญเนื้อหา

2.2 การหาความเชื่อมั่นของการจัดอันดับ ถ้าผู้จัดอันดับมีมากกว่า 3 คน การหาความเชื่อมั่นของการจัดอันดับจะใช้สูตรสหสัมพันธ์ของ เคนดัล (Kendall) ที่เรียกว่า สัมประสิทธิ์ของคอนคอร์ดานซ์ (Coefficient of Concordance) (ล้วน สายยศ ; และ อังคณา สายยศ. 2536: 176)

$$\text{สูตร} \quad W = \frac{12S}{K^2(n^3 - n)}$$

W แทน	สัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของการจัดอันดับ
S แทน	ผลรวมทั้งหมดของอันดับคะแนนของสิ่งของแต่ละอันนี้เบี่ยงเบนออกจากคะแนนอันดับเฉลี่ย
K แทน	จำนวนผู้จัดอันดับ
n แทน	จำนวนสิ่งของที่ถูกจัดอันดับ

2.3 หาความยาก (p)) ค่าอำนาจจำแนก (r) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย โดยใช้เทคนิค 27% จากตารางวิเคราะห์ของ จุง เตห์ ฟาน (ล้วน สายยศ; และ อังคณา สายยศ. 2538: 217 – 219 ; อ้างอิงจาก Fan. 1952: 3 – 32)

2.4 หาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยคำนวณจากสูตร KR-20 ของ คูเดอร์ ริชาร์ดสัน (ล้วน สายยศ; และ อังคณา สายยศ. 2538: 197 – 198)

$$r_{tt} = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum pq}{S_i^2} \right]$$

เมื่อ	r_{tt} แทน	ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ
	n แทน	จำนวนข้อของเครื่องมือวัด
	P แทน	สัดส่วนของผู้ทำได้ในข้อหนึ่ง ๆ นั่นคือสัดส่วนของคนทำถูกกับคนทั้งหมด
	q แทน	สัดส่วนของผู้ทำผิดในข้อหนึ่ง ๆ คือ $1 - P$
	S_i^2 แทน	คะแนนความแปรปรวนของเครื่องมือวัดฉบับนั้น

3. สถิติที่ใช้ทดสอบสมมติฐาน

3.1 ใช้สูตร E_1 / E_2 (เสาวนีย์ ลิกขาบัณฑิต. 2528: 294 – 295) เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1 ว่า ชุดการเรียนรู้ด้วยตนเอง เรื่อง การเขียนสะกดคำ มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80

$$\text{สูตรที่ 1 } E_1 = \frac{\frac{\sum X}{N}}{A} \times 100$$

เมื่อ	E_1	แทน	ประสิทธิภาพของกระบวนการที่จัดไว้ในชุดการเรียนรู้ คิดเป็นร้อยละ จากการทำแบบฝึกหัดและหรือ ประกอบกิจกรรมหลังเรียน
	$\sum X$	แทน	คะแนนรวมจากการทำแบบฝึกหัดและหรือ ประกอบ กิจกรรมระหว่างเรียน
	A	แทน	คะแนนเต็มของแบบฝึกหัดและหรือกิจกรรมการเรียนรู้
	N	แทน	จำนวนผู้เรียน

$$\text{สูตรที่ 2 } E_2 = \frac{\frac{\sum F}{N}}{B} \times 100$$

เมื่อ	E_2	แทน	ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (พฤติกรรมที่เปลี่ยนในตัว ผู้เรียนหลังจากการเรียนรู้ด้วยชุดการเรียนรู้) คิดเป็น ร้อยละจากการทำแบบทดสอบหลังเรียนและหรือ ประกอบกิจกรรมหลังเรียน
	$\sum F$	แทน	คะแนนรวมของผู้เรียนจากการทำแบบทดสอบ หลังเรียนและหรือประกอบกิจกรรมหลังเรียน
	B	แทน	คะแนนเต็มของการสอบหลังเรียนและหรือกิจกรรม หลังเรียน
	N	แทน	จำนวนผู้เรียน

3.2 ใช้วิธีการทางสถิติแบบ t - test Dependent (ล้วน สายยศ ; และ
อังคณา สายยศ. 2538: 104 – 106) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย
ก่อนและหลังได้รับการสอนโดยใช้ชุดการเรียนรู้ด้วยตนเอง เรื่อง การเขียนสะกดคำ

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{N \sum D^2 (\sum D)^2}{N-1}}}; df = N-1$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าที่ใช้ในการพิจารณาของการแจกแจงแบบที่
	D	แทน	ความแตกต่างของคะแนนแต่ละคู่
	N	แทน	จำนวนคู่
	$\sum D$	แทน	ผลรวมของความแตกต่างจากการเปรียบเทียบกัน เป็นรายบุคคลระหว่างคะแนนที่ได้รับจากการทดสอบ ก่อนการเรียนกับหลังทดสอบการเรียน
	$\sum D^2$	แทน	ผลรวมกำลังสองของความแตกต่างจากการ เปรียบเทียบกันเป็นรายบุคคลระหว่างคะแนนที่ได้ จากการทดสอบก่อนการเรียนกับทดสอบ หลังการเรียน

บทที่ 4

ผลการศึกษาค้นคว้า

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นการพัฒนาและหาประสิทธิภาพของชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองวิชาภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี ผู้วิจัยนำเสนอผลการศึกษาค้นคว้า ดังนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ผลข้อมูล

ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อความเข้าใจตรงกันผู้วิจัยจึงกำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

N	แทน	จำนวนนักเรียน
E_1	แทน	ประสิทธิภาพของกระบวนการที่จัดไว้ในแบบฝึกคิดเป็นร้อยละจากการทำแบบฝึก
E_2	แทน	ประสิทธิภาพของผลลัพธ์คิดเป็นร้อยละจากการทำแบบทดสอบหลังเรียน
$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ยคะแนนจากแบบทดสอบ
S.D.	แทน	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
$\sum D$	แทน	คะแนนรวมของผลต่างของคะแนนการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน
$\sum D^2$	แทน	คะแนนรวมของผลต่างของคะแนนการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนยกกำลังสอง
t	แทน	ค่าที่ใช้ในการพิจารณาใน t – distribution
p	แทน	ค่าความน่าจะเป็นของค่าสถิติที่ใช้ทดสอบ

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

1. การหาประสิทธิภาพของชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองวิชาภาษาไทย เรื่อง การเขียนสะกดคำ ตามเกณฑ์ 80/80

2. การวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังได้รับการใช้ ชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองวิชาภาษาไทย เรื่อง การเขียนสะกดคำ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 3 โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี กรุงเทพมหานคร

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ผลการหาประสิทธิภาพของชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองวิชาภาษาไทย เรื่อง การเขียนสะกดคำ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามเกณฑ์ 80 / 80 เมื่อผลการวิจัย สิ้นสุดลง ผู้วิจัยได้นำข้อมูลมาวิเคราะห์ E_1/E_2 ได้ผลดังแสดงในตาราง

ตาราง 2 การพัฒนาชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองวิชาภาษาไทย เรื่อง การเขียนสะกดคำ สำหรับ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80 / 80

แบบฝึกหัดระหว่างเรียน			แบบทดสอบหลังเรียน			ประสิทธิภาพ
คะแนนเต็ม	ค่าเฉลี่ย	E_1	คะแนนเต็ม	ค่าเฉลี่ย	E_2	E_1/E_2
60	50.13	83.56	60	55.27	92.11	83.56/92.11

จากตาราง 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการทดลองครั้งที่ 2 กับกลุ่มที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง พบว่า สติภาพของชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองวิชาภาษาไทย เรื่องการเขียนสะกดคำ สำหรับ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 83.56 / 92.11

ตาราง 3 การพัฒนาชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองวิชาภาษาไทย เรื่อง การเขียนสะกดคำ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80 / 80

แบบฝึกหัดระหว่างเรียน			แบบทดสอบหลังเรียน			ประสิทธิภาพ
คะแนนเต็ม	ค่าเฉลี่ย	E_1	คะแนนเต็ม	ค่าเฉลี่ย	E_2	E_1/E_2
60	54.28	90.47	60	56.22	93.70	90.47/93.70

จากตาราง 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการทดลองครั้งที่ 2 กับกลุ่มที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างพบว่า สหภาพของชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองวิชาภาษาไทย เรื่องการเขียนสะกดคำ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 90.47 / 93.70

2. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังได้รับการใช้ชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองวิชาภาษาไทย เรื่อง การเขียนสะกดคำ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยวิธีการทางสถิติ t -test แบบ Dependent Group เมื่อผลการวิจัยสิ้นสุดลง ผู้วิจัยได้นำข้อมูลมาวิเคราะห์ ได้ผลดังแสดงในตาราง

ตาราง 4 แสดงการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการใช้ชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองวิชาภาษาไทย เรื่อง การเขียนสะกดคำ

ผลการทดสอบ	n	$\bar{X}$	S.D.	$\sum D$	$\sum D^2$	t	p
ก่อนเรียน	50	33.18	6.10				
				1,152	28,126	28.66*	.000
หลังเรียน	50	56.22	3.29				

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 4 พบว่า นักเรียนที่ได้รับการใช้ชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองวิชาภาษาไทย เรื่อง การเขียนสะกดคำ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

บทที่ 5

สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อพัฒนาชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองวิชาภาษาไทย เรื่อง การเขียนสะกดคำ
2. เพื่อหาประสิทธิภาพของชุดการเรียนรู้ด้วยตนเอง วิชาภาษาไทย เรื่อง การเขียนสะกดคำ
3. เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

นักเรียนที่เรียนโดยใช้ชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองวิชาภาษาไทย เรื่องการเขียนสะกดคำ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทย เรื่อง การเขียนสะกดคำ สูงกว่าก่อนการทดลอง

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 จำนวน 8 ห้องเรียน รวมนักเรียน 400 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จากโรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 จำนวน 1 ห้อง จำนวนนักเรียน 50 คน ได้มาจากการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling)

ระยะเวลาที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 โดยใช้เวลาในการสอน 14 คาบ ทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) 1 คาบ ดำเนินการสอน 12 คาบ และทดสอบหลังเรียน (Post-test) 1 คาบ

เนื้อหาที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เนื้อหาที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ เป็นเนื้อหาวิชาภาษาไทย เรื่องการสะกดคำ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นที่ 3 (ม.1 – ม.3) ประกอบด้วยชุดการเรียนรู้จำนวน 6 ชุด ได้แก่

ชุดที่ 1 เรื่องการเขียนคำที่ออกเสียง อะ และประวิสรรชนีย์

ชุดที่ 2 เรื่องการเขียนคำที่ออกเสียง อะ และไม่ประวิสรรชนีย์

ชุดที่ 3 เรื่องการเขียนคำพ้องเสียง

ชุดที่ 4 เรื่องการเขียนคำที่ใช้ ใ - (ไม่มัน) ใ - (ไม่มลาย)

ชุดที่ 5 เรื่องการเขียนตัวการันต์ที่มีพยัญชนะหลายตัวอยู่หลังพยัญชนะที่เป็นตัวสะกด

ชุดที่ 6 เรื่องการใช้ รร (ร หัน)

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

1. ชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองวิชาภาษาไทย เรื่อง การเขียนสะกดคำ
2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การเขียนสะกดคำ

วิธีการดำเนินการในการศึกษาค้นคว้า

ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนต่างๆ ดังนี้

1. สร้างชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองวิชาภาษาไทย เรื่อง การเขียนสะกดคำ โดยผู้วิจัยได้ศึกษาเนื้อหาและแบ่งออกเป็น 6 เรื่อง คือ

- 1.1 เรื่องการเขียนคำที่ออกเสียง อะ และประวิสรรชนีย์
- 1.2 เรื่องการเขียนคำที่ออกเสียง อะ และไม่ประวิสรรชนีย์
- 1.3 เรื่องการเขียนคำพ้องเสียง
- 1.4 เรื่องการเขียนคำที่ใช้ ใ - (ไม่มัน) ใ - (ไม่มลาย)
- 1.5 เรื่องการเขียนตัวการันต์ที่มีพยัญชนะหลายตัวอยู่หลังพยัญชนะที่เป็น

ตัวสะกด

- 1.6 เรื่องการใช้ รร (ร หัน)

2. นำเนื้อหาที่ผู้วิจัยได้ศึกษามาแบ่งเป็นชุดการเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยแบ่งออกเป็น 6 ชุด ดังนี้

- ชุดที่ 1 เรื่องการเขียนคำที่ออกเสียง อะ และประวิสรรชนีย์
- ชุดที่ 2 เรื่องการเขียนคำที่ออกเสียงอะและไม่ประวิสรรชนีย์
- ชุดที่ 3 เรื่องการเขียนคำพ้องเสียง
- ชุดที่ 4 เรื่องการเขียนคำที่ใช้ ใ - (ไม่มัน) ใ - (ไม่มลาย)
- ชุดที่ 5 เรื่องการเขียนตัวการันต์ที่มีพยัญชนะหลายตัวอยู่หลังพยัญชนะที่เป็น

ตัวสะกด

- ชุดที่ 6 เรื่องการใช้ รร (ร หัน)

3. กำหนดกิจกรรมการเรียนรู้และสื่อที่ใช้ในกิจกรรมการเรียนรู้ในแต่ละชุดการเรียนรู้ โดยพิจารณาถึงประสิทธิภาพที่จะนำไปสู่ความสำเร็จตามผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง ให้สอดคล้องกับพื้นฐานความรู้ ประสบการณ์และความสนใจของผู้เรียน ความสะดวกในการเก็บรักษา

4. ดำเนินการสร้างชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองให้เหมาะสมกับเนื้อหา ดังนี้
 - 4.1 กำหนดจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมของเนื้อหาในแต่ละชุด
 - 4.2 กำหนดกิจกรรมให้สอดคล้องกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ตั้งไว้
 - 4.3 สื่อที่ใช้สามารถสร้างความสนใจของนักเรียนได้ดี
 - 4.4 มีคำชี้แจงเกี่ยวกับการใช้ชุดการเรียนรู้ด้วยตนเอง
 - 4.5 จัดทำเนื้อหา กิจกรรม เฉลยกิจกรรม เกม เฉลยเกม แบบฝึกหัด เฉลยแบบฝึกหัด แบบทดสอบ เฉลยแบบทดสอบ ให้สอดคล้องกับชุดการเรียนรู้แต่ละชุด
5. จัดทำคำชี้แจงเพื่อให้ผู้เรียนทราบว่า จะต้องปฏิบัติตามขั้นตอนอย่างไร
6. นำชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองที่สร้างขึ้นเสนออาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ เพื่อตรวจสอบคุณภาพและนำไปปรับปรุงแก้ไข
7. นำชุดการเรียนรู้ที่ได้ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่านตรวจสอบความถูกต้องในเนื้อหา ความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้และอุปกรณ์ต่างๆ ในชุดการเรียนรู้ด้วยตนเอง
8. นำชุดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นไปใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ชุดการเรียนรู้ โดยดำเนินการทดลอง ดังนี้
 - 8.1 การทดลองครั้งที่ 1 เป็นการทดลองกับนักเรียนเป็นรายบุคคล นำชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองที่สร้างขึ้นไปทดลองกับนักเรียนที่ยังไม่เคยเรียนบทเรียนนี้มาก่อน จำนวน 3 คน เพื่อศึกษาข้อบกพร่องในเรื่องคำชี้แจง การใช้ภาษา และสื่อการสอน แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข
 - 8.2 การทดลองครั้งที่ 2 ผู้วิจัยได้นำชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองที่ทำการแก้ไขแล้วไปทดลองกับนักเรียนที่ยังไม่เคยเรียนบทเรียนนี้มาก่อน จำนวน 15 คน เพื่อศึกษาข้อบกพร่องทั้งหมดของชุดการเรียนรู้ และหาประสิทธิภาพของชุดการเรียนรู้ด้วยตนเอง แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขให้สมบูรณ์ เพื่อนำไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง
 - 8.3 การทดลองครั้งที่ 3 นำชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองที่ทำการแก้ไขเป็นฉบับสมบูรณ์ไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 1 ห้องเรียน คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี ห้องเรียนที่ 1 มีจำนวนนักเรียนทั้งสิ้น 50 คน เพื่อหาประสิทธิภาพของชุดการเรียนรู้ด้วยตนเอง

การสร้างและหาคุณภาพแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผู้วิจัยดำเนินการสร้างตามขั้นตอน ดังนี้

1. ศึกษาสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ภาษาไทยตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 โดยการวิเคราะห์เนื้อหา และจุดมุ่งหมายการเรียนรู้เพื่อสร้างแบบทดสอบ

2. ศึกษาทฤษฎี หลักการ และวิธีการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาไทย เรื่อง การเขียนสะกดคำ

3. คัดเลือกเนื้อหา นำมาสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาไทย เรื่อง การเขียนสะกดคำ เป็นแบบทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) และแบบทดสอบ หลังเรียน (Post-test) เป็นแบบทดสอบปรนัยชนิดเลือกตอบ (Multiple-Choice) 4 ตัวเลือก 60 ข้อ

4. สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การเขียนสะกดคำ แบบ เลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 120 ข้อ ให้สอดคล้องกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม และครอบคลุมเนื้อหาในแต่ละชุดการเรียนด้วยตนเอง วิชาภาษาไทย ภาษาไทย เรื่อง การเขียน สะกดคำ โดยแบ่งเนื้อหาออกเป็น 6 ชุด ดังนี้

ชุดที่ 1 เรื่องการเขียนคำที่ออกเสียง อะ และประวิสรรชนีย์ จำนวน 20 ข้อ

ชุดที่ 2 เรื่องการเขียนคำที่ออกเสียง อะ และไม่ประวิสรรชนีย์ จำนวน 20 ข้อ

ชุดที่ 3 เรื่องการเขียนคำพ้องเสียง จำนวน 20 ข้อ

ชุดที่ 4 เรื่องการเขียนคำที่ใช้ ใ - (ไม่ม้วน) ใ - (ไม่มลาย) จำนวน 20 ข้อ

ชุดที่ 5 เรื่องการเขียนตัวการ์ตูนที่มีพยัญชนะหลายตัวอยู่หลังพยัญชนะที่เป็น ตัวสะกด จำนวน 20 ข้อ

ชุดที่ 6 เรื่องการใช้ รร (ร หัน) จำนวน 20 ข้อ

5. นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้น คือ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การเขียนสะกดคำ ไปเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์เพื่อพิจารณาความครอบคลุมใน เนื้อหา สำนวน และภาษาที่ใช้เพื่อให้มีความชัดเจนสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ได้จำนวนทั้งหมด 120 ข้อ

6. นำแบบทดสอบจำนวน 120 ข้อ ที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดสอบกับ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ห้องเรียนที่ 2 และ ห้องเรียนที่ 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี มีจำนวนนักเรียนทั้งสิ้น 100 คน เพื่อหาคุณภาพเครื่องมือ

7. นำกระดาษคำตอบของนักเรียนจำนวน 100 คน มาตรวจให้คะแนน โดยข้อที่ ตอบถูกให้ 1 คะแนน ข้อที่ตอบผิด / ไม่ตอบ หรือตอบมากกว่า 1 ตัวเลือก ในแต่ละข้อคำถาม ให้ 0 นำผลการทดสอบมาวิเคราะห์เป็นรายข้อ เพื่อหาค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจ จำแนก (r) โดยใช้เทคนิค 27 เปอร์เซนต์ของกลุ่มสูงและต่ำ จากนั้นคัดเลือกข้อสอบที่มี คุณภาพไว้จำนวน 60 ข้อ ดังนี้

ชุดที่ 1 เรื่องการเขียนคำที่ออกเสียง อะ และประวิสรรชนีย์ จำนวน 10 ข้อ

ชุดที่ 2 เรื่องการเขียนคำที่ออกเสียง อะ และไม่ประวิสรรชนีย์ จำนวน 10 ข้อ

ชุดที่ 3 เรื่องการเขียนคำพ้องเสียง จำนวน 10 ข้อ

ชุดที่ 4 เรื่องการเขียนคำที่ใช้ ใ - (ไม่ม้วน) ใ - (ไม่มลาย) จำนวน 10 ข้อ

ชุดที่ 5 เรื่องการเขียนตัวการ์ตูนที่มีพยัญชนะหลายตัวอยู่หลังพยัญชนะที่เป็น ตัวสะกด จำนวน 10 ข้อ

ชุดที่ 6 เรื่องการใช้ รร (ร หัน) จำนวน 10 ข้อ

8. นำแบบทดสอบที่คัดเลือกไว้ 60 ข้อ ไปหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ โดยใช้สูตร KR-20 ของ คูเดอร์ ริชาร์ดสัน (ล้วน สายยศ ; และ อังคณา สายยศ. 2538: 197 – 1 98) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบเท่ากับ .91

9. จัดพิมพ์ข้อสอบที่ผ่านการตรวจสอบคุณภาพแล้วเป็นแบบทดสอบฉบับจริง ชนิดเลือกตอบ (Multiple-Choice) 4 ตัวเลือก 60 ข้อ เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

โดยการหาประสิทธิภาพของชุดการเรียนรู้ด้วยตนเอง E_1/E_2 ถือเกณฑ์มาตรฐานที่ตั้งไว้ คือ 80 / 80 ซึ่งได้มาจาก

1. การหาประสิทธิภาพของชุดการเรียนรู้ด้วยตนเอง จากการทดลองครั้งที่ 3
2. คุณภาพของแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย เรื่อง การเขียนสะกดคำ ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยคำนวณจากสูตร KR-20 ของ คูเดอร์ ริชาร์ดสัน
3. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย เรื่อง การเขียนสะกดคำ ก่อนและหลังเรียนจากการใช้ชุดการเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยใช้ t - test แบบ Dependent Samples

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลสรุปได้ ดังนี้

1. การพัฒนาชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองวิชาภาษาไทย เรื่อง การเขียนสะกดคำ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 พบว่า ประสิทธิภาพของชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองวิชาภาษาไทย เรื่อง การเขียนสะกดคำ ทั้ง 6 ชุด ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากการประเมินผลระหว่างเรียนและหลังเรียน (E_1/E_2) กับกลุ่มตัวอย่าง มีประสิทธิภาพเป็น 90.47/93.70
2. นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้เรียนโดยการใช้ชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองวิชาภาษาไทย เรื่อง การเขียนสะกดคำ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยสูงกว่าก่อนการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การอภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการพัฒนาชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองวิชาภาษาไทย เรื่อง การเขียนสะกดคำ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี ผลการวิจัยมีดังนี้

1. จากการพัฒนาชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองวิชาภาษาไทย เรื่อง การเขียนสะกดคำ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80 / 80 แสดงว่า ประสิทธิภาพชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองวิชาภาษาไทย เรื่อง การเขียนสะกดคำ ทั้ง 6 ชุด ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นแล้วจากการประเมินผลระหว่างเรียนและหลังเรียน (E_1/E_2) กับกลุ่มตัวอย่างมีประสิทธิภาพเป็น 90.47 / 93.70 จะเห็นได้ว่าเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด เนื่องจากการจัดการเรียนการสอนโดยใช้ชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ส่งเสริมให้นักเรียนเรียนรู้ด้วยตนเอง ผ่านกระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่หลากหลายและ การฝึกทักษะทางภาษา โดยครูมีบทบาทในการจัดสื่อการเรียนรู้ ใช้สื่อประกอบกิจกรรมการเรียนการสอนที่เร้าความสนใจ เพิ่มแรงจูงใจในการเรียน และครูสามารถเลือกสื่อการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับเนื้อหา มีเกมประกอบกับกิจกรรมการเรียนรู้ มีวัสดุอุปกรณ์ในการเรียนทั้งหมดบรรจุไว้ในบทเรียนอย่างครบถ้วน ช่วยประหยัดเวลาทั้งนักเรียนและครู อีกทั้งนักเรียนได้มีส่วนร่วมในการจัดการเรียนการสอน ฝึกให้เกิดการพัฒนาทักษะทางภาษาไทยด้วยตนเอง สม่่าเสมอ เป็นผลให้นักเรียนมีความรับผิดชอบและศึกษาค้นคว้าความรู้ด้วยตนเอง ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้น โดยสอดคล้องกับงานวิจัยของ อัมพา อรุณพรหมณ์ (2539: 76) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยและความรับผิดชอบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอน โดยใช้ชุดการเรียนรู้กับการสอนตามคู่มือครู ผลการศึกษาพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยที่ได้รับการสอน โดยใช้ชุดการเรียนรู้ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และความรับผิดชอบของนักเรียนต่อหน้าที่การงานในห้องเรียนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมไม่แตกต่างกัน และผลการวิจัยของ ธีรธัญญา นาคหอม (2545: 65) ที่ได้พัฒนาชุดการเรียนรู้ด้วยตนเอง วิชาภาษาไทย เรื่อง การสะกดคำให้ถูกต้อง ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่า ชุดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นทั้ง 3 ชุด มีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ 85/85 กล่าวได้ว่าการเรียนโดยใช้ชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองเป็นการเรียนที่ให้นักเรียนได้ศึกษาและปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเอง เป็นการฝึกให้นักเรียนมีความรับผิดชอบ และศึกษาค้นคว้าความรู้ได้ด้วยตนเอง

2. นักเรียนที่ได้เรียนโดยใช้ชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองวิชาภาษาไทย เรื่อง การเขียนสะกดคำ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยสูงกว่าก่อนการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้เป็นเพราะว่า ชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองวิชาภาษาไทย สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ได้รับการพัฒนาอย่างมีระบบตามขั้นตอนที่ถูกต้อง มีการทดลองหาข้อบกพร่องและทำการปรับปรุงแก้ไขให้เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้อย่างสมบูรณ์ และจากการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนพบว่า นักเรียนที่ได้รับการเรียนโดยใช้ชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองวิชาภาษาไทย เรื่อง การเขียนสะกดคำ มีความตั้งใจทำงานตามที่ได้รับมอบหมาย มีความเป็นกันเองกับเพื่อนๆและให้ความร่วมมือกันเป็นอย่างดี โดยที่นักเรียนสามารถเรียนรู้จากชุดการเรียนรู้ชุดใดก่อนก็ได้ หากเกิดความผิดพลาดก็สามารถที่จะ

เรียนซ้ำได้อีกจนกว่าจะเกิดความเข้าใจ จึงทำให้นักเรียนได้เรียนในแต่ละเนื้อหาด้วยความพร้อมของตนเองอย่างแท้จริง ดังนั้น การใช้ชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองวิชาภาษาไทย เรื่อง การเขียนสะกดคำ จึงเป็นวิธีที่สามารถช่วยให้นักเรียนได้รับความรู้ ความเข้าใจในเนื้อหา จึงทำให้ผลการเรียนรู้สูงขึ้น โดยสอดคล้องกับงานวิจัยของประทัย พิริยะสุวรรณ (2540: 66) ได้ศึกษาผลการใช้ชุดการสอน 2 แบบ สอนวิชาภาษาไทย แก่นักเรียนชาวเขาเผ่าอีโก้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จังหวัดเชียงราย ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มนักเรียนชาวเขาที่เรียนด้วยชุดการสอน “ไทยดอย 1” ซึ่งสร้างจากแนวทางการสอนปกติที่ครูผู้สอนพูดภาษาอีโก้ในการอธิบายการสอนวิชาภาษาไทยกับกลุ่มนักเรียนชาวเขาที่เรียนด้วยชุดการสอน “ไทยดอย 2” ซึ่งสร้างจากหลักการกระบวนการเรียนรู้ภาษาและทฤษฎีกลุ่มพฤติกรรมในการสอนภาษาที่สองที่ครูผู้สอนไม่ใช้ภาษาอีโก้ในการอธิบาย มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

- 1.1 ครูควรศึกษารายละเอียดต่างๆ ในชุดการเรียนรู้ เพื่อประสิทธิภาพในการให้คำแนะนำกับนักเรียนในการเรียนรู้โดยใช้ชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองได้อย่างถูกต้อง
- 1.2 ควรมีการเผยแพร่ชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองให้ครูที่อยู่ต่างสถานศึกษาได้นำไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน
- 1.3 ครูผู้สอนควรแนะนำให้ให้นักเรียนใช้ชุดการเรียนรู้ด้วยตนเอง เพื่อการศึกษา ค้นคว้าข้อมูลเพิ่มเติมและพัฒนาทักษะด้านกระบวนการคิด

2. ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

- 2.1 ควรมีการสร้างชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองในระดับและเนื้อหาอื่นๆ ของวิชาภาษาไทย เพื่อให้นักเรียนมีทางเลือกในการศึกษาค้นคว้าความรู้ด้วยตนเอง
- 2.2 ในการสร้างชุดการเรียนรู้ควรศึกษาผลการใช้ชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองกับตัวแปรอื่นๆ เช่น ความสนใจ ความคงทนในการจำ เป็นต้น เพื่อประโยชน์ในการเรียนวิชาภาษาไทยและการนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ. (2533). หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544. กรุงเทพฯ: กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ.
- กรองกาญจน์ อรุณรัตน์. (2536). ชุดการเรียนรู้การสอน. เชียงใหม่: ภาควิชาเทคโนโลยีทางการศึกษา มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- กาญจนา เกียรติประวัติ. (2524). เอกสารประกอบการสอนศึกษา 361: ระเบียบวิธีสอนทั่วไป. กรุงเทพฯ: ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- กาญจนา นาคสกุล. (2524). ระบบเสียงภาษาไทย. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ไขศิริ ปราโมช ณ อยุธยา. (2519). การวิเคราะห์ลักษณะผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของ นิสิตคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2515 และ 2516. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ชูชีพ อ่อนโคกสูง. (2524). การผลิตชุดการสอนระดับประถมศึกษา กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เรื่องเสียง. กรุงเทพฯ: ภาควิชาแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางเขน.
- ทัศนีย์ ศุภเมธี. (2533). พฤติกรรมการสอนวิชาภาษาไทย ระดับมัธยมศึกษา. รัษฎา นาคหอม. (2545). การพัฒนาชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองวิชาภาษาไทย เรื่องการเขียนสะกดคำให้ถูกต้อง. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (เทคโนโลยีทางการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- นิพนธ์ สุขปรีดี. (2519). นวัตกรรมเทคโนโลยีการศึกษา. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์พิมพ์เนศ.
- บัญชา นิยมแก้ว. (2540). การพัฒนาชุดการสอน กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (เทคโนโลยีการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร
- บุญเกื้อ คอระหาเวช. (2530). นวัตกรรมการศึกษา. กรุงเทพฯ: เจริญวิทย์การพิมพ์.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2532). การวัดผลและประเมินผลการศึกษา. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- (2537). การพัฒนาการสอน. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- บุญเชิด ภิญญอนันตพงษ์. (2525). การทดสอบแบบอิงเกณฑ์แนวและวิธีการ. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์,

- บุญปก อ่อนเผ่า. (2526). การศึกษาความสามารถทางการเขียนสะกดคำภาษาไทยของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา ใน กรุงเทพมหานคร.
วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร
- ประกิจ รัตนสุวรรณ. (2525). การวัดและประเมินผลทางการศึกษา. กรุงเทพฯ:
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ประทัย พิริยะสุรวงศ์. (2540). ผลการใช้ชุดการสอน 2 แบบ สอนวิชาภาษาไทยแก่นักเรียน
ชาวเขาเผ่าอีเก้อ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จังหวัดเชียงราย. วิทยานิพนธ์ กศ.ม.
(เทคโนโลยีทางการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- ประเทิน มหาจันทร์. (2519). หลักการสอนภาษาไทยในชั้นประถมศึกษา. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์
คุรุสภา.
- ประกาศรี สีหอำไพ. (2524). วิธีสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์
คุรุสภา.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2529). การสร้างและพัฒนาแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.
กรุงเทพฯ: สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร.
- ไพศาล หวังพานิช. (2523). กระบวนการประเมินผลทางการศึกษา. กรุงเทพฯ:
สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
ประสานมิตร.
- ภพ เลหาไพบุลย์. (2537). การสอนวิทยาศาสตร์ในโรงเรียนมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ:
โรงพิมพ์เชียงใหม่คอมเมอร์เชียล.
- มณี เทพาขมภู. (2536). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และทัศนคติต่อการเขียนสะกดคำของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างการสอนโดยใช้เกมกับการสอนแบบธรรมดา.
วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (วิชาเอกภาษาไทย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
นเรศวร. ถ่ายเอกสาร.
- ยุพิน พิพิธกุล. (2537). การเรียนการสอนคณิตศาสตร์. กรุงเทพฯ: เอดิชั่นเพรสโปรดักส์.
- ล้วน สายยศ ; และ อังคณา สายยศ. (2536 – 2539). เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา.
กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- วราภา โพธิ์สัทธา. (2532). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย และ
เจตคติต่อการสอนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่สอนโดยใช้ชุดการเรียนและ
สอนตามแผนการสอนของศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา.
วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- วัชรินทร์ บุญมาทิต. (2532). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาเคมีและการคิดอย่างมีเหตุผลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยใช้ชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองที่เห็นคำถามแบบเอกนัยและคำถามแบบอเนกนัย. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร
- วิภากรณ์ เตโชชัยวุฒิ. (2533). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนด้วยชุดการเรียนรู้ด้วยตนเอง แบบสืบเสาะหาความรู้กับการเรียนตามปกติ. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (การประถมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ศรีจันทร์ วิชาตรง. (2541). เอกสารคำสอนวิชาหลักภาษาไทย 1542101. กรุงเทพฯ: สถาบันราชภัฏพระนคร.
- ศรียา นิยมธรรม ; และ ประภัสสร นิยมธรรม. (2525). การสอนซ่อมเสริม (การสอนเพื่อบรรดิดการ). พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- ศิริลักษณ์ กล้านาค. (2542). การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและความรับผิดชอบในการเรียนวิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการเรียนรู้กับการสอนตามคู่มือครู. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สมใจ ศรีสินรุ่งเรือง. (2533). องค์ประกอบที่ส่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สมหญิง กลั่นศิริ. (2523). เทคโนโลยีทางการศึกษา. นครปฐม: แผนกบริหาร สำนักงานอธิการบดี พระราชวังสนามจันทร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2535). แผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2535. กรุงเทพฯ: อัมรินทร์พรินต์ติ้งกรุ๊ป.
- สำนักงานปฏิรูปการศึกษา. (2539). การปฏิรูปการศึกษา. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- สุจริต เพียรชอบ ; และ สายใจ อันธรมพรชัย. (2523). วิธีสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- สุนทรี หิมารัตน์. (2533). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์และความคงทนในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้ชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองกับการสอนตามคู่มือครู. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.

- สุพัตรา ชื่นเจริญ. (2545). การพัฒนาชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองวิชาภาษาไทย เรื่องการเขียน
บทร้อยกรองสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. ปรินูญานินพนธ์ กศ.ม. (เทคโนโลยี
ทางการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
ถ่ายเอกสาร.
- สุมาลี โกศลสมบัติ. (2524). การศึกษาความหมายของการเขียนสะกดคำภาษาไทยของ
นักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา ในกรุงเทพมหานคร.
วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- สุริยัน แสงแก้ว. (2535). การศึกษาผลของการปฏิสัมพันธ์ระหว่างเกณฑ์การรู้แจ้งกับแรงจูงใจ
ใฝ่สัมฤทธิ์ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์และเวลาที่ใช้ในการเรียน
ด้วยคอมพิวเตอร์ช่วยสอน. ปรินูญานินพนธ์ กศ.ม. (เทคโนโลยีทางการศึกษา).
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- เสาวนีย์ ลิกขาบัณฑิต. (2528). เทคโนโลยีทางการศึกษา. กรุงเทพฯ สถาบันเทคโนโลยี
พระจอมเกล้าพระนครเหนือ.
- อดุลย์ ไทรเล็กทิม. (2528). การศึกษาผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำแบบทักษะสัมพันธ์ของ
นักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนชุมชนบ้านขี้ป่าหวาย จังหวัดราชบุรี.
วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- อรพรรณ ภิญโญภาพ. (2529). การศึกษาผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำแบบทักษะสัมพันธ์ของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนในแหล่งเสื่อมโทรมคลองเตย
กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. (ประถมศึกษา). กรุงเทพฯ:
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- อัจฉรา สุขารมณ ; และ อรพินท์ ชูชม. (2530). รายงานการวิจัยการศึกษาเปรียบเทียบ
นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระบบความสามารถกับนักเรียนที่มี
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปกติ. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
ถ่ายเอกสาร.
- อัมพา อรุณพราหมณ์. (2539). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย และ
ความรับผิดชอบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการเรียนรู้
การสอนตามคู่มือครู. ปรินูญานินพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ:
บัณฑิตวิทยาลัย
- อุทุมพร จามรمان. (2540). ข้อสอบ: การสร้างและการพัฒนา. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์พันธ์.
- อุษารรณ ปาลียะ. (2543). การพัฒนาชุดการเรียนรู้ด้วยตนเอง วิชาภาษาไทย เรื่องคำราชา
ศัพท์ และคำศัพท์สำหรับพระภิกษุและสุภาพชน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2.
ปรินูญานินพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- Brawley. Olelta Daniels. (1975, January). A Study of Evaluate the Effects of Using Multi Media Instructional Modules to Teacher Time – Telling to Retarded Learner. *Dissertation Abstracts*. 35: 4280 – A.
- Brueeker, Leo J. ;& Guy L. Bond. (1955). *The Dianoatic and Treatment of Learning Difficulties*. New York: Appleton – Century – Crofts.
- Bryan, John M.; & Smith Jay C. (1975, November). A Self Paced Art History Learning Center at the University at South Carolina. *Audio Visual Instruction*. 20(9): 24 – 25
- Cudney, Shirty A. (1975, November.). Mediated Self – Instruction of Basic Nursing Skill. in *Audio Instruction*. 20(9): 26 – 27.
- Duane, James E. (1973). *Individualized Instruction – Programed and Materials*. New Jersey: Educational Technology Publications.
- Edwards Clefford H. (1975, February). Changing Teacher Behavior Though Self – Instruction and Supervised Micro Teaching in a Competency Based Program. *Journal of Educational Research*.
- Fan, Chung – The. (1952). *Hem analysis Tab Princeton*. New Jersey: Education TestingService.
- Good,C.V. (1973). *Dictionary of Education*. New York: Mcgrahill Book Company.
- Grinewald, Robert N. (1975, March). Peerp – reduced Packages for Professional Preparation. in *Education Technology*. 15(3): 39.
- Hanna, Paul R.; et al. (1971). *Spelling: Structure and Startegies*. Boston Houghton: Mifflin Company.
- Heather, Glen. (1977, February). A Working Difinition of Individualized Instruction. *Education Leadership*. 34(5): 342 – 344.
- Hirsch, Vicki E. (1981, January). A Study of Instructional Approaches to Spelling : Student Achievement and Teacher Attitude. *Dissertation Abstracts*. 41: 2912 – A.
- Houston; & et al. (1972). *Developing Instruction Modules A Modules System for Writing Modules*. College of Education Texas: University of Houston.
- Johnson, Imogene Temple. (1980, June). A Description of Language Processing Characteristics of Selected Secondary Students With Reading and Spelling Difficulties. *Dissertation Abstracts*. 40: 6217 – A.
- Langstaff, Anne Louise. (1973). Development an Evaluation and Auto Instruction Media Package for Teacher Education. *Dissertation Abstracts*.

- Lawrey, Eleanor Blodwyn Lane. (1978, August). The Effects of Four Drill and Practice Time Unit on the Recording Performances of Students with Specific Learning Disabilities. *Dissertation Abstracts International*. 39(a): 817 – A.
- Mepeake, J. G. (1979, June). The Effects of Original Systematic Study Worksheets, Reading Level and Sex on the Spelling Achievement of Sixth Grade Students. *Dissertation Abstracts International*. 39: 7199 – A.
- Mitchell, John Charles. (1980, October). Effects of Dictionary Skill Lesson and Written Composition on Spelling Achievement in Grade 4,5 and 6. *Dissertation Abstracts*. 4: 1392 – A.
- Pressocott, Danial A. (1961). Report of Conference on child Study. *Education Buttetini*. Faculty of Education, Chulalongkorn University.
- Satterfield, Melanie. (2001). Geometer 's Sketchpad : Single-user Package, Version 3. *Dissertation Abstracts International*. 38: (Online). Retrieved April, 8 2004, from <http://vnweb.hwwilsonweb.com>. Retrieved
- Shaw, Terry J. (1978, March). The effect of the Problem Solving Training in Science Upon Utilization of Problem Solving Skills in Science and Social Studies. *Dissertation Abstracts International*. 38: 5227 – A.
- Smith, James E. (1973). The Learning Activity Packages. in *Learning Packages in America Education*. pp. 22 – 29. New Jersey Educational: Technology Publications.
- Vivas, David A. (19885, September). The Design and Evaluation of Cause in Thinking Operation for First Graders in Venezuela. *Dissertation Abstracts International*. 46(3): 603 – A.
- Webber, George. (1977, February). The Culture of Individualized Instruction. *Education Leadership*. 34(5): 329.
- Webster, N. (1996). *Webster' Third New International Dictionary*. N.p.: G & C Merrjam Company.
- Wilson, Cynthia Lousie. (1989, August). An Analysis of Direct Instruction Produce in Teaching Word Problem – Solving to Learning Disabled Students. *Dissertation Abstracts International*. 50 (02A): 416.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สุมานัน รุ่งเรืองธรรม	อาจารย์ประจำภาควิชาการมัธยมศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ขจรศรี ชาดิกานนท์	อาจารย์หมวดภาษาไทย โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม)
นายนิมิตร กิตติบริรักษ์	ครูผู้สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี

ภาคผนวก ข

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย เรื่องการเขียนสะกดคำ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

จงทำเครื่องหมาย × ทับอักษรหน้าข้อที่เป็นคำตอบที่ถูกต้อง

การเขียนคำที่ออกเสียงอะและประวิสรรชนีย์

1. คุณพ่อมีความตั้งใจทำงานเช่นนี้อย่าง

ก. ชมักเขม้น	ข. ชะมักเขม้น
ค. ชะมักชะเม้น	ง. คะมักคะเม้น
2. คำใดเขียนถูกต้อง

ก. สะอาดสอ่าน	ข. เพียบพยาบ
ค. คะยั่นคยอ	ง. กะทัดรัด
3. ข้อใดเขียนผิด

ก. บะหมี่	ข. ประณีต
ค. ชะอุ่ม	ง. โยชิตะ
4. คำอ่านในข้อใดเมื่อเขียนต้องประวิสรรชนีย์

ก. ทะ – แยง	ข. สะ – หนอง
ค. ชะ - รอย	ง. ฉะ - หลาก
5. คำอ่านในข้อใดเมื่อเขียนต้องประวิสรรชนีย์กลางคำ

ก. ลิง – ทะ - โมน	ข. กา – ระ เกด
ค. ทุ – ระ - กิด	ง. อา – ละ - วาด
6. คำที่พิมพ์ตัวหนาในข้อใดเขียนถูกต้อง

ก. ปฐมพรถอด <u>รหัส</u> คำถามไม่ได้	ข. รุ่งระวีวัฒน์อยู่ในวัย <u>คะนอง</u>
ค. เธอ <u>ชะม้าย</u> ตามาทางปียวัฒน์	ง. หลังฝนตกต้นไม้ใบหญ้าก็เขียว <u>ชะอุ่ม</u>
7. คำที่พิมพ์ตัวหนาในข้อใดเขียนผิด

ก. หอมดอก <u>พะยอม</u> ในยามเย็น	ข. มิสปิ่นแก้วงาม <u>สะคราญ</u> ไปทั้งตัว
ค. ชัยอนันต์พูดได้ <u>สาระพัด</u> แต่อย่าเพิ่งเชื่อ	ง. วศินชอบงานประเภท

ศิลปะประยุกต์

8. คำที่พิมพ์ตัวหนาในข้อใดเขียนถูกต้อง

ก. คุณแม่ชอบดอก <u>ชะบา</u> สีแดงมาก	ข. ผู้หญิงชอบให้คนรัก <u>พะเน้า</u> พนอ
ค. ชานนท์ชอบกลิ่น <u>การะบูร</u> เป็นพิเศษ	ง. นวะปวยเป็นโรค <u>กระเพาะ</u> มานานแล้ว

9. มาสเตอร์นิมิตรไม่ชอบ ใคร ถ้าไม่ผิด

ก. ปะนาม

ข. ประนาม

ค. ปะณาม

ง. ประณาม

10. เสียงอะในคำใดไม่ต้องประวิสรรชนีย์

ก. ฉะ – บับ

ข. ฉะ – หนี

ค. ฉะ – หนี

ง. ฉะ – อ้อน

การเขียนคำที่ออกเสียงแต่ไม่ประวิสรรชนีย์

ตั้งแต่ ข้อ 11 - 13 คำในข้อใดเขียนผิด

11. ก. ภารกิจ

ข. ชลูด

ค. พนาย

ง. อวตาร

12. ก. มนัส

ข. ปกรณ์

ค. ปติมากรรม

ง. รโหฐาน

13. ก. ทนุบำรุง

ข. พนักงาน

ค. พักพิเปิด

ง. ทูรกันดาร

14. ข้อใดเขียนถูกต้องเพียง 1 คำ

ก. อเปหิ รสก ขโมย

ข. สกรรจ์ ตล่อม ปกาศิต

ค. ขมุกขมอม ตจิต เพนียง

ง. ทลิ่ง ชมัต ตวัน

15. ข้อใดเขียนถูกต้องทุกคำ

ก. อเปหิ รสก ขโมย

ข. สกรรจ์ ตล่อม ปกาศิต

ค. ขมุกขมอม ตจิต เพนียง

ง. ทลิ่ง ชมัต ตวัน

16. ข้อใดเขียนผิดทุกคำ

ก. อเปหิ รสก ขโมย

ข. สกรรจ์ ตล่อม ปกาศิต

ค. ขมุกขมอม ตจิต เพนียง

ง. ทลิ่ง ชมัต ตวัน

ตั้งแต่ ข้อ 17 – 20 ข้อใดเวลาเขียนไม่ต้องประวิสรรชนีย์

17. ก. พะ – ยับ

ข. สะ – ดวก

ค. ทะ – ลวง

ง. ชะ – มัด

18. ก. กระ – เซอ

ข. กะ – เพาะ

ค. พะ – หนี

ง. พา – วะ

19. ก. ทะ – ยาน

ข. ขะ – หนง

ค. ระ – คัง

ง. ชะ – มด

20. ก. พะ – เยิบ – พะ – ยาบ

ข. ตะ – กรุ่ม – ตะ – กราม

ค. ประ – หนี – ประ – นอม

ง. ขะ – หมี่ – ขะ – หมัน

การเขียนคำพ้องเสียง

21. กำหนดนักแสดงเป็นผู้มี มากคนหนึ่งในหมู่บ้านนี้
 - ก. ทรัพย์สิน
 - ข. ทรัพย์สิน
 - ค. ทรัพย์สิน
 - ง. ทรัพย์สิน
 22. เมื่อเวลาทำบุญขึ้นบ้านใหม่จะต้องใช้ วนรอบบ้าน
 - ก. สายศีล
 - ข. สายศินจ์
 - ค. สายสินจณ์
 - ง. สายสิญจน์
 23. วัชรพันธุ์หนึ่งบน เพื่อรชมการแข่งขันฟุตบอล
 - ก. อัจฉริยะ
 - ข. อัฒจันทร์
 - ค. อัศจันทร์
 - ง. อัฒจันทร์
 24. พระรามมีความ มากเมื่อนางสีดาถูกลักพาตัวไป
 - ก. โศรกศัลย์
 - ข. โศกสันต์
 - ค. โศกศัลย์
 - ง. โศกศันต์
 25. ใครเป็น สืบสกุลตระกูลนรเดชาพันธ์
 - ก. ทายาด
 - ข. ทายาตร
 - ค. ทายาส
 - ง. ทายาท
 26. งานเลี้ยง คินนี้จัดได้ดีจริงๆ
 - ก. สังสรร
 - ข. สังสันต์
 - ค. สังสรรค์
 - ง. สังสรรพ์
 27. มะม่วงเขียวเสวยต้นนี้ได้ มาจากอยุธยา
 - ก. พันธุ์
 - ข. พันธุ์
 - ค. พรรณ
 - ง. พันธุ์
 28. คำที่พิมพ์ตัวหนาในข้อใดใช้คำไม่ถูกต้อง
 - ก. ประชาชนนิยมจุดดอกไม้ไฟในเทศกาลลอยกระทง
 - ข. คุณลุงไปเมืองกาญจน์มาหรือครับ
 - ค. เขาเป็นคนเจ้าหลักการณ์แต่ไม่เคยลงมือปฏิบัติ
 - ง. เขากานไม้สักลง ๒ แปลง
 29. ข้อใดมีคำพ้องเสียง
 - ก. โคลงเรือเรือโยงโคลงเอียงขวา
 - ข. เขาหมาชนของจึงต้องหมา
 - ค. เขาซื้อผ้าพันแผลมาราคาพันบาท
 - ง. อย่าหวงแหนจอกแหนแลไส

30. คำที่พิมพ์ตัวหนาในข้อใดเขียนผิด

- ก. แม่นมาตรมิกงในสัจ ของงห้สนัยน้รังสรรค์
- ข. แล้วรื้อมานะหักใจ กุจะเกรงมันไยอ้ายสาธารณ
- ค. เห็นวานรไม่สิ้นชีวา อหังการเยะเย้ยไยไพ
- ง. ไม่เหลือเยื่อไยไว้บ้าง เลิกล้างไปเลยเจียวหนา

การเขียนคำที่ใช้ ใ - (ไม้้วน) ไ - (ไม้ลาย)

31. ข้อใดเขียนผิดทุกคำ

- ก. ลำไย ไยไพ
- ข. เหล็กไหล เหลวไหล
- ค. ลมใต้ฝุ่น จุดใต้
- ง. เหล็กไน หมาไน

32. คำที่พิมพ์ตัวหนาในข้อใดเขียนผิด

- ก. อันพระยาไมยราพฤทธิไกร หลับอยู่ในที่ไสยา
- ข. หลับไหลไม่ได้สมประดีด้วยเวทอสรีชาญจนกรรจ์
- ค. ครั้นถึงยืนอยู่แต่ไกลแอบพุ่มพระไทรใบหนา
- ง. สั่งเสร็จเสด็จยาตราเข้าที่ไสยาสำราญ

33. คำในข้อใดเขียนผิดทุกคำ

- ก. ผ่องใส เรือใบ
- ข. ได้เท่า ผีพุ่งได้
- ค. กังไส ไมตรี
- ง. ไส้ไม้ อีสุกอี่ไส

ตั้งแต่ข้อ 34 – 35 ข้อใดเขียนไม่ถูกต้อง

- 34. ก. ไฟรี
- ข. สวมใส่
- ค. ตะไคร้
- ง. ไกรลาส
- 35. ก. ของใช้
- ข. ไชเรน
- ค. ยองไย
- ง. ไอราวัณ

ตั้งแต่ ข้อ 36 – 38 เสียงไอ ต้องใช้ ใ - (ไม้้วน)

- 36. ก. สง – ไส
- ข. สด – ไส
- ค. ลำ – ไย
- ง. กัง – ไส
- 37. ก. อะ – ไหล่
- ข. ไฟ – ป่า
- ค. ณะ – ไหง
- ง. บัก – ไต้
- 38. ก. ไย – บัว
- ข. ไฟ – หุ่น
- ค. สะ – ไหล
- ง. ร้อย – ไม

39. คำในข้อใดไม่เข้าพวก

ก. มะ – ไฟ

ข. ลำ – ไย

ค. ผ้า – ไหม

ง. บั๊ – ไบ๋

40. ข้อใดเขียนถูกทุกคำ

ก. ผีพุ่งได้ กังไส ไต้หวัน

ข. ไต้เท้า ผลักไส ยิงใหญ่

ค. จำได้ ไกลเกลี้ย เสียใจ

ง. ลำไย หลงไหล ใส่ไม้

การเขียนตัวการันต์ ที่มีพยัญชนะหลายตัวอยู่หลังพยัญชนะที่เป็นตัวสะกด

41. คำในข้อใดต่อไปนี้อาจใช้ตัวการันต์ตัวเดียวกันได้ทั้ง 3 คำ

ก. อง สง วง

ข. ศัพ ฉัน อารม

ค. สัง ทุก หัต

ง. สังสรร อนง รง

42. ข้อใดเขียนได้ถูกต้องทุกคำ

ก. โจษจัน โครงการณ์ สามานย์

ข. สิงห์ รื่นรมย์ รามเกียรติ์

ค. สะดิงส์ ดาวดิงส์ แทรกแซง

ง. ทรวดทรง ชีมทราบ ทะนงค์

43. ข้อใดใช้ตัวการันต์ถูกต้องทุกคำ

ก. ลายเซ็น รื่นรมย์

ข. มัคคุเทศน์ มัธยัสถ์

ค. สำอานค์ ไตรยางค์

ง. สินธารว สาทิสลักษณ์

44. คำที่พิมพ์ตัวหนาในข้อใดเขียนผิด

ก. น้ำใสเย็นชาบอินทรีย์ ตั้งนทีในสีทันดร

ข. พื้นทรายพรายแสงเนาวรัตน์ เลื่อมเลื่อมจำรัสประภัสสร

ค. ปทุมมาลย์ชูกำนอรชร ผักแก่ผักอ่อนแกมกัน

ง. บ้างฟังผุดพันชลธาร บ้างเบ่งบานรับแสงสุริยันต์

45. “ สุดาขอบ เสื้อผ้าที่มีดงาม เพื่อช่วยให้เกิดความคิด”

ก. เลือกสรร สีสรรค์ สร้างสรรค์

ข. เลือกสรร สีสน สร้างสรรค์

ค. เลือกสรร สีสรร สร้างสรรค์

ง. เลือกสรร สีสรรพ์ สร้างสรรค์

46. “ ใน.....ที่เกิดขึ้นนี้ เป็นเพราะเจ้าหน้าที่ละเลย ของตน ”

ก. กรณี กรณี

ข. กรณีย์ กรณีย์

ค. กรณี กรณีย์

ง. กรณีย์ กรณี

47. คำที่พิมพ์ตัวหนาข้อใดเขียนผิด

ก. ของราคาเขาสำหรับผู้เยาว์

ข. คนเซ็นชื่อจะได้ ๑๐ เปอร์เซนต์

ค. ศึกษานิเทศกำลังออกไปนิเทศก์แก่คณะครู

ง. เขาทำบ้านจัดสรรอย่างสร้างสรรค์

57. ผู้หญิงคนนี้มี ดี
ก. ผิวพรรณ ข. ผิวพันธ์
ค. ผิวพัน ง. ผิวพรรณ
58. ของอภิชาติเป็นเจ้าพระยาในสมัยรัชกาลที่ 4
ก. บรรพบุรุษ ข. บรรพบุตร
ค. บรรบรูษ ง. บรรพบุรษ
59. คำว่า “ สบาย ” ไม่ต้องประ
ก. วิสรวชญี๋ ข. วิสรวชญีย์
ค. วิสันชนีย์ ง. วิสรวชะนีย์
60. พระ แปลว่า ไพบูลย์
ก. กัณฑ์ ข. กรรรณ
ค. กรรรณ ง. กันต์

ภาคผนวก ค

ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ตาราง 5 ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียน ชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองวิชาภาษาไทย เรื่อง การเขียนสะกดคำ

ข้อที่	ค่าความยากง่าย (p)	ค่าอำนาจจำแนก (r)
1	.59	.44
2	.65	.56
3	.72	.26
4	.65	.63
5	.67	.37
6	.69	.63
7	.67	.59
8	.69	.48
9	.67	.59
10	.70	.59
11	.72	.26
12	.78	.30
13	.61	.48
14	.63	.59
15	.67	.59
16	.65	.33
17	.63	.74
18	.80	.41
19	.69	.48
20	.61	.26
21	.69	.63
22	.69	.63
23	.54	.41
24	.80	.26
25	.70	.59
26	.80	.33
27	.70	.59
28	.67	.52
29	.48	.59
30	.70	.37
31	.48	.30

ตาราง 5 (ต่อ)

ข้อที่	ค่าความยากง่าย (p)	ค่าอำนาจจำแนก (r)
32	.65	.33
33	.56	.52
34	.56	.52
35	.72	.33
36	.72	.56
37	.65	.63
38	.65	.63
39	.63	.52
40	.37	.37
41	.78	.37
42	.50	.56
43	.67	.59
44	.43	.56
45	.57	.85
46	.57	.33
47	.46	.33
48	.70	.30
49	.33	.22
50	.70	.52
51	.69	.48
52	.69	.48
53	.63	.59
54	.65	.41
55	.72	.56
56	.69	.26
57	.70	.59
58	.57	.78
59	.57	.63
60	.61	.56

ค่าความยากง่าย (p) ระหว่าง .33 - .80 ค่าอำนาจจำแนก (r) ระหว่าง .22 - .85

ค่าความเชื่อมั่น (KR - 20) .9150

ภาคผนวก ง

คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนและหลัง
ได้รับการใช้ชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองวิชาภาษาไทย เรื่อง การเขียนสะกดคำ

ตาราง 6 คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนและหลังได้รับการใช้ชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองวิชาภาษาไทย เรื่อง การเขียนสะกดคำ

คนที่	ก่อนทดลอง	หลังทดลอง	D	D ²
1	20	55	35	1225
2	30	56	26	676
3	25	43	18	324
4	36	50	14	196
5	28	53	25	625
6	28	53	25	625
7	27	56	29	841
8	24	55	31	961
9	38	59	21	441
10	24	52	28	784
11	24	53	29	841
12	29	53	24	576
13	41	57	16	256
14	32	59	27	729
15	33	59	26	676
16	37	55	18	324
17	33	55	22	484
18	36	59	23	529
19	35	55	20	400
20	32	53	21	441
21	28	52	24	576
22	29	58	29	841
23	26	58	32	1024
24	28	58	30	900
25	25	55	30	900

ตาราง 6 (ต่อ)

คนที่	ก่อนทดลอง	หลังทดลอง	D	D ²
26	31	57	26	676
27	35	59	24	576
28	29	57	28	784
29	30	58	28	784
30	34	59	25	625
31	37	60	23	529
32	37	55	18	324
33	37	55	18	324
34	34	59	25	625
35	30	59	29	841
36	31	55	24	576
37	30	55	25	625
38	38	55	17	289
39	31	57	26	676
40	42	60	18	324
41	40	60	20	400
42	36	60	24	576
43	40	55	15	225
44	44	60	16	256
45	43	60	17	289
46	40	52	12	144
47	41	59	18	324
48	40	59	19	361
49	48	55	7	49
50	33	60	27	729
Σ			1,152	28,126

ภาคผนวก จ

ตัวอย่างชุดการเรียนรู้ด้วยตนเอง

ชุดการเรียนรู้ที่ ๔

การเขียนคำที่ใช้

ไ - (ไม้้วน)

ไ - (ไม้มลาย)

โดย

นางปิ่นแก้ว ทรัพย์สนอง

โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ ๓ ปีที่ ๓

ด.ช. เลขที่

❀ คู่มือการใช้ชุดการเรียนรู้ ❀

ชุดการเรียนรู้นี้เป็นชุดการเรียนรู้ฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ
โดยเฉพาะคำที่ใช้ ใ- (ไม้้วน) ใ- (ไม้ลาย) ภายในชุดการเรียนรู้
ประกอบด้วย

๑. คำสั่ง
๒. เนื้อหา
๓. กิจกรรม
๔. เฉลยกิจกรรม
๕. เกม
๖. เฉลยเกม
๗. แบบฝึกหัด
๘. เฉลยแบบฝึกหัด
๙. แบบทดสอบ
๑๐. เฉลยแบบทดสอบ

ขอบคุณครับ เข้าใจแล้วครับ

✌ คำชี้แจง ✌

ให้นักเรียนศึกษาเนื้อหาแต่ละช่วงและทำแบบฝึกชุดการเรียนรู้ ด้วยตนเอง เพื่อฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ คำที่ใช้ ไ - (ไม่มัน) ไ- (ไม่มลาย) ให้นักเรียนแบ่งเป็นกลุ่มๆ ละ ๕ คนระดมความคิด ศึกษา ชุดการเรียนรู้ด้วยวิธีศึกษาเนื้อหาและทำแบบฝึกทบทวน หรือ วิเคราะห์แบบฝึกก่อนและสรุปเป็นเนื้อหาก็ได้ แล้วแต่กิจกรรมการเรียนการสอนทั้งเป็น กิจกรรมกลุ่ม หรือ ศึกษาด้วยตนเอง แต่นักเรียนควรศึกษา ไปตามสาระและแบบฝึกที่จัดเรียงไว้ เพราะเนื้อหาและแบบฝึกจะช่วยให้ นักเรียนเข้าใจ วิเคราะห์ และนำไปใช้ในการเขียนสะกดคำได้ถูกต้อง ส่วนเรื่องระยะเวลาในการศึกษาและทำแบบฝึกนั้นประมาณ ๕๐ นาที ถ้านักเรียนทำเสร็จก่อนและถูกต้อง ให้นักเรียนทำกิจกรรมพิเศษในหน้าสุดท้ายที่จัดไว้สำหรับ ... คนเก่ง หรือ คนที่อยากทำ โดยไม่บังคับ

เชื่อว่า ได้ทำทุกคน

เนื้อหา

หลงไหลมิใช่ไป ใฝ่ใจ
 ใครใครในน้ำใส โปรดใช้
 ผู้ใดใหญ่ใกล้ไป บัวดำ ใต้แอ
 โยใหม่ใส่จานให้ สะเก็ดฟุ้งจำ

(กำชัย ทองหล่อ)

จากตัวอย่างโคลงสี่สุภาพข้างบน
 การใช้ ไ - (ไม้้วน) มีหลักการใช้ คือ
 ใช้เขียนคำไทยโดยเฉพาะ มี ๒๐ คำ ได้แก่
 หลงไหล ไช้ ไป ใฝ่ ใจ ใคร ใคร ใน ไส
 ไช้ ได ใหญ่ ใกล้ ไป ใต้ โย ใหม่ ใส่ ให้
 สะเก็ด

การใช้ไ-ไ้ม้หลาย)

มีหลักการใช้อย่างนี้

๑. ใช้เขียนคำไทยที่มีเสียง ไอ นอกเหนือจาก
คำไทยที่ใช้ไอ ๒๐ คำ เช่น ไผ่ ไผ่ ไกล ไหล
ไหม ฯลฯ

๒. ใช้เขียนคำที่มาจากภาษาสันสกฤต ซึ่ง
เดิมใช้สระ ไอ อยู่แล้ว เช่น ไอศวรรย์ ไพรี
ไพโรจน์ ไพศาล ไมตรี ไศล ไกรลาส ไอรำวัน
ไพบุลย์ ไพฑูรย์ ไพชนนธ์ ฯลฯ

๔. ใช้เขียน
คำที่มาจาก
ภาษาอื่น เช่น
กะไหล่ ไกด์
ไมล์ สไลด์
ไถง ไต้หวัน
ไซเรน ฯลฯ

๓. ใช้เขียนคำที่มาจากภาษาบาลี-สันสกฤต ซึ่งคำเดิมเป็นสระอิ อี
เอ แล้วแผลงมาเป็นสระ ไอ เมื่อนำมาใช้ในภาษาไทย เช่น

ไพจิตร – วิจิตร ไพหาร – วิหาร
ไวกะ – เวที ไกรสร – เกสร

ฯลฯ

กิจกรรม

เดิมคำ ช่วยนำคำที่กำหนดให้มาเติมลงในช่องว่าง

๑. ผู้กำกับทำการ ผู้ต้องสงสัย
๒. แล้วแต่ท่าน จะกรุณากระผม
๓. คุณลุง เรียกคุณแม่อยู่ที่ข้างรั้วบ้าน
๔. สิปปภาส อยากเป็นดารา
๕. วิวัชรทอด รถออกมากองแล้วใส่กลับไม่ได้
๖. ธเนศรังเกียจวิหวัธจิ่ง ให้เขากลับไป
๗. คุณพ่อ อยู่นานก่อนจะอนุญาตให้ลูกไปเที่ยวได้
๘. คุณราตรี ในความงามจึงเฝ้าแต่งตัวเหมือน
นกหงส์
๙. คุณครูสอนให้นักเรียนอยู่กันอย่างมี ไม่ตรี
๑๐. พิทยจิตเป็นเจ้าของสวนยางอยู่ทาง

บู้ไบ้ อะไหล่ ได้เท่า ไต้สวน
เยื่อโย หลงไหล ผลักไส
ปักซี่ไต้ ไตร่ตรอง ฝึฝืน

เฉลยกิจกรรม

คำที่นำมาเติมลงในช่องว่างได้ถูกต้อง ได้แก่

๑. ผู้กำกับทำการ ไต่สวน ผู้ต้องสงสัย
๒. แล้วแต่ท่าน ได้ทำ จะกรุณากระผม
๓. คุณลุง บ๊วย เรียกคุณแม่อยู่ที่ข้างรั้วบ้าน
๔. สิบปภาส ไผ่ อยากเป็นดารา
๕. วิวิธทอด อะไหล่ รถออกมากองแล้วใส่กลับไม่ได้
๖. ฐเนตรึงเกียจวิทวัสจึง ผลัก ให้เขากลับไป
๗. คุณพ่อ ไต่ตรอง อยู่นานก่อนจะอนุญาตให้ลูกไปเที่ยวได้
๘. คุณราตรี หลง ในความงามจึงเฝ้าแต่งตัวเหมือนนกหงส์
๙. คุณครูสอนให้นักเรียนอยู่กันอย่างมี เยื่อใย ไม่ตรี
๑๐. พิทยจิตเป็นเจ้าของสวนยางอยู่ทาง บัก

เชื่อหรือยังว่า น้อง ๆ เขาเก่งทุกคนเลย

เกมรู้ภาพ รู้คำ

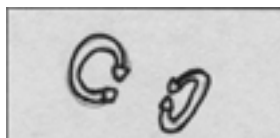
วิธี

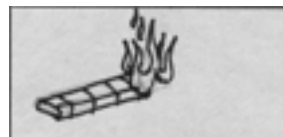

ไสยาสน์
กำไลมือ
สุกอีไส
ใต้ถุน
ไสไม้

ผีพุ่งไต้
ชีไต้
ตะไคร้
ไต้ไม้
กังไส

คำที่
นำไป
เติม นะ

ได้ ค่ะแนน

เฉลย เกมรู้ภาพ รู้คำ

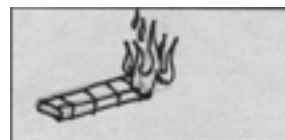
จับคู่ถูก ๑ คำ ๑ คะแนน

ใต้ถุน

ผีพุ่งไต้

ตะไคร้

ไสยาสน์

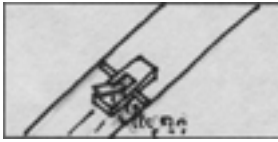
กำไลมือ

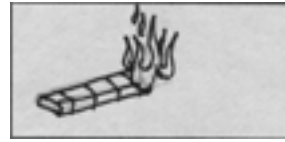
ไต้ไม้

อิสกุอีไส

ไสไม้

ขี้ไต้

กั๊งไส

สนุกไหม ?
ได้คะแนนเต็ม
หรือเปล่า
เอาใจช่วยนะ

บัตรแบบฝึกหัด

ให้นักเรียนเขียน ☒ หน้าคำที่ใช้ ใ-, ไ- ได้ถูกต้อง

“ ทำถูก ๑ ข้อ ได้ ๑ คะแนน ”

๑.	☐	ปักชั้ได้	☐	ปักชั้ได้
๒.	☐	หลงไหล	☐	หลงไหล
๓.	☐	ได้เท้า	☐	ได้เท้า
๔.	☐	ฝึฟุ้งได้	☐	ฝึฟุ้งได้
๕.	☐	กั้งใส	☐	กั้งใส
๖.	☐	ลำไย	☐	ลำไย
๗.	☐	บู้ยไ้	☐	บู้ยไ้
๘.	☐	ผ้าไหม	☐	ผ้าไหม
๙.	☐	ไ้ห้วน	☐	ไ้ห้วน
๑๐.	☐	อีสุกอีไ้	☐	อีสุกอีไ้

ผมอยากรู้ว่าถูกหมดหรือเปล่า
ไปดูเฉลยกันเถอะ
โอ้โฮ! ได้ คะแนน

เฉลยแบบฝึกหัด

คำที่ถูกต้อง ได้แก่

๑ คำ = ๑

๑.	☒	ปักชำได้	☐	ปักชำได้
๒.	☒	หลงไหล	☐	หลงไหล
๓.	☒	ได้เท่า	☐	ได้เท่า
๔.	☐	ผีพุ่งไต้	☒	ผีพุ่งไต้
๕.	☐	กังไส	☒	กังไส
๖.	☐	ลำไย	☒	ลำไย
๗.	☒	บู้ยบัว	☐	บู้ยบัว
๘.	☐	ผ้าไหม	☒	ผ้าไหม
๙.	☐	ไต้หวัน	☒	ไต้หวัน
๑๐.	☒	อีสุกอีใส	☐	อีสุกอีใส

เยี่ยมมากเลยทุกคน

แบบทดสอบ

จงเติม **ใ-** หรือ **ไ-** ในคำให้ถูกต้อง

๑.	... ต่เต้า	กั๊ง ... ส
๒.	เยื่อ ... ย	ปั๊กษ์ ... ตั้
๓.	... ฝั๊น	... ตร์ตรอง
๔.	อีสุกอี ... ส	อะ ... หล่
๕.	... สยาสน์	หลง ... หล
๖.	ตะ ... ครั้	ล่ำ ... ย
๗.	กำ ลมือ	ผลัก ... ส
๘.	... ตั๊น	... มตริ
๙.	... พบูลย์	บู้ย ... บั้
๑๐.	เหลว ... หล	... อศวรรย์

ผมได้ คะแนน ครับ

เฉลยแบบทดสอบ

คำที่ถูกต้อง ได้แก่

๑. ไต่เต้า	กั้งไส
๒. เยื่อใย	ปักขไต้
๓. ฝัฝัห	ไต้ร่ตรง
๔. อีสุกอี่ไส	อะไหล่
๕. ไสยาสน์	หลงไหล
๖. ตะไคร้	ล่ำไย
๗. กำไลมือ	ผลักไส
๘. ไต้ถุน	ไมตรี
๙. ไพบูลย์	นุ้ยไ้
๑๐. เหลวไหล	ไอศวรรย์

เสร็จแล้ว ง่ายใช่ไหม
 ทำมาก รู้มาก
 และเก่งกว่าใครนะ ๕

พื้นที่สำหรับคนเก่ง

ให้นักเรียนเขียนเรื่อง คำที่ใช้ ไ - (ไม้้วน) ไ - (ไม้ลาย)
เป็นแผนภูมิความคิด ใครอยากวาดภาพระบายสี 👍 จะคอยชื่นชม

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ชื่อ ชื่อสกุล	นางปิ่นแก้ว ทรัพย์สนอง
วันเดือนปีเกิด	9 มีนาคม พ.ศ. 2500
สถานที่เกิด	เขต ภาษีเจริญ จังหวัด กรุงเทพมหานคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	44/1 หมู่ 3 แขวงบางด้วน เขตภาษีเจริญ จังหวัดกรุงเทพมหานคร 10160
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	สอนวิชาภาษาไทย ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 หัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ผู้ช่วยหัวหน้างานลูกเสือโรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี 30 หมู่ 3 แขวงบางไผ่ เขตบางแค จังหวัดกรุงเทพมหานคร 10160
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2515	มัธยมศึกษาตอนต้น จาก โรงเรียนสตรีจันทร์ประดิษฐาราม
พ.ศ. 2517	ป.กศ. จาก วิทยาลัยครูธนบุรี
พ.ศ. 2530	ป.กศ.สูง เอกนาฏศิลป์ โทพลศึกษา จากวิทยาลัยครูธนบุรี
พ.ศ. 2532	คบ. เอกภาษาไทย โทนาฏศิลป์ จาก วิทยาลัยครูธนบุรี
พ.ศ. 2549	กศ.ม. วิชาเอกการมัธยมศึกษา (กลุ่มการสอนภาษาไทย) จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กรุงเทพฯ